



Yaşanmış
Hayat Hikayeleri
2



SAĞLIK DAİRESİ
BAŞKANLIĞI
İSTANBUL
DARÜLACEZE
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ

*Yaşanmış
Hayat Hikayeleri
2*



**SAĞLIK DAİRESİ
BAŞKANLIĞI
İSTANBUL
DARÜLACEZE
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ**

Kayışdağı Caddesi No:211 Ataşehir | İstanbul
www.ibb.istanbul | 0216 528 84 00

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 2 yayınının bütün hakları saklıdır.
İstanbul Büyükşehir Belediyesi yazılı izni olmadan alıntı yapılamaz ve çoğaltılamaz.

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 2

Genel Yayın Koordinatörü

Dr. Öğr. Üyesi Önder Yüksel ERYİĞİT

Yayın Editörleri

Tülay AYTEKİN AKTAŞ

Tuba BAYRAM

Hüseyin SÜER

Redaksiyon

Selahattin YALÇIN

Zeynep HORASAN

Muzaffer ÇEVİK

Fotoğraflar

Ömer ŞAHİN

Murat OĞUZ

Hüseyin AKTAŞ

Grafik Tasarım

Büşra SAĞLAM

Baskı-Cilt

Basın Yayın Şube Müdürlüğü

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 2

İstanbul 2022

Kıymetli Hemşehrilerim;

Yaşlanma istisnasız her canlıda görülen, yaşam serüvenimizin birikim ve tecrübeleriyle olgunlaştığımız, biriktirdiğimiz anıları gelecek nesillerle paylaştığımız özel bir dönem.

Bu döneme ulaşan büyüklerimiz ve hatıraları kuşkusuz bizler için çok kıymetli. Kendilerine saygı, sevgi ve ilgi adına ne kadar hizmette bulunsak az. Yaş almış büyüklerimiz de bir zamanlar bu güzel vatanın gençleri, yetişkinleri olarak çok büyük hizmetlerde bulundular, bizlerin bugünlere gelmesinde emek harcadılar. Bu noktada yaş almış tüm yurttaşlarımızın ellerinden öpüyor, kendilerine şükranlarımı sunuyorum.

Yaş almış büyüklerimiz bedensel ve psikolojik değişiklikler nedeniyle özel bir bakıma ihtiyaç duyabiliyor. Bu nedenle İstanbul Büyükşehir Belediyesi olarak kendilerine, Sağlık Dairesi Başkanlığı İstanbul Darülaceze Şube Müdürlüğü bünyesindeki modern tesislerimizde, tam zamanlı yatılı bakım ve rehabilitasyon hizmetleri sunuyoruz. Ayrıca halkımız tarafından çokça talep edilen gündüzlü yaşlı bakım hizmetleri alanında yeni tesislerimizi yakın bir zamanda siz değerli İstanbullularla buluşturacağız.

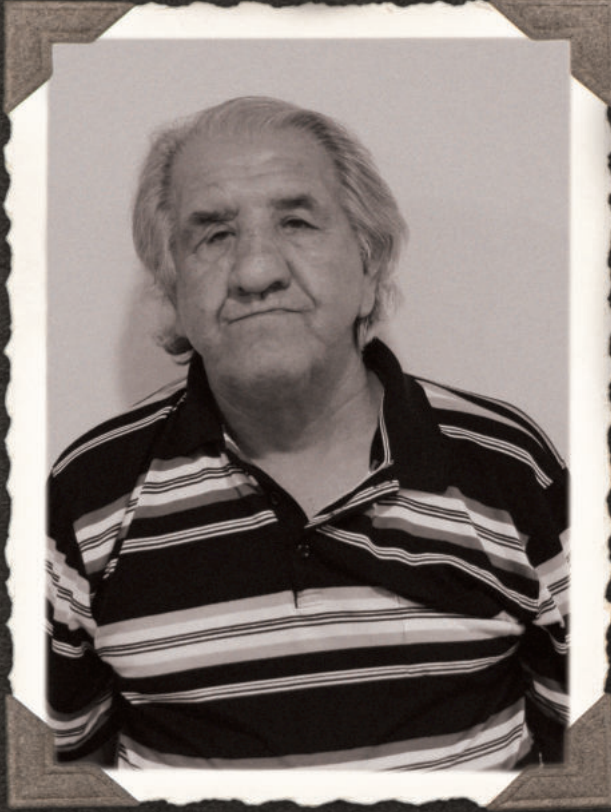
Yaş almış büyüklerimiz bilgi, deneyim ve birikimleriyle gelecek nesillere yol gösterip toplumun hafızası olarak kuşaklar arası köprü vazifesi görüyorlar. Siz kıymetli okurlarımızın bu tecrübe ve bilgilerden faydalanmanız ve kendi hayatınıza bir şeyler katabilmeniz adına yaşlı bakım merkezlerimizde kalan sakinlerimizin yaşam hikâyelerini derledik. Yılların birikimiyle dolu bu kitabı okurken hayata farklı açılardan bakacak, birçok duyguyu aynı anda yaşama şansı bulacaksınız.

Hepimizde derin izler bırakacak, "Yaşanmış Hayat Hikayeleri - 2" kitabının derlenip hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Ekrem
İMAMOĞLU
İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı



Ramazan KURT



Küçük yaşta annesini kaybedip komşuları tarafından büyütülen, sokaklarda nane şekeri ve ciklet satan, mahalle sakinlerine kendini sevdiren, sıkı bir Fenerbahçe taraftarı olup futbol amigoluğu yapan, sokaklarda yaşamasına rağmen hiçbir kötü alışkanlığı olmayan 'Tipitip' lakaplı bir adamın hikâyesi...

Futbol Oynadım, Amigoluk Yaptım

1946 yılında Kadıköy Cafer Ağa Mahallesi'nde doğdum. Annemi beş yaşında kaybettim. Babamı hiç görmedim. Anne bir, baba ayrı kardeşlerim var ama onlarla hiç görüşmedim. Mahalledeki komşular beni büyüttü. Beş yaşında Kadıköy'de çalışmaya başladım. Yaşı benden büyük çocuklar bir şeyler satıyordu, onlara heveslendim. Askere gidene kadar nane şekeri ve ciklet satıp, çakmaklara gaz doldurdum. Sinemalarda Alaska frigo, evlere de gazete sattım. Okula hiç gitmedim.

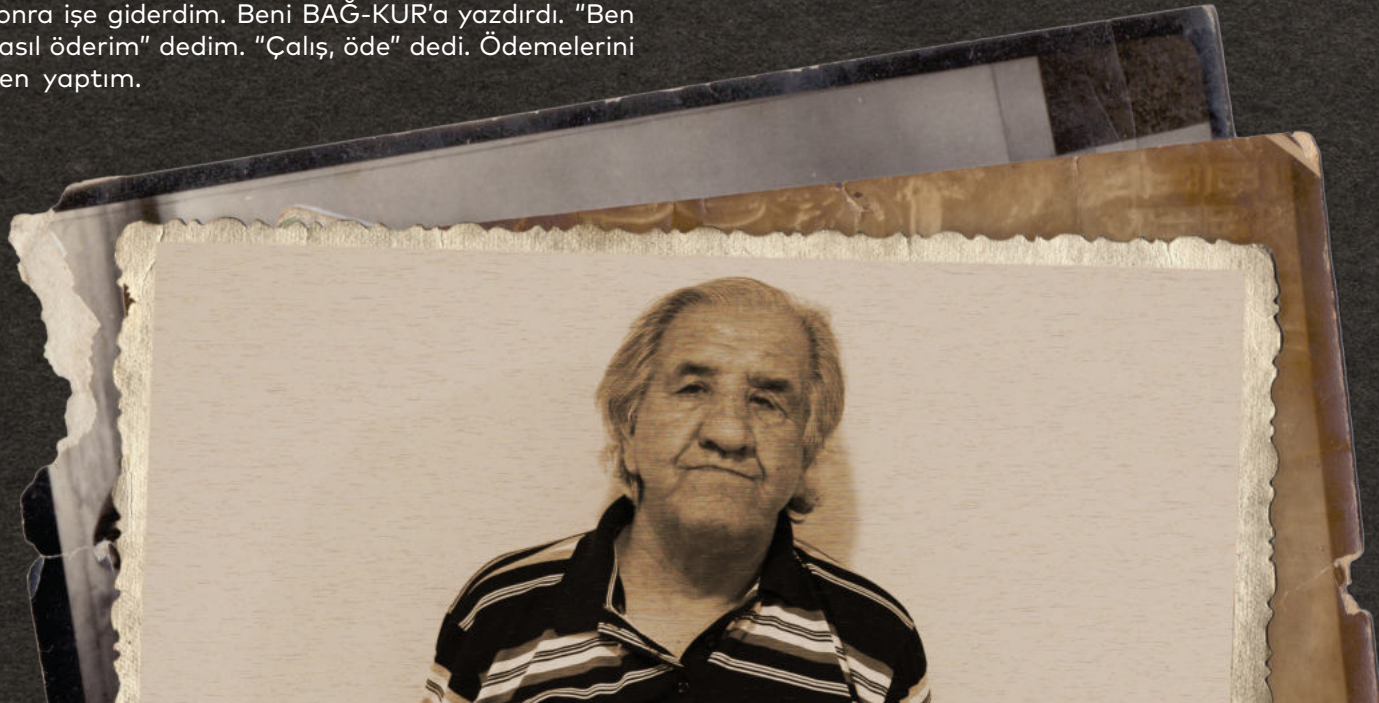
Askere gitmeden önce kamyonlarda ve parklarda yatıyordum. Yazın dışarıda, kışın ise gecekonduda bir evde kalıyordum. Moda'da bir arkadaşım vardı. Onun annesi bayramlarda çocuğuna ne alırsa bana da aynısını alırdı. Mahallemde ki herkes beni sever ve onlar bana sahip çıkarlardı. Kötü bir alışkanlığım yoktu.

Gece on ikilere kadar çalışırdım. Analığım babalığım vardı. Yeri geliyor onların camlarını siliyor, yeri geliyor evde yerleri temizliyor aileme yardımcı olmaya çalışıyordum.

Cafer Ağa'da eski bir adliye vardı. Orayı top sahası yaptılar. Akşamları orada top oynardık. O günlerde Fenerbahçe'nin seçmelerine katılıp seçildim ve bir sezon futbol oynadım. Ayağım sakatlandıktan sonra futbol oynamayı bıraktım. Askerden geldikten sonra amigoluğa başladım. Maçlarda ciklet satıp, maç biletlerini de kendi paramla alırdım. Eskiden Fenerbahçe nereye giderse ben de oraya giderdim. İzmit, Adapazarı, Bolu, Eskişehir, Ankara, Zonguldak, Samsun, Trabzon, Rize, Antalya, İzmir, Adana, Bursa, Mersin, Gaziantep. Türkiye'nin bir çok ilini gezdim ve açık tribünde amigoluk yaptım. 1988'de amigoluğu bıraktım. 1966'da askere Amasya'ya sonra Samsun'a gittim. Askerliğim iki yıl sürdü. Orada tanıdığım subaylar çavuşlar çıktı. Kadıköy'de çalıştığım için beni tanıyorlardı. Askerden geldikten sonra otelde kalıyordum. Mahallede Cengiz abi vardı. Beni çok sever, saçımı keser benden para almazdı. Ben otelde kaldığım zaman bana "Otele gitme, gel berber dükkânımda kal, sabah dükkânın temizliğini yap" dedi. Ben de orada kalmaya başladım. Dükkânın temizliğini yapıp, çayını hazırladıktan sonra işe giderdim. Beni BAĞ-KUR'a yazdırdı. "Ben nasıl öderim" dedim. "Çalış, öde" dedi. Ödemelerini ben yaptım.

Sokaklarda Büyümeme Rağmen Hiçbir Kötülüğe Bulaşmadım

Hayatta pişmanlık duyduğum hiçbir şey olmadı. Evlenmeyi de hiç düşünmedim. Sokaklarda yaşadım ama kumar oynamadım, içki içmedim. Namusumla şerefimle hayatım boyunca hep çalıştım. Cengiz Abimiz vardı. Onun kızı beni Kayışdağı Darülaceze'ye getirip kaydımı yaptırdı. Kaydım yapıldığında birde baktım burada Kadıköy'den tanıdığım insanlar çıktı. Mahallede lakabım Tipitip'ti. Arkadaşlar hemen beni tanıyıp, "Ne haber Tipitip" dediler. Burada çok mutluyum.





Anne ve babasını elim kazalar sonucu kaybeden, yedi yaşında evlatlık verilen, dizi oyuncusu Özge Özpırınççı'ye dadılık yapan, bekarlık sultanlıktır diyerek hiç evlenmeyen ve ömrünü çocuklara adayan bir kadının yaşam öyküsü...

Küçük Yaşta Ailesiz Kaldım

1939'da Uşak'ta doğdum. İki kardeşiz. Babam üzüm bağlarımızla uğraşırdı. Annem tarlada çalışırken iş kazası nedeniyle vefat etti. Annemin vefatından iki gün sonra babam yer yatağında yatarken sobaya ayağının çarpmasıyla yanarak vefat etti.

Annem babam vefat edince beni ve abimi amcamız kapının önüne bıraktı. Ne olursa olsun deyip sahip çıkmadı. Ben yedi yaşındaydım abim on yaşında. O sıkıntılı günlerde Diyarbakır'lı Meliha Hanım, "Kendisi otuz senelik ebe'dir." bizim oralarda veterinerlik yapan abisinin; "Sen veterinersin, gittiğin yerlerde bir kız çocuğu bulursan bana getir." demiş. Uşak'a gelen Meliha Hanım'ın abisi bizi Diyarbakır'a götürdü.

Daha Önce Hiç Tanımadığım Kişiler Benim Ailem Olmuştu

Meliha Hanım sonraları Osman Bükülmez ile evlendi. Fakat hiç çocuğu olmadı. Meliha Hanım bana sahip çıktı. Onların da hiç çocuğu olmadığı için ben onun kardeşi Ayten Hanım'a önce dadılık yaptım, sonra Ayten Hanım'ın kızı Güzide Hanım'ı bakıp, büyüttüm. Daha sonra Güzide Hanım'ın kızı Özge Özpırınççı ve oğlu Emre Özpırınççı'ye dadılık yapıp onları büyüttüm. Özge Özpırınççı dizi oyuncusudur.



Ömrümün çoğu Diyarbakır'da geçti. Annem ve babam ölünce abimle de hiç görüşemedik. Tabi o zamanlar telefon da yoktu. Sonra öğrendim ki abim askere gitmiş, askerden gelmiş, Alaşehir'de evlenmiş. İki tane çocuğu vardı ama ikisi de evlattı işte. Anne babalarına iyi davranmıyorlardı. Çok hayat sürmeden abim ve eşi vefat ettiler. Hayatımda hiç okula gitmedim, hiç de evlenmeyi düşünmedim. Bekârlık sultanlıktır. Beni istemeye gelenler oldu fakat evlilik kriterlerime uymuyorlardı. Ben de onları istemedim.

Çocuklara Bakarak Yaşlandım

Çocuklar da büyüyünce; Özge Hanım'ın annesi Güzide Hanım, beni bu kuruma getirdiler. Her zaman benim yanıma gelip giderler. Bu süreçte hep çocuklara baktığım için hayata dair şunu da yapayım bunu da yapayım diye bir şey düşünmedim. Yedi yaşında sokağa atılmış çocuk ne yapar ki?

Darülaceze Beni Sosyal Hayatla Tanıştırdı

Kuruma gelmeden önce zatürre gibi bazı rahatsızlıklarım vardı. Doktorlar, burada benimle ilgilenip bana çok iyi baktılar. Şimdi daha iyi oldum. Verilen hizmetten çok memnunum. Kurumun sosyal gezilerinden çok memnunum. Buranın en çok bahçesini seviyorum.

Hayattaki en büyük üzüntüm anne ve babama yeteri kadar doyamadım, onları çok özliyorum.

Gençlerimize tavsiyelerim olacak; öncelikle gençler sigara içmesinler, anne ve babalarına sahip çıksınlar. Onları kırıp üzmesinler. Hayat çok çabuk geçiyor. Aileler birbirlerine sahip çıksınlar.

İyi ki de Meliha Hanım beni çocuk yaşta yanına almış ve sahip çıkmış. Onların yanında yaşadığım hayatımdan çok memnun kaldım.





Teyzesini annesi sanarak büyüyen, İstanbul'un ünlü kabadayılarının yanında yetişen, yakışıklı bir adamın düzensiz yaşamından dolayı biten evlilikleri, hastalık ve sıkıntılarla geçen hayat mücadelesi...

Teyzemi Annem Sanarak Büyüdüm

Oradan oraya savrulmuş hayatımla şimdiki dinginliğim karşılaştırılamaz bile. Farklı insanlarla farklı yaşamlar yaşadığım hayatım aslında annesiz babasız başlamış.

Ben doğmadan önce anne ve babam bir sebepten ayrılmışlar. Ben doğduktan sonra annem de beni anneannemin yanına bırakmış. Beni büyüten anneannemdir. Benim aklım başıma geldiğinde ben anneannemi ve teyzemi anne biliyordum. O zaman anneannem Bursa'da yaşıyormuş. Yaşım ilerleyip okula gitmem gerektiğinde aslında ilk gerçeklikle tüm yakınlarım yüzleşmişler. Okula gideceğim ama nüfus cüzdanım yok maalesef. Anneannem babaannemle görüşüyor. Babam da o dönemde cezaevinde olduğundan beni nüfusuna alamıyor. Bu vesileyle ben anneannemin üstüne kaydoluyorum. Tabi haliyle yaşım olduğumdan da küçük gözüküyor nüfus cüzdanımda. Bu durum bazen avantaj bazen de dezavantaj olarak yansıdı hayatıma.

İstanbul'un Ünlü Kabadayılarının Yanında Yetiştim

İlkokul maceram kısa sürdü. Okula başladığımda yaşıma herkesten büyüktü. Neredeyse delikanlı gibiydim. Bu yüzden okul maceram kısa sürdü. Yıllar sonra ilkokulu Kocaeli'nde bitirmek zorunda kaldım. On beş-on altı yaşına kadar Bursa'da ayakkabıcılık üzerine çalıştım. Kocaeli'nde amcam vardı. Onun isteği üzerine Kocaeli'ye gittim. Amcam beni ilkokul sınavlarına soktu ve ortaokula yazdırdı. Yaşıma on beş-on altıydı. Ama kimlikte ya on bir ya da on iki yaşımdaydım. Anneannemde bu durumdan hoşnut değildi. Benim onun yanında kalmamı istiyordu.

O arada babamın varlığından bahsedip babamın yanına götürdüler. Babam fırıncıydı. Babamla on altı-on yedi yaşımda o, un kurabiyesi yaparken tanıştık. Ortaokulu orada bitirdim. Orada da durmadım. Anneannemin yanına gittim. Anneannem beni İstanbul'da güzel bir liseye yazdırdı. Fakat ben rahat durmadım. İki ay sonra anneannem beni okuldan aldı. Bursa Erkek Lisesi'ne yazdırdı. Pek fazla okuyamadım.

Annem başka biriyle evlenmiş. İstanbul'daymış. Bir müddet İstanbul'da onun yanında kaldım. Orada da mutluluğu bulamadım ve kendimi gayri meşru işlere bıraktım. Gayri meşru derken de İstanbul'un en ünlü kabadayılarının yanında vurdulu kırdılı bir hayatım oldu.

İlk evliliğimi 1973'te yaptım. Evlilikte denirse buna tabi. Bursa'dan tanıdığım bir kız arkadaşım ısrarla kendini İstanbul'a getirmemi istedi. Olurdu olmazdı derken beraber İstanbul'a geldik. Abileri babası beni buldu. Birinin gönlünü yapacağım derken kendimi evli buldum. Çok sürmedi zaten sekiz ay sonra ayrıldık.

Yakışıklı Bir Adamdım

O dönemde gençtim. Uzun boylu yakışıklı bir adamım. Yaşamımı sürdürebilmek için para kazanmam lazımdı. Serserilik yapıyordum çoğu zaman. Ya bir kumarhane kapısında ya da Bursa'da çocukluk yıllarımdan öğrendiğim ayakkabıcılığı sezonluk yapıyor, geçimimi sağlıyordum.

1976 yılında ikinci evliliğimi yaptım. Serseriliği bıraktım. Daha doğrusu bırakmaya çalıştım. Gedikpaşa'da kendime ayakkabıcılık üzerine bir dükkân açtım. Hem üretiyor hem satıyordum. İşlerim iyiye gitmeye başlamıştı. Atölyemi genişlettim. Suudi Arabistan'a ayakkabı satıyordum. Atölyemde çalışan usta sayısı seksen kişiydi. 1979'da bir oğlum oldu. İran-İrak savaşına sebep ülkede bir kriz oldu. Benim o dönemde 135 bin Riyalim battı. Bu sebepten ayakkabıcılıktan koptum. İflas etmiştim. Atölyeyi kapattım. Kendime iş aramaya başladım. Kayınpederim Devlet Demiryolları'ndan emekliydi. Onun sayesinde biraz da ahablarımız sayesinde Devlet Demiryolları'na girdim.

Gençliğimden beri müzikle ilgileniyordum. Demir Yolları'nda işe başladığımda müzik tutkuma daha çok zaman ayırmaya başladım. Kendimize göre bir müzik grubumuz vardı. Müzikle uğraşırken serserilik hayatıma da ufaktan dönmüştüm. Eve uğramıyor, sorumsuzluk yapıyordum. Eşimle bu sebepten geçinemedik. Demiryolu'nda bazı sorunlar yaşayınca her şey üst üste geldi ben evi, işi terk ettim ve boşandım. Bu dönem benim hayatımın dönüm noktasıydı.

Düzensiz Hayatım, Sonun Başlangıcı Olmuştu

Yapacak bir şey kalmamıştı. Evde işte benim için bitmişti. Serserilik yapacak yaşı da geçmiştim. Taksicilik yapmaya karar verdim. Kendime bir taksi plakası kiraladım. Bir de araç aldım. Taksiciliğe başlamıştım. Hayatım biraz düzene girmeye başlamıştı ki biriyle tanıştırdılar, onunla evlendim. Şarköy'e taşındım. Taksiciliği bırakıp ayakkabı ustalığına döndüm. 93 yılında baktık olmuyor, yaşıma da ilerlemişti eşimden ayrıldım.

Evi köyü terk edip İstanbul'a geri geldim. Taksiciliğe devam etmeye başladım. Kendimce geçinmeye çalışırken üvey kardeşim geldi. Bursa'da babamın yanında kaldığım dönemden beri bir şekilde akrabalar vasıtasıyla bağlantımız kopmamıştı. Beraber ayakkabı işine girdik. Ben yapıyordum o satıyordu. İşlerimiz güzel gidiyordu. Kardeşimin arası eşiyle pazarcılık, yüzünden açılmaya başlamış, aile hayatında iyiden iyiye huzursuzluklar meydana gelmişti. Bu sebepten ayakkabıcılık işinden çekildi. Benim de tek başına uğraşacak halim kalmamıştı. Kardeşime dedim ki "Ayakkabılarda senin olsun, dükkanda tezgahda senin olsun. "İstanbul'un bitirimhanelerinde taksicilik yapmaya döndüm. Kendimce karar verdim artık taksicilikte devam edecektim.

Şöyle bir dönüp baktığımda iyi ki ayakkabıcılık mesleğini öğrenmişim diyorum. Hayatımın her döneminde kurtarıcıyım oldum. Ben ayakkabıcılıktan hiç vazgeçmedim. Kışa girmeden kışlık, yaza girmeden yazlık, ayakkabı için bir yoğunluk olur. Bu dönemlerde hep ustalık yapmaya gitmişimdir. Beni hala çağırırlar, fakat artık gözlerim görmüyor. Yaşlandım diyelim.

Taksicilik işlerim iyi gitmeye başladı ve ben artık kiralık araçların güvenilir kişilere kiralanmasında aracılık etmeye başladım. Gelirim iyice artmıştı.

Taksicilik yaparken sağlığıma dikkat etmedim, birdenbire ciddi bir hastalığa yakalandım. KOAH hastası olmuşum. Yıllarca sigara içmenin bedeli desem daha doğru olur. Altı ay kadar Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nde yattım. Hastanede o kadar uzun süre yattığımdan ne taksi kaldı ne aracılık işi. Üstlendiğimiz aracılık ettiğimiz işlerle ilgilenemeyince, işte kalmadı para da kalmadı. Hastaneden %84 çalışamaz raporu verdiler. Hastanede eş dost sayesinde buraya başvurumu yaptılar buradan arkadaşlar gelip benimle görüştüler. Aslında Yedikule'de evim vardı ama yedi ay hastanede yatınca ne ev kalmış ne eşya benimde bunların peşinden koşacak halim kalmamıştı. Başvurum değerlendirilirken bir müddet zaman geçti o dönemde Pak otelde kaldım.

Darülaceze'de Yeniden Kendimi Buldum

2008 yılında kuruma kabul edildim. Yıllar önce taksicilik yaparken de kuruma gelmişliğim vardı. Kuruma kabul edildikten sonra ilk önce Kartal'daki bakım evine alındım. O kadar zayıflamıştım ki 45 kilo filandım. İlk gün doktor muayenesinden sonra ertesi gün Süreyya Paşa Hastanesi'ne yatırıldım. Kurumun görevli refakatçi personeli her gün yanımdaydı. Birkaç ay kadar Süreyyapaşa Hastanesi'nde yattım, kurumdaki arkadaşlar benimle ilgilendiler, bu süreçte on kilo kadar aldım.

Her şey iyiyken bir gün gene düzenim bozuldu. Beni dâhiliye polikliniğine sevk ettiler. Tahlillerden sonra, doktor hemogramımın çok yüksek olduğunu söyleyip iki ünite kan alınmasını istedi. Bu durum beni tedirgin etti ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kan aldirmek için hazırlandım ve kan almak için arkadaşlar birkaç deneme yaptılar fakat benden kan alamıyorlardı. Farklı pozisyonlarda kan almaya çalıştılar ama kan alamadılar. Bana farklı ilaçlar yazıldı. Doktorun ifadesiyle kan sulandırıcı ilaçlar verdiler. Kurumdan beş gün sonra tekrar hastaneye sevk edildim ve nihayetinde kan verebildim. Kanımla ilgili sıkıntılar olduğunu anladım. Doktorlar bazı şeylerden şüphelendiler. "Yakınlarından kanser olan var mı?" diye sorunca, annem, babam kanserden vefat etmiş zaten, baya bir tedirgin oldum. Biyopsi yapıldı. Biz sonuçlarını beklemeye başladık. Şükürler olsun ki biyopsi sonuçlarım temiz çıktı. Hala üç ayda bir kan vermem gerekiyor. Çok şükür ki kuruma kabul edildim. Kuruma geldikten sonra tedavim yapıldı. İlaç kullanıyorum kendimi daha sağlıklı hissediyorum.

Kurumda her zaman sosyal aktiviteler içinde oldum. Sağlığıma kavuştuktan sonra kurum içerisindeki ahşap boyama atölyesinde ahşap boyama kursların katıldım.

Yıllarım hayatın içinde bir koşturmaya içinde geçti. Tatil için kendimize bir zaman ayıramadım. Kurum sayesinde Nevşehir'e tatile gittim. Kurumun katkıları anlatmakla bitmez.

Hayatımda pişmanlığım yok fakat keşkelerim var. Hangi birini sayayım. Hayatta bir mal edinirseniz mutlaka kendi üzerinize alın. Sonra başkaları sahipleniyor. Yıllarca uğraşıp didindim anneme ev yaptım.

Annemin vefatından sonra maalesef kendi yaptırdığım evde hak iddia edemedim. Kimseyle de mahkemelik olmak istemedim. Gençlere öğüdüm; büyüklerini kırmassınlar. Hayatta mutlaka bir meslekleri olsun. Başka bir işle meşgul olsalar da meslekleri altın bilezik gibi her zaman imdatlarına yetişir. Uyuşturucudan, gayri meşru hayattan, kumardan uzak dursunlar. Yalnızlık kimseye göre değil her zaman hayatlarını paylaşacak bir aileleri olsun.

Benim İçin Kurumda İki Dönem Var; Biri Hülyah, Biri Hülyasız. (İkinci Bahar)

Burada bir kafeteryamız var. Genelde orada vakit geçirir, geç kalktığım zamanlar kahvaltıyı orada yaparım. Kafeteryada vakit geçirdiğim zamanlarda Hülya Hanım'ı görürdüm. Bir gün kantinden tam içeri girecekken Hülya Hanım'la kapıda karşılaştık ve arkadaşlığımız bu şekilde başladı. Birlikte vakit geçirmeye başladık, zamanla ilişkimiz aşka, sevgiye dönüştü. Hülya hayatımda olmazsa olmazım. Sevgimiz kurumda büyüdükçe büyüdü, evlenmeye karar verdik. Ama kurumun şartları buna müsaade etmiyordu. Gerekirse kurumdan çıkmaya karar vermiştim. Hülya'yla da konuştuk. "Benimle gelir misin?" dedim O da "gelirim" deyince benim için kafamda bir engel kalmamıştı. Her şeyi göze almıştım.



Sorunlu bir evlilik ve sıkıntılı bir iş hayatının yanı sıra sağlık sorunları ile mücadele eden, ikinci baharını Darülaceze'de bulan bir kadının yaşam hikayesi...

Sanatçı Bir Annenin Kızıyım

1947 yılında İstanbul'da doğdum. Ailemin tek çocuğuyum. Annem radyo sanatçısıydı. Anneannem ve dedemlerle birlikte yaşadık. Çocukluğum Mecidiyeköy'de anneannemlerin yanında geçti. İlkokulu bitirdikten sonra annemin destekleriyle birlikte konservatuvarı kazandım. Konservatuvardayken ayağımda lif kopması oldu ve ben okulu bırakmak zorunda kaldım. Hevesle ve hayallerle başladığım okulu bitirememiş, üstelik iyileşmem de uzun sürmüştü.

Okulu bıraktıktan sonra on dokuz yaşında evlendim. 1967 yılında bir oğlum oldu. Evliliğimi, eşimin uyuşturucu tutkusu yüzünden şiddetli geçimsizlik sebebi ile bitirdim ve maalesef oğlumu babasına bırakmak zorunda kaldım.

Boşandıktan sonra annemle birlikte anneannemler de kaldım. 1975 yılında bir evliliğim daha oldu. Bu evliliğim on üç yıl sürdü. Oğlum on bir yaşındaydı, benimle beraber kalıyordu. Bir müddet sonra "Babamla kalmak istiyorum" dedi ve ne yaptıysam onu evde tutamadım. Babasıyla kalmasına razı oldum. Küçük oğlumla hayatımın her döneminde sık sık da olmasa görüştüm birlikte vakit geçirdik.

İş Hayatında Sıkıntılar Bir Türlü Yakamı Bırakmadı

Tek başına yaşamak zor, ailemin yanına döndüm. HAVAŞ şirketine başvuru yapmıştım. Başvurum kabul edildi. HAVAŞ'ta işe başladım. Maalesef o sırada HAVAŞ'ta grev başladı. Grev biraz uzun sürünce patron lokavt yaptı. Böylelikle HAVAŞ'taki işten de çıkarılmış oldum.

HAVAŞ'tan ayrılışım beni başka bir sektöre yönlendirdi. Turizm sektöründe çalışmayı kafama koymuştum. 1982 yılında Bursa'da Almera Otelde çalışmaya başladım. Uzun yıllar turizm sektöründe birçok otelde çalıştım. Birçoğunda müdürlük görevlerim oldu. Kısa zamanda turizm sektöründe yükseldim.

2000 yılında çalışanlarımla yaşadığım problemler ve iş stresinden dolayı kalp krizi geçirdim. Kalp krizi geçirdikten sonra turizm sektörünü bıraktım. İş stresine dayanacak halim kalmamıştı.

Doktorlarda daha sakın bir yaşam sürmemi önermişlerdi. Bu dönemde annem de babamda vefat etmişti.

İstanbul'a dönmeye karar verdim. İstanbul'a geldim bir ev tutup, kendimce iş aramaya başladım. Benim için geçinecek kadar bir gelirim olsun ama stressiz olsun gibi bir düşüncem vardı. bu düşüncelerim neticesinde küçük bir şirkete yardımcı eleman olarak başladım. Şirketin dışarıdaki işlerine bakıyor aynı zaman da yemek yapıyordum. Kafam rahattı. Dört yıl bu şirkette çalıştım. Kendimce geçimimi sağlayıp, kimseye muhtaç olmadım.

Bir gün evdeyken birden bire bayıldım. yirmi iki gün komada yattım. Komadan çıktıktan sonra oğlumu aradım. Oğlum gelip beni alıp İzmir'e götürdü. Altmış gün kadar hastanede tedavi gördüm. Hastalığının adını orada öğrendim. Beni bu hale getiren hastalık maalesef vertigoymuş. Bu hastalığım zamanla tedavi edildi ve eski sağlığıma kavuştum. Sağ olsun oğlumun sayesinde iyileşip altmış kiloya çıkmıştım, sağlığım yerinde mutluydum. İzmir'de oğlumun yanında kalırken ufak sürtüşmeler başlamıştı. Uykumda felç geçirmişim. Sabah uyandığımda ayağımı hareket ettiremiyor, konuşamıyor ve yürüyemiyordum. Bir müddet tedavi gördüm, ayağım iyileşti ama konuşma güçlüğü maalesef hala devam ediyor. İki yıl kadar oğlumun yanında kaldım.

Zamanla aramızda birtakım problemler meydana geldi. Felçten sonra bakımım da zorlaşmıştı. Bu problemler neticesinde oğlumun ev huzuru bozulmasın diye ben de daha fazla kalmak istemedim. Oğlum üvey ablamla görüşmüş. Ablam sağ olsun hemen İstanbul'a getir Hülya'yı demiş.

Böylelikle oğlum beni İstanbul'a getirdi. Üvey ablamın da kendi problemleri vardı. Kendi kendime çıkar yol arıyor düşünüyordum. Hasta olmasaydım zaten çalışır, kendime bakardım.

Kendime Bir Çıkar Yol Ararken, O Çıkar Yolu Darülaceze'de Buldum

Kendime çıkar yol ararken daha önceden duyduğum Darülaceze'ye başvurayım dedim. Beyaz masayı aradım. Geldiler evde beni ziyaret ettiler. "Seni uygun bir yere yerleştirebiliriz" dediler. Ben Darülaceze'de kalmak istiyordum. Telefonla başvurduktan sonra incelemem yapıldı. Başvurum kabul edildi. Gerekli evraklar ve raporları ayarlayıp kuruma kabul edildim.

Kuruma hayran olmamak mümkün değil. Kurum sanki cennetten bir köşe gibi. Güven Sitesinde kaldım. Kuruma alıştığım dönemlerde altı-yedi ay olmuştu. Kantinde Mehmet Bey'le karşılaştık. Bahsettiği gibi, kapıda karşılaştık ve arkadaşlığımız bu şekilde başladı. Zamanla Mehmet'le olan arkadaşlığımız sevgiye dönüştü. Mehmet'in sayesinde ahşap boyama kursuna gittim. Bu etkinlik bana çok iyi geldi. Hem kafa olarak dinlendim, hem de kendimce güzel şeyler yapmanın mutluluğunu yaşadım.

Mehmet bir müddet sonra bana evlenme teklif etti. Ben de kabul ettim. Evlenmek istiyorduk ama hastalıklar sebebiyle kurumun bakımına da ihtiyacımız vardı. Kurumda bir an olsun birbirimizden ayrı kalmıyorduk. Mehmet evlenmek için çok mücadele verdi. Bütün kurum yetkilileriyle görüştüyse de bunun mümkün olmadığı cevabını aldı. Bu evliliği gerçekleştirmek için kurumdan ayrılmak zorundaydık. Hastalıklarımız buna müsaade etmiyordu. Bir gün Müdür Bey'le görüşmek için yanına gittik. Müdür Bey bizi iyice dinledi ve gerçekten bu evliliği istediğimize kanaat getirdi.

Gençlerimize bazı tavsiyelerim var; hayatı ciddiye alsınlar, büyüklerine saygı ve sevgi gösterebilirler.







On bir yaşına kadar babaannesini anne bilen, on beş yaşında çalışmaya başlayan, kendini ispat etmek için tiyatroya yönelen, rahmetli Kemal Sunal başta olmak üzere birçok ünlüyle sahne alan, mankenlik ajansı kurup Türkiye’de bir ilke imza atan, eşiyle birlikte ticaret yapıp onun vefatıyla zor günler geçiren bir kadının yaşam hikayesi...

Annem Bildiğim Kadın, Ashında Babaannemmiş

1948 yılında İstanbul Beyoğlu’nda doğdum. Onbir yaşına kadar annem ve babam bildiğim kişilerle yaşadım. Annem bildiğim kişinin babaannem olduğunu onbir yaşında öğrendim. Çok yıkıldım, asi bir çocuk olmaya başladım. Babam ve annem ben kırk günlükken ayrılmışlar. Babam bir daha evlenmemiş. Tek çocuktum. İlkokulu ve ortaokulu Kasımpaşa’da okudum. On beş yaşında evden ayrılıp, komşularımın yanına gittim orada yaşamaya başladım. Bana neden yalan söylenmiş, niye bu kadar şımartılmışım. Onlara ya da kendime belki de ceza vermek istedim.

Çok Küçük Yaşta Kendimi İş Hayatının İçinde Buldum

On beş yaşındayken çalışmaya başladım. 1963 yılındaydı. Babaannem vefat edince babamla yaşamak istemedim. Babam vefat ettiğinde ben kırk yaşındaydım. Ona hiç yüzümü göstermedim.

Kendimi ispat etmek yolundaydım. Kadın yönetmen Bilge Olgaç’la tanıştım. Tiyatroya çok ilgim vardı. Senelerce Bilge Hanım’ın asistanlığını yaptım. Sonra 1968-1969 yıllarında tiyatroya atıldım. On beş sene tiyatro yaptım.

Ahmet Gülhan'la Birlikte Hayatım Değişti

Benim için büyük bir şansı Ahmet Gülhan'la tanışmak. Ahmet Bey'de 1969'da beni bir hocayla tanıştırdı ve hoca beni beğendi. Beyoğlu'nda üç yıl çalıştım. Kemal Sunal, Ayben Erman, Perran Kutman, Hüseyin Kutman, Güral Gökçe, Şemsi İnkaya gibi sanatçılarla çalışmak nasip oldu bana. Bir sene yerleşik oynayıp, iki sene turneye çıktık. Gündüz yol gece oyun. Oyunun adı "Yalova Kaymakamı'ydı". Oyunda karakterim küçük genç kızdı. İki oyun oynadık. Sonra dağıldık.

1973 sonlarında İstanbul'a döndük. Genar tiyatrosuyla anlaştım. Orhan Erdamar'la, oradan da Çetin Altan'ın "Tahterevallisini" başoyuncu olarak oynadım.

GENAR'da iki yıl çalıştım. Muzaffer Hepgünar'la Almanya turnesi yaptım üç ay gezdik. Sonra geldim Tevhit Bilge'yle çalıştım bir dönem.

Mankenlik Ajansı Kurup Bu Sektörde Türkiye'de Bir İlke İmza Attık

Ayşegül Uysay'la ortak, Türkiye'de ilk mankenlik ajansını kurup video çekerek müşteriye oyuncu seçme imkânı sağladık. Üç sene çalıştıktan sonra Ayşegül sinemaya geçiş yaptı ve aramızda bir anlaşmazlık olunca ortaklık bitti. Eşimle arkadaş grubunda tanışıp, beş yıl flört ettikten sonra otuz iki yaşında evlendim.

Sanat ve Sinema Camiasından Sonra Kendimi Ticaretin İçinde Buldum

Yirmi dokuz-otuz yaşlarında sinemayı bıraktım. Eşim Sümerbank'ta çalışıyordu. Sekiz ay Bursa'da yaşadık ama ben alışamadım oraya. İstanbul Ortaköy'e yerleştik. Eşim gazinolarda muhasebecilik yapıyordu. Ben çok sıkılmaya başladım. Ne yapabilirim diye düşündüm. Ortaköy'de şal ticaretine başladım. Sarıyer'de yüz kadına haftalık bin adet şal örmesi için iş verdik. Çok para kazanıyorduk. Ortaköy'de kafe açtık. İki yıl çalıştık. İki işi bir yürüttük. Haftada iki gün stant açıyorduk. Kafe için personelimiz vardı. Eşimle beraber yemek işine bakıyorduk. Yirmi yıl Ortaköy'de iskelenin yanında stantımda takıcılık yaptım.

Eşimin Vefatıyla Birlikte Çok Zor Günler Geçirdim

Eşim 2010'da hastalandı. Akciğer kanserine yakalandı. 2011'de vefat etti. Eşim öldükten sonra çok borçlandım. Bir yıl boyunca hastanelerde olduğumuz için hiç çalışmadım.

Arkadaşım Ayşegül'ün yanına gittim. Üç ay kafamı toplamaya çalıştım. Arkadaşım bir ev buldu Ortaköy'de oraya yerleştirdim. Eşimden maaş bağlandı ama tek başıma yaşamak çok zor. Stantta sattıklarım ile geçinmeye çalışıyordum.

Bel fıtığı oldum ve yataktan kalkamadım. Hayatım boyunca kimseden yardım isteyemeyen bir insanım. Baktım ki artık tek başına olmuyor. Belediyede tanıdığım kişiler vardı. Benim durumumu da biliyorlardı. Ne yapabilirim diye onlara danıştım. Onlarda sağ olsun Kayışdağı Darülaceze'yi aramış sonra benimle görüşmeye geldiler ve işlemlerim yapıldı. 2017 Mart'ta Sanatçı Yaşam Evi'ne yerleştirdim.

Çok korktum, ölüp te cenazemin geç bulunmasından. Para varken yanınız dolu oluyor ama para yokken yanınız hep boş. O yüzden huzurevinde yaşamak istedim.

Darülaceze'yi Son Durağım Gibi Görüyordum, Fakat Burada Birçok Tanıdıkla Karşılaşınca Aslında Buranın Çok İyi Bir Kurum Olduğunu Anladım

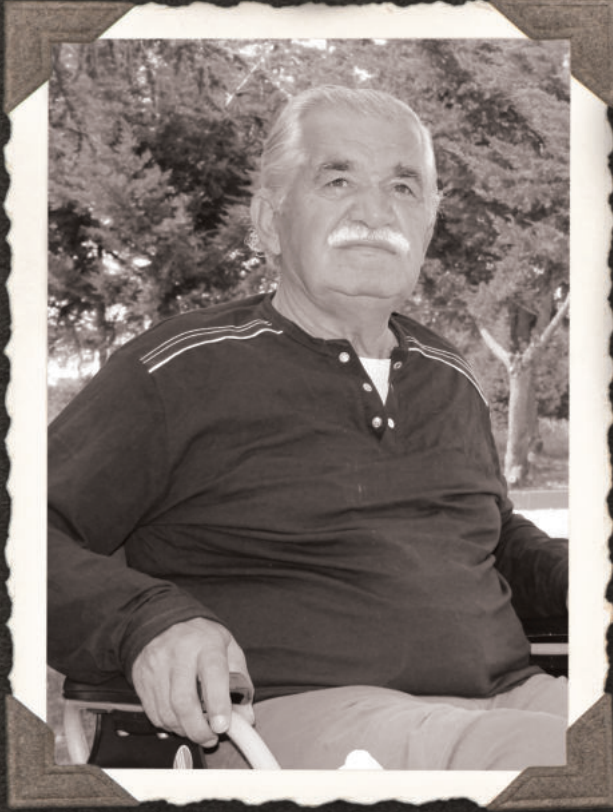
Buranın benim son durağım olduğunu hissettim. Burada kendime göre takı yapmaya devam ediyorum. Hem de ürettiğimi hissediyorum. Arkadaşlarıma dağıtıyorum.

Günlerimiz çok güzel geçiyor. Hayatın değerini öğrendim burada. Buradakilerle kader paylaşımımız var.

Hayatımda anlık pişmanlıklarım oldu ama keşke dediğim bir şey olmadı. Darülaceze'de çiçeklerle ve takı işleriyle uğraşıyorum. Çiçekler benim çocuklarım oldu.

Gençlere tavsiyem; gençler yaptıklarından hep ders alsınlar. Arkalarına hiç bakmasınlar, her zaman önlerine baksınlar.





Sorunlu bir ailede sıkıntılar içinde büyümesine rağmen başarılı bir öğrencilik sürdürürken, bir eğitimci tarafından rencide edilmesiyle eğitim hayatına nokta koyup iş hayatına atılan, müzik ve peyzaj işleriyle uğraşan bir adamın hayat hikayesi...

Sorunlu Bir Ailenin Evladı Olarak Dünyaya Geldim ve Sıkıntıların İçerisinde Büyüdüm

1953 yılında Balıkesir’de doğdum. Babamın memleketi Kırklareli. Babam hamallık yaparak evi geçindiriyordu. Kazandığının çoğunu içkiye yatırıyordu. Evde geçimsizlik vardı. Annem ve babam ayrıldılar ve benim velayetim babama verildi. Babam beni bir arkadaşının önayak olmasıyla yurda yazdırdı. Merkez yetiştirme yurdunda derslerime daha iyi çalışıyordum.

Annem ikinci evliliğini yapmış Balıkesir’de yaşıyordu. Benim nerede kaldığımı bilmediği için onunla hiç görüşemedik. Babam da hiç benimle ilgilenmediği için ona kırgındım. Hep öğretmenlerle büyüdük.

Yaşadığım Sıkıntılara Rağmen, Başarılı Bir Öğrencilik Hayatım Vardı

İlkokulu Edirne’de bitirdim. Ortaokulu Kırklareli’nde ikinci olarak bitirdim. Yatılı okullar sınavına girdim. Öğretmen okulu vardı. iki bin kişi arasında on yedinci oldum ve ikinci elemeye de sekizinci oldum. 1971 yılında öğretmen okuluna başladım. Öğretmen okulunun ilk orkestrasını ben kurdum. Mandolin, gitar çalıyordum ve etkinliklerde hep görev alıyordum. Müdür yardımcısının, beş yüz öğrencinin önünde bir dersin kırık diyerek bana ağır hakaret etmesi ve dayak atması benim çok zoruma gitti ve okulu bıraktım.

Kendimi İş Hayatının İçerisinde Bulmuştum

Ne iş bulursam yapmaya başladım. Bekâr arkadaşlarım vardı. Onlarla kaldım. Sonra babamın yanına gittim Manisa Akhisar'da yaşıyordu. Bir kadınla evlenmiş. Babam onunla kalmamı istemedi. Bende babamın evinin yanında ev kiraladım ve orada yaşamaya başladım. Düğünlerde gitar çalıyordum ve geçimimi bu şekilde sağlıyordum.

Askerlik için tekrar Kırklareli'ne geldim. Ankara Mamak'ta acemiliğimi yaptım. Usta birliğini Erzurum'da yaptım.

Askerliği orduevinde müzikle uğraşarak bitirdim. Gramofon ile çalıştık. Babamın yanına dönmedim. Kırklareli'ne gittim. Noterde işe girdim. Üç-beş ay çalıştıktan sonra İstanbul'a gittim. Çok beklemeden iş buldum.

Gece kulübünde işe başladım. Hem söyledim hem de çaldım. Ne iş bulursam çalışıyordum. Hiç boş kalmıyordum. 1983 yılında İlk evliliğim tamamen formaliteydi, dokuz ay sonra boşandık.

Gece Kulüplerinde Çalışarak Hayatımı İdame Ettim

Gece kulüplerinde çalışmaya devam ettim. Otellerde kalıyordum. Ufak tefek turnelere katıldım. İkinci evliliğimi Asuman Hanım'la 1986 yılında yaptım. İsteksiz bir evlilikti. Ev hanımıydı. Ailesi çok iyi bir aileydi. Evlendikten sonra hafif bir engeli olduğunu fark ettim. 1987 yılında Gamze adını koyduğumuz bir kızım oldu. Az da olsa birikimlerim vardı. Kayınbiraderlerimin desteğiyle Samatya'da 1992 yılında kendi evimizi aldık.

Gece kulüplerinde ünlüler çok çıkmazdı. Onlar gazinolarda çıkarlardı. Erol Büyükburç'un orkestrasında Antalya Dedeman'da yılbaşı programında gitar çaldım. Düğün salonlarında çalıştım. Hiç boş kalmadım. Sürekli zamanlarımı doldurdum.

Cihangir'de Okan Bey adında bir menajer vardı. 1989 yılında tanışmıştım. Aldığı işlerde bana da iş verip, çok yardımcı oldu. 2007-2008 yıllarına kadar müziğe devam ettim. 2008'den sonra müziği bıraktım. Fatih Düğün Salonu'nda üç yıl çalıştım. Hem müzisyenlik hem de müdürlük yaptım.

Eşimle aramda problemler başladı. 2008 yılında ayrıldık. Edirne'nin Erez ilçesinde bir düğün salonundan gelen müdürlük teklifini kabul edip, 2010 yılına kadar orada yaşadım. Az para kazanıyordum. Üç-dört yıl kadar çalıştım.

Daha sonraları müzik işlerinde çok para kazanamayınca, bahçe ve peyzaj işlerine başladım. Bu işlerde daha çok para olunca müzik işlerini bıraktım. Kendimi yeşillığe ve çiçeklere adadım.

Darülaceze'de İnsanın Kendi Evinde Bulamayacağı Nimetlerle Tanıştım

İş yaşamım sona erdikten sonra belli bir süre arkadaşlarımda kaldım. Daha sonra kuruma kabulüm yapıldı. Darülaceze ben ve benim gibi insanlar için büyük bir nimet. Biz burada kendi evimizde alamayacağımız hizmetleri alıyoruz. Sağlık, yeme, içme, gezme, giyinme gibi bu hizmetleri herkes her yerde bulamaz. Darülaceze'de insanın kendi evinde bulamayacağı nimetlerle tanıştım.

Gençlerimiz Ailesiyle Bağlarını Koparmasınlar

Gençlere öğüdüm; işlerine ve ailelerine dört elle sarılsınlar, onlara sahip çıksınlar. Müzisyen olmak isteyen gençlere tavsiyem; bu işi hobi olarak yapacaklarsa yapsınlar ama bu işten para kazanmak için yapacaklarsa kesinlikle tavsiye etmem. Artık bu işler çok zor bir insanın daimi bir işi olmalı.





Saadet yolu gelinliğiyle evliliğe adım atan, turizm sergisinden, yan çizenler karikatür sergisine, Zeki Müren ile kurulan dostluktan, Türk tiyatrosunun öncü ismi Haldun Taner ile röportaja varan başarılarla dolu bir yaşam öyküsü...

Gençlik Yıllarımda Annemi Kaybettim

1928 yılında Kadıköy'de doğdum. Bir abim vardı. Babam İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde Hesap İşleri Kontrol Müdürü'ydü. Annem ev hanımıydı.

Kadıköy'de doğup büyüdüm. Okul hayatım hep Kadıköy'de geçmiştir. Liseyi Kadıköy Kız Lisesi'nde okudum. Liseyi okurken annem kırk dört yaşında rahmetli oldu. Benim için kötü zamanlardı. Babam da gençti. Çevresinden evlen dedilerse de evlenmedi. Babam bana "Sen evlenmeden ben evlenmem" dedi. Ben evleninceye kadar evlenmemişti.

Liseyi bitirdikten sonra 1947 yılında İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Bölümü'nü kazandım. Burada birçok ünlü akademisyen ve gazeteciden eğitim alma fırsatım oldu. Haldun Taner'den Şevket Rado'ya kadar meslekleriyle ve yaptıklarıyla ünlenmiş hocalardan ders alma fırsatım oldu. Nedret Bey'le tanışmamız Üniversitede oldu. Amerikalı bir Profesör üniversiteye konferans için gelmişti. Benim gibi Nedret Bey'de konferansı dinlemeye gelmiş. Nedret bey o yıllarda Milliyet gazetesinde çalışıyordu. Ben hala üniversitede öğrenciydim. Konferansta beni görmüş beğenmiş. Bir şekilde bana ulaştı. Arkadaş olduk. Bir gün bana Olgunlaşma Enstitüsü'nün defilesi olduğunu, oraya gideceğini gelip gelmek istemediğimi sordu. Babamdan izin almadan hiçbir yere gitmezdim. Defileye gidebilmek içinde babamdan izin aldım.

Evlilik Teklifi...

Olgunlaşma Enstitüsünün defilesine Nedret Bey'le beraber gittik. Güzel mankenleri izledik. En sonunda bir gelinlik gösteriliyordu. O yıllarda elbiselere isim konulurdu. Bu gelinliğe de "Saadet Yolu" ismi verilmişti. Alkışlar arasında gelinlik sunuldu. Model gelinliği taşıırken Nedret Bey "Bizde beraber seninle saadet yoluna çıkalım mı?" dedi. Ben "Hadî canım" deyip geçiştirdim.

Defileden çıktıktan sonra beraber dondurma yemek için bir pastaneye oturduk. Nedret Bey dondurmamızı yerken bana "Saadet yolunda birlikte yürüyelim mi? derken ciddiydim" dedi. Hayır diyemedim, evet te diyemedim. Yüzüne baktım. O an babamın alnında ki ışığın aynısını Nedret Bey'in alnında da gördüm. Bir şey demedim ve lafları yuvarlayıp geçtim. Aslında orada bir nevi karar vermiş oldum. Bir müddet daha arkadaşça ilişkimizi sürdürdük. 1954 yılında çok güzel bir düğünde evlendik.

1955 yılında Nedret Bey'in Ankara'ya tayini çıktı. O dönemlerde gazetecilerin Ankara'ya tayini çıkması pek rastlanır bir şey değildi. Nedret Bey Milliyet gazetesinde çalışıyordu ve Milliyet'in Ankara temsilcisi olarak tayini çıkmıştı. Ankara'ya Kavaklıdere'ye taşındık. Bu sayede hem maaşı birkaç misli arttı, hem de iş hayatında iyi bir konuma gelmişti.

Ankara'da Milliyet gazetesinin temsilciliğini yaptığı dönemde çok önemli isimlerin haberlerini yapma ve onları takip etme şansı buldu. Kral Faysal'dan Menderes'e, İsmet İnönü'ye kadar Ankara siyasetini takip ediyordu. Nedret Bey'in dört dörtlük gazeteciliğinden dolayı maalesef benim gazeteciliğim hep gölgede kaldı.

Ankara'da iken benim çalışma fırsatım olmadı. İki yıl kadar Ankara'da kaldıktan sonra İstanbul'a döndük. İstanbul'da Cihangir'e taşınmıştık. Dönüşümüzle birlikte iş arayışlarım başladı. Şevket Rado Hayat ve Ses Mecmuası'nda çalışmaya başladım. Nedret Bey de Milliyet gazetesindeki görevine devam ediyordu.

İstanbul'a dönüşümüzden birkaç yıl sonra Nedret Bey'le beraber bir gazete çıkarmaya karar verdik. Çalışmalarımız sonunda "Dünyanın Sesi" adında bir gazete çıkardık. Yıllarca bu gazeteyi çıkarma şansımız oldu. Nedret Bey zaman içerisinde Milliyet gazetesindeki işinden ayrılıp Radyoda çalışmaya başladı.

Radyoda çalışırken Nedret Bey'le Reklam Ajansı kurduk. Nedret Bey o dönemde radyoda haberler sunup, reklamlar ve şiirler okuduğu bir program yapıyordu. Nedret Bey aslında gazeteciydi. Ama radyoda şiir okuyarak meşhur olmuştur. Nedret Bey hiçbir zaman şiir yazmadı. Hep şiiri ve şairi dinleyiciye sevdirdi. Bu sebepten dolayı Devlet sanatçısı unvanını almıştır.

Vasfi Bey ile Tanışmamız...

Nedret Bey radyoda çalışırken aynı zaman da Detur adında bir turizm firması kurduk. Ben o dönemlerde hem gazetelere yazı yolluyor, hem kendi gazetemizin yayınlanması içinde gayret gösteriyordum. Detur'la da bizzat kendim ilgileniyordum. Bir gün tiyatro sanatçısı Vasfi Rıza Zobu içeriye girdi, kendisi ve arkadaşları için "Konya Mevlana turu yapabilir miyiz?" diye sordu. Vasfi Bey'le tanışmamız bu şekilde gerçekleşti. Biz Konya ve Mevlana Hazretlerinin ziyaretlerini içeren ve gezintiler olan bir tur ayarladık. Vasfi Bey de arkadaşları, eşleri ve kendi eşinden oluşan on beş kişilik bir grupla bu tura çıktık. Turizm firmasıyla bizzat kendim ilgilendiğim için, geziye rehber olarak gittim. Bu gezide Vasfi Bey'le güzel bir dostluğumuz oluştu. Zamanla beni kızı yerine koyacağı bu sıcak bağı bu gezide yakalamıştık.

Detur'la güzel işler yapma şansımız olmuştu. Bu geziden sonra tiyatro sanatçısı İhsan Devrim'de bizden dostlarıyla katılacağı Konya Mevlana turu yapmamızı istedi. Bunun ardından gene Vasfi Bey ve İhsan Devrim'in dostları ve eşlerinin katıldığı yirmi bir günlük bir Karadeniz ve Doğu Anadolu turu yaptık. Burada unutamayacağım anılar yaşadık. Biz yola çıktığımız zamanlarda Ülkedeanarşi baş gösterdi. Trabzon'dayken otelinde kaldığımız Müdür yanıma gelip abla bence daha fazla ileri gitmeyin anarşi yoğunlaştı her yerde bombalar patlıyor. İstanbul'a dönmeni tavsiye ediyorum dedi. Ben de bu bir alın yazısıdır. Başımıza bir şey gelecekte dönerken de gelir.

Sakin misafirlere söyleme diyerek yolculuğumuza ertesi sabah devam ettik. Yolda yakıt almamız gerekti. Fakat yeterli yakıt vermiyorlardı. O yıllarda her yerde de akaryakıt istasyonu da bulunmuyordu. Bu yakıtta bizi istediğimiz yere götüremeyecekti.

İş başa düşmüştü. Dışarı çıkıp köylülerden yakıt istedim. Onlar da Anadolu'nun misafirperverliğini gösterip bize yakıt verdiler. Bu şekilde Erzincan'a kadar gelebildik. Meşakkatli yollardan geçerek Doğu Beyazıt'a kadar gezerek gittik. Çok güzel günler geçirdik.

Yan Çizenler Karikatür Sergisi

Bir gün evde kitapları kurcalarken aslında Fatih Sultan Mehmet'in defteri adında bir kitap buldum. Bu kitap bana ilham verdi. Aslında karikatürist olmayan ama karikatür çizenlerin karikatürlerinden bir sergi yapmaya karar verdim. Bu kararım doğrultusunda çoğu kişiye karikatür çizip çizmediklerini sormaya başladım. Bu çalışmam sonunda Abdi İpekçi'nin çizdiği karikatürleri de eşinden izin alarak sergiye koydum. Tam otuz bir kişinin karikatürlerinden bir sergi oluşturmuştum. Sergim çok beğenildi. Basında çok dile getirildi ve televizyonlarda yayınladı. Bunun akabinde sergiye gelen ünlü sanatçılara ve gazetecilere birer karikatür çizdirdim. Yan çizenler sergisinin hemen peşinden "Sende Çiz" adında bir sergi daha açma fırsatım oldu. Sergilerimden bazıları da; İsmail Dümbüllü'nün Kültür ve Sanatta Unutulmayanlar Sergisi, Basın Müzesinde Basın Şehitlerini Anma Sergisi'dir Bunları hep sanat adına yaptım. Hayatımda dost kazanmayı bildim, ama para kazanmayı beceremedim.

Hayatımızın bir döneminde Kuaförlük deneyimimiz oldu. Eşimde ben de bu konularda cesaretliydik. Nedret Bey bir alacağının olduğunu karşılığında bu kuaför dükkânını devralmak istediğini söyledi. Ben de "Tamam bende başında dururum" dedim. Tadilatını yaptıktan sonra kalfalar ve manikürcü tuttum.

Zeki Müren ile Dostluğumuz

Dükkânımız Cihangir'de güzel bir yerdeydi. Kalfalarım güzel işler yapıyorlardı. Bu ünümüzden sonra Zeki Müren'de bizim kuaföre gelmeye başladı. Zeki Müren ile ahbablığımız burada başladı. Çok severdi beni. Çok saygılı çok beyefendi biriydi. Zeki Müren'den, Selda Alkor'a kadar birçok sanatçı kuaförümüze geliyordu. iki buçuk yıl kadar işletmeciliğini yaptım. Daha fazla işletmek cazip gelmedi. Çünkü ben sadece işletmeciliğini yapıyordum. Güzel anılarla bu işi devrettim.

Parfümeri Deneyimim

Cihangir'de kuaför dükkânının aynı sokağında küçücük bir dükkân açtım. Parfümeri tuhafiye gibi ufak tefek şeyler satıyordum. O dönemde tuhafiye üzerinde büyük olarak Vepa mağazası vardı. Bende onlardan bir şeyler alıp satıyordum. Vepa Mağazalarının sahibi Vedat Bey bir gün dükkânıma geldi. İçerde bir müşteri vardı. Siz buyurun müşteriye bakın dedi. Müşterimle ilgilendikten sonra "ben Vepa mağazalarının sahibi Vedat Bey'im" diyerek kendini tanıttı. Vepa'nın ürünlerini satıyorum ama Vedat Bey'i tanımam. Vedat Bey zaman zaman mağazaları gezer ürünleri incelermiş. Vedat Bey'le sohbetimizde Vedat Bey " Çok iyi bir satıcısınız. Bizde dükkân çoktur ama satıcı yoktur." dedi. Bana bu dükkânın çok küçük olduğunu daha büyük bir dükkâna geçmemi önerdi. "Sermayem yok" dediğimde ise "Kabul ederseniz ben size yardımcı olurum." dedi. Benim yapımda yoktu ve kabul edemedim. Şimdi dönüp baktığımda hayatımda kaçırdığım fırsatlardan biri diyorum.

Nedret Bey o dönemde reklamcılık yapıyordu. Radyoda Dünyanın Sesi programını yapıyordu. Hilton'un karşısında çok güzel bir ofisi vardı.

Kendimce o kendi işine ben kendi işime dedim. Gidip onunla ortaklık yapmadım ya da ofiste oturmam. Bu da bir yanlıştı herhalde...

Kendi ayaklarımın üzerinde durmak benim için bir tutkuydu. Parfümeri ve bijuteri işimden sonra da küçük bir büfe işletme imkânım oldu. Büfe işinden gerçekten güzel para kazandım. Fakat benim için çok yorucuydu. Onu da iki yıl sonra bu sebepten devrettim. Bu işletmelerle uğraşırken halkla ilişkiler ve vakıf faaliyetlerini de yürütmekten geri kalmadım. 21. Yüzyıl Eğitim ve Kültür vakfı, Üniversiteler Arası Kültür ve Eğitim Vakfı'nda halkla ilişkiler bazında gönüllü çalışmalarım oldu. Çalışma hayatımın hiçbir döneminde gazetecilikten kopmadım. Belli bir yerde yayında gazetecilik yapmadım. Ama hep makalelerim, yazılarım çeşitli gazetelerde yayınlandı. Hatta emekliliğimi bile gazetecilikten hak ettim. Onurla taşıdığım sarı basın kartına da sahibim.

Vasfi Bey'le dostluğumuz başladıktan sonra hep devam etti. Vasfi Bey beni kızı gibi görürdü. Tanıştıktan sonra çoğu projesinde hep beraber çalıştık mesela onun kendi sanat yaşamını anlattığı " Uzun Hikâyenin Sonu" adlı kitabında da kendisine yardımcı oldum. Kitabın çıkmasında bilfiil gayret gösterdim ve çıkarttım. Vasfi Bey 1992 yılında vefat ettikten sonra kitaplarını Marmara Üniversitesi'ne bağışlanmasına katkıda bulundum.

Vasfi Bey'in vefatından sonra işlerimizin de o şekilde gelişmesinden dolayı Ulus'taki evimizi satarak, Kadıköy'e Şaşkınbakkal'a taşındık. Ben hep çok güzel evlerde oturdum. Şaşkınbakkal'daki evimizde denize çok yakın ve güzel bir evdi. Bu dönemde Nedret Bey diksiyon üzerine dersler veriyor aynı zamanda da özel davetlere katılıyordu. Nedret Bey Şaşkınbakkal'da oturduğumuz dönemde zayıflamaya başladı. Birçok doktor, hastane gezdik.

Ama net bir çözüm bulamadık. Birdenbire değilse de yıllar içinde 2008'e kadar sağlığı gitgide bozuldu. Birkaç yıl Şaşkınbakkal'da oturduktan sonra Uğur Mumcu'da bir ev aldık ve orada yaşamaya başladık. Nedret Bey zaman içerisinde iş gücü kaybı yaşadı. Sağlığı gittikçe bozuldu ve çalışamaz hale geldi. Çok şükür ki o yaşa kadar ikimiz de emekli olabilmıştık. Emekliydik ama emekli maaşlarımız geçinmemize yetmiyordu. Çünkü geçmişten kalan ticari borçlarımızda vardı.

Dar boğazdayken çok sevdiğim insanlar, aile dostlarımız beni ayakta tuttu. Bir aile dostumuz oğluna durumumuzdan bahsetmiş, bir gün beni aradı "Selma teyze nasılsın ?" diyerek konuya başladı sonra bana şöyle bir teklifte bulundu. "Selma teyze ben evi alayım. Tüm borçlarını da ödeyeyim. Aynı zamanda sizde yaşadığınız süre içerisinde evde oturun bunu kabul eder misiniz ?" dedi. Nedret Bey'e sorduğumda düşündük ve kabul ettik. Beni her aradıklarında mahcup oluyordum ve "Bak evladım kirada almıyorsunuz" dediğimde bana "Selma teyze böyle şeyler söyleme" diye konuyu kapatırdı.

2008 yılında hayat arkadaşım Nedret Bey iyiden iyiye sağlığını yitirdi ve vefat etti. 2008 yılından 2015 yılına kadar Uğur Mumcu'da o evde yaşadım. Çok dostlarım var. Belki hiç çocuğum olmadı ama polis oğlum, doktor kızım, avukat, banka müdürü onlarca çocuğum var. Nedret Bey yaşarken ve vefatından sonra da çocuklarım ve dostlarım beni hiç yalnız bırakmadı. 2015 yılında artık yorulduğumu hissetmiştim. Kendime Huzur evi bakıyordum. Bu dönemde evi alan evladımın da işleri bozulmuş kendi teklif etmediyse de ben bir yerden öğrenmişim ve kesinlikle evi satın evladım, zaten ben de artık tek başına kalamıyorum diyerek onları ikna ettim.

Etiler'deki Emekli Sandığı Huzurevi'ne başvurmuştum. Oraya başvurudan sonra çocuklarım bana Darülacezeden ve Sanatçı Yaşam Evi'nden bahsettiler ve Sanatçı Yaşam Evi'ni gezme fırsatım oldu. Ben yurtiçi ve yurtdışında çok yer gezdim. Çok otelde kaldım fakat burayı görür görmez beğendim. Buradaki yaşam alanının şartları en iyi otelden çok daha güzel. Başvurumu yaptıktan sonra başvurum kabul edildi ve buraya yerleştim.

Buradaki hizmetlerden çok memnunum. Evde bazen tansiyonum yükselir düşerdim. Beni kaldıracak birini beklerdim. Buradaysa tansiyonum, kan şekerim sürekli kontrol ediliyor. Asla sağlığımın bozulmasına fırsat vermiyorlar.

Hayata dönüp baktığımda istesem de istemesem de insanın hep keşkeleri olur. Yapılan yapılmıştır. Keşkelere dönme imkânı yoktur. Hayattan ders çıkarıp önümüze bakmamız lazım. Ben hayata hep pembe gözlüklerle bakıyorum. Polyannaca bakıyorum. Belki de aptallıktır ama ben mutlu olunca mutlu bakınca hayata etrafımda mutlu bakıyor ve mutluluktan, mutluluklara sebep oluyoruz.



Keşkelerim var elbette. Parayı sevmiyorum ama para kazanırken biraz daha ileriye düşünerek birikim yapabilseydim. Birkaç dil daha öğrenmek isterdim. Daha fazla bilgiye sahip olmak, biraz daha faydalı olmak isterdim insanlara.

Ben mesela yaşlılığı da çok seviyorum. Yaşlılığında güzel taraflarını görmeye çalışıyorum. Yeter ki Allah kimseye muhtaç etmesin. Bir kere saygı görüyorsun, nazınız çekiliyor.

Gençlere tavsiyem; gün bugündür. Bir insana deseler ki bir günlük ömrün kaldı, bugünü iyi geçirmeye çalışırsın ah vah ile değil. Yarın meçhuldür, dün geçmiştir. Gençler bugüne bakıp bugünün kıymetini bilsinler, bugünü iyi yaşasınlar.

O kadar çok anım var ki. Belki üzücü bir anı ama benim için önemli bir anı. Üniversitedeyken Haldun Taner benim hocamdı. Bir gün yazılı imtihana gireceğim kahve içiyorum, hocam Haldun Bey yanımdan gülerek geçti. Ben de kahvemi içip sınıfa girdim. Haldun Hocam gülerek "Kalem kağıt çıkarın, kahve içmek serbest" dedi gülüştük. Seneler sonra gazetecilerle ve ünlü kişilerle röportajlar yapıyorum. Haldun Hocama da rica ettim. "Hocam röportaj yapabilir miyiz, gelir misiniz?" dedim kabul etti ve geldi.

Hatta o dönemden kalma röportaj kasetlerim basın müzesindedir. Gazeteciler cemiyetinde buluşacaktık. Arkadaşlarım "Koskoca Haldun Taner gelecek mi?" dediler. Randevuya tam vaktinde geldi. "Yarım saatim var Selmacı" dedi. Bu röportajım tam bir buçuk saat sürmüştü. Okuldaki kahve ile ilgili anıyı da kendisine hatırlattım ve gülüştük, maalesef üç gün sonra vefat etti ve bu röportajım Milliyet'te Haldun Taner'le görüşen son gazeteci olarak yayınlanmıştı.

Üzücü ama benim için özel bir anıdır.





İşportacılıktan müzisyenliğe, pazarlamacılıktan servis şoförlüğüne kadar birçok meslekten sonra, oyunculukla taçlanan bir yaşam öyküsü...

İzmir’de Kahveci Abdi’nin Evladı Olarak Dünyaya Geldim

İzmir Ödemiş doğumluyum. Dört kardeşiz, iki abim, bir ablam var. Ailenin en küçük çocuğu kazandibi benim. İlk ve ortaöğretimi Ödemiş’te okudum. On yedi yaşıma kadar Ödemiş’te sonra İzmir’de kaldım. Kendimi elektronik üzerine yetiştirdim. On üç yaşında çıraklıktan ustalığa doğru ilerledim. O zamanlar radyo ve hesap makinelerinin tamiriyle uğraşırdım. İzmir’de belli bir süre kendi işimi yaptım. Çalışmadığım zamanlar olmuştur ama boş durmak bana yakışmazdı. Annem ev hanımıydı. Babamı herkes kahveci Abdi diye tanırırdı.

Elektronik Üzerine Kendimi Yetiştirdim

Bazı dönemler işportacılık yaptım. Dört tekerlekli el arabasıyla ne alırsan bir lira işi ve Milli Piyango satışı yaptım. Sattığım biletlerden birine muhakkak para çıkmıştır. Ama ben hiç tutturamadım. Bir seferinde tek rakamla piyangoyu kaybetmişim. Bir dönemde gazete bayisi işlettim. Askerliğimi Çanakkale’de jandarma olarak yaptım. Çok rahat geçti askerliğim. Müzisyen bir yanımda vardı. Bateria çaldığım için, bando takımına alınmışım. Akşamları askeri gösterilere gider, çalardık.

Askerden sonra bir dönem düğün salonlarında çaldım. Müzisyenlik çok güzel bir meslek. Hem eğlenirsin, hem eğlendirirsin, hem de para kazanırsın. Müzisyenliği yaşadığım kötü bir anı nedeniyle bıraktım. Bir gün bir düğünde arkadaşlarla birlikte çaldık. Program bittiğinde arabaya binmiştik. Arabada kadınlar da vardı ve bize "Hadi çalgıcılar aletlerinizi çıkarıp bizi eğlendirin" demişlerdi. Küçümser bir şekilde. İşte ben de o günden sonra müzisyenlikten soğudum ve bıraktım. Enver ve Önder isminde iki abim vardı. Büyük abim Enver, baba mesleğini devam ettirdi. Küçük abim Önder subaydı. Bir dönem de madeni yağlar üzerine pazarlamacılık yaptım. İşlerimiz çok iyi gidiyordu. Fakat 1999 depreminden sonra birçok esnaf gibi bizim işlerimizde bozulmuştu, iş yeri kapanınca bende ayrıldım.

1980 yılında ilk evliliğimi yapmıştım. Birden fazla evliliğim oldu. Şimdi bana diyebilirsiniz ki? "Neden bu kadar çok evlilik yaptınız? Hepsinde de eşleriniz mi hatalıydı?" diyebilirsiniz. Fakat şunu ifade etmeliyim, 1980'li yıllar ve öncesinde sağ sol olayları çok fazlaydı. Türkiye'de çok büyük kargaşa vardı. Anarşi ve olaylar ta ilkokullara kadar inmişti. Bir sokakta lastik yakarlardı, başka bir sokakta bomba patlardı. Türkiye'de işsizlik başlamıştı. Yuva kurmak istiyordum bende artık. İlk eşimle görücü usulüyle tanışmıştık. Evlendik. İlk eşim de İzmirliydi. Eşimden bir kız çocuğum dünyaya geldi. Yaptığım evliliklerin hiçbirinde severek evlenmedim. Hepsi görücü usulü oldu. Bu yüzden görücü usulüyle evliliği kimseye tavsiye etmem. Beş tane evladım var. En büyükleri 1981 doğumlu evli kız, diğerleri ise iki kız, iki ikiz erkek evlatlarım.

Çocuklarımla isimleri Mehtap, Elvan, Hazal, Yiğit ve Mert'tir. Şuan hepsinin işi gücü var. Fakat ailevi nedenlerden ötürü çocuklarımla görüşmüyoruz.

Sinemaya Olan Merakım; Figüranlıktan, Oyunculuğa Doğru İlerledi

Tansaş'ta yazar kasaların tamirinden sorumluydum. Emekli olduktan sonra malum çok fazla iş imkanı da olmayınca 47 yaşında oyunculuğa merak salmıştım, figüran olarak başladım. İlk filmim "Âdem'in Trenleri" diye bir sinema filmiydi. Sorsanız "Ekranda daha önce hiç gözüktünüz mü?" hayır hiç gözükmemiştım. Sonrasında başrolde Sermiyan Midyat'ın oynadığı "Kırık Kanatlar" adlı dizide oynadım. Bu dizide ilk defa ekranda gözükmüştüm.

Oyunculuk hayatım, İzmir'de çekilen "Kavak Yelleri'yle" devam etti. Dizide bir antikacıyı oynadım. İlk diyaloglu sahnemde bu dizide olmuştu. "Öyle Bir Geçer Zaman ki" adlı dizide 'Kâhyayı oynadım. "Bitmeyen Şarkı" ve "Alev Alev" adlı dizilerde de oynadım. Bu arada emekli olduktan sonra aynı zamanda servis işi yapıyor, personel götürüp getiriyordum. Anjiyo olunca firma sahibi rahatsız olmuş. Bende işi bırakmak zorunda kaldım. 2014'te rahatsızlanınca işi bıraktım.

Daha önceleri de İstanbul'a sık sık geliyordum. Uçak biletlerini aylar öncesinden çok ucuza alırdım. İstanbul'da ajansları gezerdim. Hiçbir şey olmazsa gidip Eminönü'nde balık ekmek yerdim. İstanbul'a temelli yerleştim. İstanbul'a gelince dizi ve sinema hayatında daha fazla rol almaya başladım. O dizi bu dizi derken birçok dizide rol aldım.

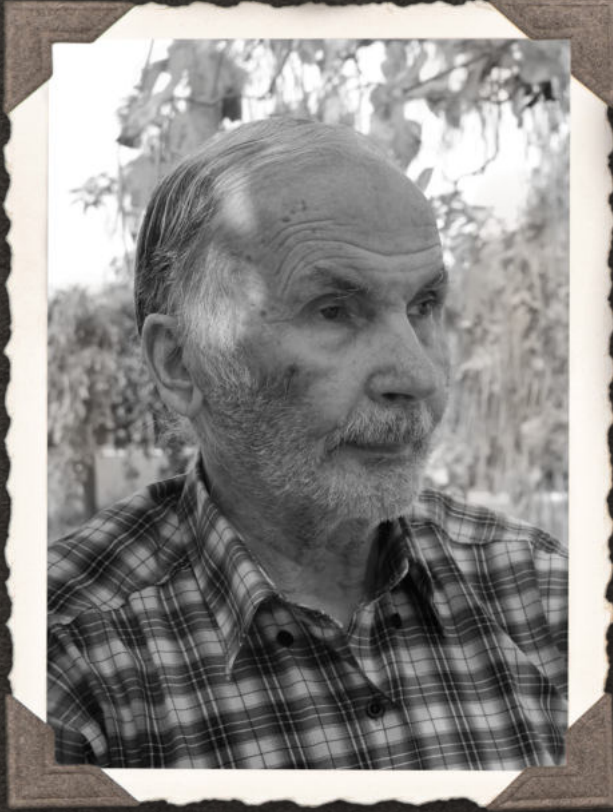
Bunlar; Beyaz Karanfil, Küçük Gelin, Filinta gibi dizilerdi. Diriliş Ertuğrul dizisinde beş bölüm 'oba beyini' canlandırdım. Filinta dizisinde oynadım. TRT1 kanalındaki Yunus Emre dizisinde 'Erteğün Efendi' karakterini oynadım. Kurtlar vadisinde baronlardan birisiydim. Beş bölüm Kahire Baronu olarak rol aldım. Kâfir filminde 'hoca' karakterini oynadım. Oynadığım dizi ve filmlerden çok cüzi ücretler kazandım. Hayatımda etkisi altında kaldığım olay, beni hayal kırıklığına uğratan ilk evliliğimdi.

Askerlik yıllarım hayatımda en keyif aldığım dönemlerdi. Acısıyla, tatlısıyla güzel günler geçirdim. Müzisyen olmamın da bunda etkisi fazladır. Gençlerimize bir kaç tavsiyem olacak; en büyük dileğim gençler, büyüklerini sayıp sevsinler. Boş durmayıp, çok çalışsınlar. Sigaradan uzak dursunlar. Kırk sene sigara içtim ne faydasını gördüm. Muhakkak sanat ve sinemayla uğraşsınlar.

Dariülacezede Kaliteli Yaşamla Tanıştım

Ben yalnız yaşayan biriydim. Kalp rahatsızlığı geçirmiştım. Fatih Sultan Mehmet Hastanesi'nde on beş gün yattım daha sonra, Sultan Abdülhamid Han Hastanesi'nde de 15 gün yattım. Düşündüm, düşündüm ben yalnızım bir yerde rahatsızlansam ölsemkimsenin haberi olmayacak. Burada yaşamaya başladım. Buradaki hizmet çok kaliteli. Yaşam alanlarımızın çok iyi olması, moral olarak beni çok daha iyi konuma getirdi. Bu kurumdaki tüm etkinlikler çok güzel. Çok iyi hizmet görüyoruz burada.





*Kendini insanların sağığını iyileştirmeye adayan;
ama yaşadığı sağık sorunlarından dolayı emekli
olmak zorunda kalan, mesleğine aşık bir
doktorun yaşam öyküsü...*

1941 yılında Makedonya'nın Üsküp şehrinde doğdum. Çocukluğum Üsküp'te ailemle birlikte geçti. Biz altı kardeşiz, dört kız iki erkek. Aslen Türk'üz ama ilkokula gideceğim zaman babam beni Arnavut okuluna göndermek istedi. Sebebi ise şöyle açıklamıştı. 'Zaten evde Türkçe konuşuyoruz, Makedonya'ca öğrenmek zaten zorunluydu. Arnavut okuluna gidersen Arnavutçayı öğrenmiş olursun,' dedi. Birden fazla dil bilmenin ileriki hayatımda bana bu kadar katkı sağlayacağını o yıllarda düşünememiştim.

Hedefim Doktor Olmaktı

İlkokulu ve ortaokulu Arnavutça okudum. Liseye geldiğimde hep istediğim Sağık Meslek Lisesine gittim. Sağık Meslek Lisesi Makedonya' cayı ve 4 yıl sürüyordu. Meşakkatli bir öğrenim döneminden sonra liseden sağık personeli olarak mezun oldum. Okuldaki hocalarım liseden sonra tıp fakültesine devam etmemi bu konuda yetenekli olduğumu ve başarı elde edebileceğimi her zaman söylüyorlardı. Bende doktor olmayı hedeflemiştim.

Makedonya'da sağlık lisesinden mezun olduğunuz da size bir belge veriliyor ve bu belgeyle başvuru yapmanız durumunda sizi sağlık görevlisi olarak atıyorlar. Ben de başvurumu yaptım beni Vesela adında bir kye atadılar. Kyde elektrik su sıkıntısı olduğundan bir dilekçe yazdım ve Vesela'da bu şartlarda sağlık hizmetinin verilemeyeceğini ilettim. Bunun zerine hem evime yakın hem de sağlık hizmeti verebileceğim bir kye atandım. Bu kyde bir ebe birde ben vardım. evre kylerden gelen hastalara ve o kydeki hastalara bakıyor onlara sağlık hizmeti veriyorduk. İki yıl bu kyde sağlık personeli olarak çalıştım. Bu süreçte babama tıp fakültesine devam etmek istediğimi doktor olmak istediğimi söyledim. Babam ticaretle uğraşıyordu ama maddi durumu müsait değildi.

İki yıl çalıştıktan sonra kendimce yeterli parayı biriktirdim sonra tıp fakültesine başvurumu yaptım. Sağlık meslek lisesi mezunu olduğumdan fizik, kimya ve biyoloji derslerinden sınava tabi tutuldum. Sınavda başarılı oldum ve tıp fakültesine kabul edildim.

Tıp fakültesine başlamam benim hayatımın dönüm noktalarından biridir. Üniversite evime uzaktı. Bu yüzden niversiteye yakın bir yerde, Hasan adında bir arkadaşımla birlikte ev tuttuk. Tıp fakültesinde  yıl enstitü dersleri,  yılda klinik dersleri veriliyordu. İlk  yıl başarılı olamayanlar klinik çalışmalara katılamazdı.

Tıp fakültesi gerçekten zor bir okul olmasına rağmen ben yüksek başarı gösterdim ve okul bana başvuru yapmadan burs teklif etti. Burs sayesinde daha rahat yaşam koşulları sağladım ve kendimi sadece okula ve derslerime verdim. Ne sosyal hayatım vardı, ne de arkadaşlarla geçirecek vaktim vardı. Klinik çalışmalarda başarının anahtarı hafızanın güçlü olmasıdır. Benim ezberimin çok kuvvetli olması klinik derslerden zorlanmadan yüksek notla geçmemi sağladı. Üniversite hayatım boyunca hiç kız arkadaşım olmadı. Kadınlarla konuşmuş olsaydım belki âşık olma ihtimalim olurdu. Bu da benim için büyük bir tehlikeydi. Aşık olan arkadaşlar kendilerini derse veremiyordu. Tıp fakültesi ağır bir fakültedir sadece derslere konsantre olmanız gerekiyor.

Ailemin Mutlu Olması Benim İçin En Büyük Başarıydı

1975 yılında tıp fakültesinden doktor olarak mezun oldum. Babamı annemi gururlandırmanın yanı sıra doktor olarak görev yapacak olmak beni çok mutlu ediyordu. Devlet beni daha önce sağlık memuru olarak çalıştığım köye doktor olarak atadı. Bu köyde bir yıl çalışacaktım, sonrasında merkeze tayin olacaktım.

1976'da Üsküp'te merkez dispansere atandım. Üsküp'te kendime bir ev tutup orada yaşayıp mesleğimi yapıyordum. Bu dönemde evlilik benim için anlamsızdı. Tek derdim mesleğimi yapmak ve mesleğimde ilerlemektir. Merkez dispanserde çalışmaya başlayalı yedi yıl olmuştu ki, Makedonya'da ekonomi bozulmaya, zorluklar baş göstermeye başlamıştı. Gelir gider dengesi bozulmuş, enflasyon karşısında bizim maaşlarımız eriyip bitmişti. Türkiye'ye gelmeye karar verdim. Abimle bunları konuştuk. Abime Türkiye'ye gitmeye karar verdiğimi söyledim. Abim de yüksek bankacılık bitirmiş, bir bankada çalışıyordu. Abime de benimle Türkiye'ye gelmesini söylememe rağmen, Türkiye'ye gelemeyeceğini bana söyledi. Çünkü abimin üç çocuğu da Üsküp'te okula gidiyordu. Çocuklarından dolayı riske giremedi. Mecburen abim Makedonya'da kaldı.

Doğup Büyüdüğüm Topraklardan Ayrılmak, Benim İçin Çok Zor Olmuştu

Ana vatanım da olsa başka bir ülkeye gelmek tüm aileni geride bırakmak çok zordur. Benim için bunu kolaylaştıran biri vardı.

Ablamlar ailecek 1957 yılında Türkiye'ye yerleşmişti. Ablamla görüşmelerim sonucunda 1982 yılında Türkiye'ye geldim. Ablam o zaman Acıbadem'de bahçeli bir evde oturuyordu. Ablama, enişteme Türkiye'ye temelli geldiğimi anlattıktan sonra eniştem bana, geri de kalanlar için üzülmemem gerektiğini gene vakit buldukça gidebileceğimi söyleyerek teselli etti. Nasıl olsa Türkiye'de de doktorluk yapacaktım. Anavatanıma gelmek beni mutlu ediyordu fakat geride bıraktıklarım beni üzüyordu.

Eniştemler üç kardeş müteahhitlik yapıyorlardı, kendilerince iyi bir gelirleri vardı. Benim öncelikli işim âşık olduğum mesleğimi yapmaktır. Mesleğimi yapabilmek için de Türk vatandaşı olmam lazımdı. Türk vatandaşı olabilmek için Türk vatandaşı biri ile evlenmem gerekiyordu. Ablam ve eniştem bu konuda bana yol gösterdiler. Bizim uzaktan akrabamız olan eşi vefat etmiş bir kadın vardı. Formaliteden bir evlilik yapabilmek için ablam konuştu ve onayını aldı. Bu şekilde formaliteden evlendim. O dönemde yurt dışından gelen bir erkek Türk vatandaşı bir bayanla evlense bile bakanlar kurulu kararıyla vatandaşlığa geçiliyordu. Birkaç ay sonra onayım geldi. 1983 yılıydı nüfus idaresinden nüfus cüzdanımı aldığım da rahatladım.

Türk vatandaşı olduktan sonra ablama yakın bir yerde iş aramaya başladım. Eniştem bir gün gazetede bir ilan görmüş ve bana haber vermişti. O dönemde internet yerine gazeteler vardı. İlanı aradığımda Ümraniye'de Anadolu dispanserine doktor ihtiyacı olduğunu söylediler. Aynı gün belgelerimi aldım. Faruk Bey ile görüşmeye gittim. Faruk Bey dispanserin mesul müdürüydü. Meslekle ilgili sohbetimizden sonra hemen işe başlamamı istedi.

Ertesi gün Ümraniye'deki Anadolu dispanserinde işe başladım. İlaç bilgisi çok önemlidir. Ben Makedonya'da ki ilaçları ve dozlarını biliyordum. Fakat Türkiye'deki ilaçlar ve dozlarını da bilmem gerekiyordu. Karşıda bir eczane vardı. Hemen oraya gittim ve sahibiyile görüşme yapıp ilaçları inceledim. Baktım ki antibiyotikler aynı, fakat bazı ilaçlar farklıydı. İlaç rehberinden gerekli çalışmayı yaparak ilaçları öğrendim.

1986 yılında Faruk Bey yeni ve modern bir dispanser açacaklarını, yeni açılacak yerde mesul müdür olarak görev almak isteyip istemediğimi sordu. Üç yıldır Türkiye'de doktor olarak çalışıyordum, mesul müdürlük yapmayı kabul ettim. Ümraniye'de Santral'da çok modern bir yer yapmışlardı. Ben de gidip geliyor fikir veriyordum. Dispanser bittiğinde Anadolu yakasının en modern dispanseri olmuştu. Faruk Bey'le mesul müdürlük konusunda beş yıllık anlaşma yapmıştım. Beş yıl kadar bu dispanserde mesul müdürlük ve doktorluk yaptım.

Unicef Sağlık Vakfı Belediyenin altında sağlık merkezi açmak istiyordu. Başvurumu yaptıktan sonra mesul müdürlük için anlaştık ve gerekli izinleri aldıktan sonra belediyenin altında sağlık merkezini açtık. İki yıl kadar orada hem mesul müdür, hem de doktor olarak çalıştım. 1993 yılında belediye yeni binasına geçince bizde yeni belediye binasına geçtik. Yeni binada 470 m² genişliğinde bir alanımız vardı.

1994 yılında seçim oldu ve belediye başkanı değişti. Dönemin belediye başkanının kadrosunda bir doktor vardı. Bizle de görüştükten sonra burayı çok modern bir tıp merkezi yapmak istedi. Tıp merkezinin adı Ümraniye polikliniği olarak değiştirildi. Belediye başkanının destekleriyle yeni tıbbi cihazlar alındı. Modern tetkiklerin yapıldığı bir tıp merkezi haline gelmiştik. Eskiden yirmi beş-otuz aralığında olan hasta sayımız bu cihazlar ve yenilikten sonra iki yüz yetmişlere kadar çıkmıştı.



Zaman Su Gibi Aktı Geçti

Yıllar ve günler akıp geçiyordu. Hem mesul müdürlük hem doktorluk yapmak beni çok yoruyordu. Bu çalışma temposundan dolayı, maalesef uzmanlığa hazırlanamadım. Aslında bunun arkasında yatan nedenlerden biri de hem ablamlara yakın olması hem de Ümraniye'deki işimden memnun olmamdı. Buradan ayrılırsam başka bir iş istediğim gibi olmayabilir diye düşünüyordum. Türkiye'ye geldiğimden zaten kırk bir yaşındaydım. Türkiye'yi tanıyıp işlerimi yoluna koyuncaya kadar kırkbeş yaşında gelmiştim. Arada bir evlenmeyi düşünüyorsam da fırsat bulamadım. 1995 yılında elli dört yaşına gelmiştim fakat yaşımı göstermiyordum. Bir dönem tıp merkezinde çalışan Sevil adında bir bayana haber göndermiştim. Fakat o da bana geç kaldığımı kendisinin nişanlandığını haber göndermişti. Evlilik için geç kalmış son denememde de başarılı olamamıştım.

1999 yılındaki depremde, sağlık merkezinde de çatlaklar oluştu. Hepimiz için zor bir dönemdi. Belediyesi'nden ekipler gelip inceleme yaptılar ve merkezde herhangi bir tehlikenin olmadığı raporunu verdiler. Bu şekilde 2003 yılına kadar çalışmaya devam ettik. 2003 yılında Büyükşehir'den tekrar bir ekip gelip inceleme yaptılar ve bina için tehlikeli raporu verdiler.

Birçok Hastamın Sağlığına Kavuşmasına Vesile Oldum

Yüzlerce hasta bakmış bir doktor olarak birçok hastaya teşhis koydum ve tedavi uyguladım. Bir gün genç bir hasta getirdiler acil bölümüne yakınları kollarından tutmuş, çocuk yürüyemiyordu.

Muayenesini yaparken eklemelerinde şişlikler olduğunu fark ettim. Muayeneden sonra iltihaplı romatizma olduğu teşhisini koyarak bir iğne yazdım. Daha on dört yaşındaydı, iğneyi de kendim yaptım. Etkili bir iğneydi. Yarım saat sonra yürüyemeyen ve yakınlarının yardımıyla gelen çocuk yürüyerek gitti. Yine bir gün gece nöbetçiyim bir hasta getirdiler, acil gelmişti. Muayenede kalp krizi geçirdiğini fark ettim. EKG olmadan net teşhis koymak mümkün değildir. Yakınlarına hemen tam teşekküllü bir hastaneye götürmelerini söyledim. Bir vesile ile tekrar denk geldiğimizde "Abdülhakim hocam doğru teşhis koymuşsunuz. Sayenizde şükür iyileştim." diye söylemişti. Bunun gibi onlarca anım var.

İnsanlara Hizmet Etme Aşkı, Kendi Sağlık Sorunlarımı Bana Unutturmuştu

Tıp fakültesindeyken staj yıllarında ayaklarımda ağrılar baş göstermiş ve tetkikler sonucunda ayaklarımda varis tespit edilmişti. Yıllarca kendime özen göstererek ve tedavi uygulayarak varisle yaşamaya çalıştım. 2003 yılında varislerim iyiden iyiye benim sağlığıma ve iş hayatımı etkiliyordu. Ayaklarımdaki rahatsızlık sebebiyle daha fazla çalışmaya devam edemezdim. Aksi takdirde, hastalığının daha da ilerleyeceğini biliyordum. Sağlık merkezinde çatlakların oluşu ve taşınacak durumda olması, benimde sağlığımın kötüye gitmesi ve iş hayatımı engellemesinden dolayı emeklilik kararı aldım. 2004 yılında staj yıllarımı da çalışmalarına ekleterek emekli oldum.

O zamana kadar ablamda kalıyordum. Hem ablama katkı olması için hem de ablamda kaldığımdan eve katkı sağlıyordum. Emekli olduktan sonra da ablam da kalmaya devam ettim. Yıllarca çalışmamdan dolayı, birden hiçbir şey yapmadan evde oturmak bana çok sıkıcı geldi. Kendime meşgaleler arıyordum; fakat ayaklarımdaki tedavisi olmayan varislerimden dolayı, pek fazla meşgale edinme şansım da olmuyordu.

Kuş Sesleriyle Hayata Mutlu Uyanmak, Her Günümü Mutlu Geçirmek...

Arkadaşlarla sohbet ederken Kayışdağı'nda çok modern bir yaşlı bakım evi açıldığını söylediler. Öncelikle bu bende bir merak uyandırdı. Birkaç gün sonra Kayışdağı Darülaceze Müdürlüğü'ne geldim. Burayı görür görmez, ne kadar özel ve modern olduğunu anladım. Çimler yemyeşil, ağaçlar ve tertemiz havasıyla beni adeta büyülemişti. Darülaceze Müdürlüğü'nü gezdikten sonra, şartları öğrenmek için direk Müdür Bey'le görüşmeye gittim. Müdür Bey'le görüştüğten sonra şartlarım uydu ve kabulüm yapıldı. Bu arada ablam da gitmemi hiç istemedi ama ben bulunduğum durum itibariyle bunalımdaydım.

Bunu atlatmam gerektiğini anlattım ve sonunda o da ikna oldu. İki ay kadar kalırım, sonrasında bana uymazsa giderim diye düşünüyordum. Burada arkadaşlıklar kurdum ve sosyalleştim. Burası bana çok iyi gelmişti. Burada sigarayı bile bıraktım. Burası özgürlüğümüzü hiç kısıtlamıyordu, istediğimizde izin belgesi alıp dışarı çıkabilmek, gerektiğinde ailemle kalabilmek gibi fırsatlara sahiptim. On üç yıl oldu, her sabah uyandığımda, buranın kuş sesleriyle hayata mutlu uyanıyor, her günümü mutlu geçiriyorum. Şöyle geriye dönüp baktığımda onca yılın gerisinde, insanları iyileştirmek için geçmiş bir ömür görüyorum. Hayatımda pişmanlıklarım yok desem de, keşkelerim var, bunun en başında evlilik geliyor. Evlenmemekle hata ettiğimi düşünüyorum.

Gençlerimiz, Kendi Özellik ve Becerilerine Göre İşlere Yönelmelidirler

Gençlere de elbette ki öğütlerim var. Gençlere meslek hayatlarında neye yatkınlarsa o mesleği seçmelerini öneriyorum. Elektroniğe yatkınlarsa, elektronikle ilgili bölümleri seçsinler. Mesela Tıp Fakültesi için sadece o bölümü kazanmak yeterli değildir. Aynı zamanda ezber yeteneğinizin güçlü olması ve tıp ilimlerine yatkın olmanız lazımdır. Gençlere bir diğer öğüdüm ise; kendi kararlarını kendileri vermeleri ama tereddütte olduklarında zeki ve tecrübeli, konunun uzmanı kişilerden fikir almalılar. Fikir almaktan danışmaktan kimseye zarar gelmez.





Mehmet Nazif Haldun ÖDENSOY



Eğitimci Bir Babanın Eğitimci Oğluyum

1952 yılında İstanbul Tuzla'da dünyaya geldim. Babam öğretmen olarak orada görevliydi. Annem ev hanımıydı. İlkokulun bir ve ikinci sınıfını Tuzla'da okudum. 1960 ihtilalinde babamın tayini Kartal'a çıktı. Pendik'e yerleştik. Oradan da Samandıra'ya tayin oldu. İlkokulu orada bitirdim. Devlet parasız yatılı öğretmen okulunun sınavını kazandım. Adapazarı'nda okulu bitirdim. Altı yıl okudum. Öğretmen oldum. İlk görev yerim Manisa'ydı.

Annesini ve eşini kaybettikten sonra tek başına kalan, talihsiz bir olayla hapse düştükten sonra, hastalıkla mücadeleyle geçen bir yaşam öyküsü...

Öğretmenlikten, Ticarete Geçiş Yaptım

On sekiz yaşında üniversite sınavına girdim. İstanbul'da Eğitim Fakültesi'ni kazandım. Siyasi olaylardan dolayı okulu bitiremedim. 1972'de askere gittim. Balıkesir Burhaniye çavuş talimgâh eğitimine yolladılar. Dört ay eğitim gördüm. Sonra usta birliği olarak Kırklareli'ne gönderdiler. Öğretmenlik yapmak istemedim. Babam öğretmenlik yaptığında yaşadığı sıkıntıları gördüğüm için öğretmenlik yapmak istemedim. İlk işim otelde ön muhasebecilik yapmak oldu. 1974 Kıbrıs çıkarmasında tekrar askere çağırıldılar. Doksan gün tekrar eski birliğime döndüm ve askerlik yaptım. Dört kardeşiz, bir kız üç erkek. Askerden dönünce kardeşimle Bakırköy'de nalburculuk yapmaya başladık. Bir sürü firmanın bayiliğini aldık. Toptancılık yaptık. 1977'de evlendim. Eşim malzeme verdiğimiz firmanın muhasebesindeydi. İş nedeniyle gidip gelirken tanıştık. İki çocuğum var. Aslı ve Emin. 1994'e kadar işimiz çok iyiydi.

Gümrüklerde eski hasarlı arabaların satışları vardı. Onlarla uğraşmaya başladım. Bende kardeşime işi teslim etmişim. O da bankalardan çok kredi çekti ve dolar yükseldiğinde bizim borç iki katı oldu. İflas ettik. Ben arabalara çok meraklıyım. Erenköy'de iki tane daire aldım. İflas edince mallarımıza haciz geldi. Dükkânları kapatmak zorunda kaldık. Kişisel mallarımıza da el koydular. Ev yok, ev tuttuk. Elimde kalan parayla taksi plakası kiraladım. Çalışmaya başladım. 1999 yılına kadar iyi gitti. 1995'te annem, 1999'da eşim vefat etti. Kaldım tek başıma.



Burada Bizim Her Şeyimizle, En Ufak Ayrıntısına Kadar İlgileniyorlar

Taksi işiyle birlikte arkadaşlardan gelen teklifler üzerine, kuyumcuların yaptıkları işleri taşımaya başladım. Kuyumcuların yaptığı usulsüzlükler yüzünden ben cezaevine düştüm. Altı yıl boyunca yattım. Aynı konuyla ilgili bir ceza daha geldi. Bilecik Merkez Cezaevi ve Ümraniye Cezaevi'nde iki yıl yattım. Kalp krizi geçirdim. Hastanede yatarken tahliye oldum. Siyami Ersek Hastanesi'nde yattım. Hastanede sosyal yardımlaşmadaki arkadaşlar 2014 yılında beni Darülaceze'ye yerleştirdiler.

Yürüyemediğim için önce huzur sitesinde kalmaya başladım. Gayretlerimle ayağa kalktım. İki yıl hayat sitesinde kaldım. Şuan kısmen kendine yetebilen sakinlerin kaldığı sitede yani sevgi sitesinde kalıyorum. Sosyal faaliyetlere gidiyorum. Sinema, tiyatro yakın yerlerdeyse gidiyorum. Burada el sanatlarındaki atölyeye gidiyorum. Bu kurumdan Allah razı olsun. Burada bizim her şeyimizle en ufak ayrıntısına kadar ilgileniyorlar.







Yaşamı boyunca doğruluğu ve dürüstlüğü kendine ilke edinen, karşılaştığı onca sıkıntıya ve çaresizliğe rağmen pes etmeden hayata tutunmaya çalışan bir adamın yaşam öyküsü...

1957 yılında Sakarya'nın Kamışlı köyünde doğdum. Bir kız, bir erkek olmak üzere iki kardeşiz. İlkokulu köyümde okudum. Ortaokula Sakarya'da başladım. Babamla annemin ayrılmasıyla birinci sınıfta okulu bırakmak zorunda kaldım. Sebebini bilmediğim bir nedenden dolayı babamla annemin arası açılmıştı. Babam ayrı yaşamaya başladı. Biz annem ve kız kardeşimle birlikte yaşamaya başladık. Geçimimizi sağlamak için tarlada çalıştık. Tarla işi bulamadığımız zaman ilkokul müfettişi olan dayım bize yardım ediyordu. 1971 yılına kadar bu şekilde geçimimizi sürdürmeye devam ettik. O zamana kadar biz hiç yokluk görmemiştik. Babam hayvan alır satar, bazı günler aldığı hayvanları kesip et olarak satardı. Nerdeyse olmayan bir şeyimiz yoktu, babamın yarış atı bile vardı.

Annem Vefat Ettiğinde Başucundaydım

1971 yılında ben on dört yaşındayken annem gece rahatsızlandı. Komşumuzun Anadol bir arabası vardı. Onun arabasıyla, annemi hastaneye yetiştirdik. O gece annemin başucundaydım maalesef yapacak bir şey yokmuş. Annem o gece beyin kanamasından vefat etti. Annemi defnedeceğimiz gün babam çıktı geldi. Artık tesadüf müydü yoksa vefatını duyduğu için mi geldi bilemiyorum. O zamana kadar babamdan hiç haber almamış hiç görüşmemiştik. Çocuktuk tek başımıza kalmıştık. Ben on dört yaşındaydım, kız kardeşim ise yedi yaşındaydı. Babam bizi bırakıp gittiği zaman bir kadınla evlenmiş, bizim halimizi görünce ondan boşandı ve bizimle yaşamaya başlamıştı. Zaman içerisinde babam bir kadınla evlendi. Allah razı olsun kendisinden. Bir gün bize kötü davranmadı.



İstanbul Hayatım Başladı

1972 yılında Sakarya'dan İstanbul'a Fikirtepe'ye göç ettik. Babam İstanbul'a geldikten sonra çevreyi biraz gözlemlemiş sonrasında taksicilik yapmaya karar vermişti. 1956 model Chevrolet marka bir taksi satın aldı. Taksicilik yapmaya başladı. On beş yaşında bu araçla araba kullanmayı öğrendim. Takside ehliyetsiz taksicilik yapmaya başladım. O yıllarda zaten çok fazla aracında olmaması sebebiyle bir şekilde çalışabiliyordum. Birkaç hatırı sayılır gece müşterim vardı.

Babam İstanbul'da da maalesef bir kadınla tanışıp o kadınla ilişki yaşamaya başlamıştı. Bu sebepten dolayı üvey annemizle arası açılmıştı. Üvey annem maalesef bu duruma katlanamadı ve Adapazarı'na döndü. Bunu ben de kabul edemedim. On altı-on yedi yaşındaydım tam deli dolu zamanlarımdı. Kız kardeşimi Adapazarı'na dayımın yanına gönderdim. Ben de evden ayrıldım. Babam tercihini maalesef İstanbul'da tanıştığı kadından yana kullanmıştı. Bir müddet sonra kız kardeşimi mecburen dayımın yanından alıp İstanbul'a babamın yanına getirmek zorunda kaldım.

O evde kalmayacağım diye ben yemin etmiştim. Artık kendi başıma bir hayata başlamıştım.

Gurbetlik

Evden ayrıldıktan sonra arkadaşlarımda kalmaya başladım. Sağ olsunlar uzun bir süre bana sahip çıktılar. Çoğu zaman harçlık bile verirdi. O dönem ben dolmuş duraklarına takılmaya başladım. Dolmuşlarda muavinlik yapıyor, arada bir yorulan şoförlerin yerine sefer yapıyordum. Bir şekilde geçimimi sağlamaya başladım. Bu şekilde kız kardeşim evleninceye kadar devam etti. Eniştem İstanbul'un sayılı ustalarındandı. Amerikancıydı. Amerikancı demek Amerikan arabalarının tamircisi demekti. O yıllarda Amerikan arabalarına bakan anlayan azdı. Bu yüzden hali vakti yerindeydi.

Eniştem çok iyi bir insandı. Askere gidinceye kadar onların yanında kaldım. Eniştem kendisi tamirci olduğu için çevresi de genişti. Bana bir meslek olsun diye beni yedek parçacıda işe soktu. Patronum Nihat Abi, eniştem gibi çok iyi bir insandı. Askere gidene kadar Nihat Abi'nin yanında çıraklıktan başladım. Kısa bir zamanda askere gitmeden önce kalfa olmuştum. Askerlik vakti geldiğinde hiç beklemeden askere gittim.

Askerliğim sıhhiye olarak çıktı. Ehliyetim olduğundan beni ulaştırma yaptılar. Bu sayede askerliğimi Ankara Gülhane Tıp Akademisi'nde yaptım. Askerliği bitirdikten birkaç gün sonra İstanbul'a döndüm. Nihat Abi'nin dükkânında tekrar işe başladım. Dükkân Kuşdili'ndeydi. Bir siyasi partinin altındaydı. Zaman zaman çatışmalar olurdu. Hepimiz birden rafların altına saklanırdık. Yıllarca orada çalıştım ama siyasetle hiç ilgim olmadı.

Nihat Abi beni oğlu gibi severdi. Zaman içerisinde dükkânın her şeyini bana bırakmıştı. Kendisi sadece kasada oturur, arada sırada hesaba ilgilenirdi. Ben tüm dükkândaki eksik parçaları alır yerleştirir raflara tek tek dizer satışlarıyla ilgilenirdim. Bu dönemde yedek parça üzerine bayağı bir çevrem olmuştu. Koca yedek parça dükkânında küçük bir parçadan en büyük parçaya kadar nerede olduğunu bilirdim. Benim artık önümde bir engel kalmamıştı. Maaşım da fena değildi. Kendimce evlilik için eşya filanda almaya başlamıştım. Çok sevdiğim Mehmet adında bir arkadaşım vardı. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Yemek yediğimiz bir zaman da bana halasının bir kızı olduğunu benimle tanıştırmak istediğini söyledi ve biz onun sayesinde Ayşe ile tanıştık. Babamla hala görüşmüyorduk. Ayşe'yi istemeye gitmek için dayımı çağırdım. Dayım ve Nihat Abi ile beraber Ayşe'yi istemeye gittik. Ayşe'yle bu şekilde nişanlandık.

Bir gün Nihat Abi kalp krizi geçirdi. Bir müddet hastanede tedavi gördü. Bu dönemde dükkânla ben ilgilendim. Akşamları hesabı almaya damadı gelmeye başladı. Fakat ben o dönemde bunu uygun görmedim ve "Sana hesap vermem, yengem gelsin" dedim. Kendimce niyetim Nihat Abi'yi korumaktı, biraz da fazla sahiplenmiştim. Damadının gelmesi bana dokunmuştu. Nihat abi hastaneden çıkmıştı eve gelmişti. Fakat işe gelemiyordu. Damadına hesap verme meselesi yüzünden dükkândan koptum. Kayınpederim trikotaj işiyle uğraşıyordu. Moris adında bir ortağı vardı. O dönemde işleri çok iyiydi büyük bir atölyeleri vardı. Seksen kişi çalıştırıyorlardı. Kayınpederime iş yerindeki bu huzursuzluktan bahsetmiştim, "Mademki sana itimat etmiyorlar bırak kimsenin kahrını çekmene gerek yok" dedi. Ben de Nihat Abi'nin dükkânından ayrıldım.

Kayınpederim dik başlı biriydi. O da inatçı bir insandı, ben de inatçı bir insandım. Aramız bozulmaya başladı. Nihat Abi'nin dükkânından ayrılınca yıllarca yedek parçacıda kalfa, usta olarak çalışmam sebebiyle bayağı bir çevrem vardı. Kendime küçük bir büro tarzı bir yer tuttum. Sermayem de yoktu aslında. Tek sermayem dürüstlüğümdü. Elimde çanta, dükkân dükkân gezip sipariş alıyordum. Beni seven ve tanıyanlar fiyatlarıma göre sipariş veriyordu. Toptancılardan gidip alıyor malı teslim ediyordum.

Haftada bir hesapları toplamaya gider yeni siparişler alırdım. Bir müddet bu şekilde tutunmaya çalıştım. İşler ilerledikçe yetişemez olmuştum. Taksiyle mal götürüp getirmek zor oluyordu. Mal verdiğim bir ustadan Murat 124 marka bir araç aldım. Mal verirsin parça parça ödersin dedi. Onun sayesinde artık işlerimi iyice geliştirmiştim. Maltepe Süzmetaş durağında yedek parça dükkânı açmıştım. Parçaları İstanbul'dan değil direk Bursa'dan yan sanayicilerden almaya başladım. Rotiller, cam krikoları daha çok Renault ve Tofaş arabaların parçalarını getiriyordum. O yıllarda bu markalar çok revaçtaydı. Her hafta sonu Bursa'ya gidip mal alıyor hafta içi sipariş toplayıp malları teslim ediyordum.

1983'te evlendim. 1984'te ilk oğlum Alper dünyaya geldi. Evlilik ve çocuk derken işlerimi geliştirmeye devam ettim. Sanayilere yakın olmak için 1987 yılında Hasanpaşa tarafında yedek parça üzerine bir dükkân açtım. En büyük dükkânımdı diyebilirim. Ama büyük olmak da ayrı bir sıkıntıydı. Zaman içerisinde biraz ticari tecrübemizin yetersizliğinden biraz da esnafın ödeme yapamamasından iflas gibi bir duruma geldim. O arada kayın biraderim askere gidiyordu.

Kayınvalidem kayınpederimle çalışmam için ısrar etti. Zaten iflas noktasındaydım. Ticari hayatımı daha kötüleştirmektense çekilmek en iyisi dedim ve parça işinden çıktım. Kayınpederimle çalışmaya başladım. Kayınpederimle çalışmaya başladıktan bir müddet sonra içerde aramızda sıkıntılar çıkmaya, beni ezmeye başlamıştı. Tavrı sadece bana karşı değildi. Genelde diğer personelleri, çalışanları da ezerdi. Bu tavrı bana çok dokunuyordu. Bu şekilde davranması aile hayatımızı da etkiliyordu. Artık kayınpederimin tavırlarına dayanamaz hale gelmiştim. Arife günüydü. Aramızda bir tartışma oldu ve o gün tüm bağlantımızı koparıp işten ayrıldım. Kayınpederime o kadar kızmıştım ki, çocuğumu dahi görmesini istemiyordum. Kendi işime dönmek bana göre en iyisiydi.

Nihat Abi'nin yanında çalıştığım dönemde başka bir yedek parçacı abimiz bana sürekli "Seni buradan transfer edeceğim" diye takılırdı. Aklıma o geldi ve yanına gittim. Bana "Sana haber vereceğim" dedi. Bir hafta sonra iki yeni araç almış. Birini bana verdi. Birini başka bir arkadaşına. Bu şekilde ben yine yedek parça işine başladım. Artık malları siparişleri alıp dağıtıyor, hesapları topluyordum. Bu iş benim ticari bilgimi ve kaybettiğim çevremi toplamama sebep oldu. İşlerim iyi gittikçe ailevi durumlarım da düzelmeye başlamıştı. Kayınpederimle barışmak mecburiyetinde kaldık. Ama ben hep mesafeliydim. Ne onlar beni sevdi ne de ben onları sevebildim. 1989'da İkinci oğlum Aytek doğdu. Benimde işlerim iyiden iyiye düzene girmişti. Kendime sıfır bir Kartal aldım. Arkasının yatması bagajının geniş olması benim için ve işim için avantajlıydı. Yedek parçaları arkaya doldurup satışımı gerçekleştirebiliyordum. Kendi işimi yapmak benim için en güzeliydi. Fakat krizi hiç hesap edememişim. 1991 yılındaki kriz beni perişan etti. Maalesef iflas ettim.





Ticaretteki İflasım Bir Anlamda Hayatımdaki İflasın Hazırlayıcısı Oldu

İflasım hayatımı komple değiştirmişti. Bir müddet sonra kayınpederim eşimi boşanması için ikna etmiş, eşim çocuklarla evi terk etmiş ve boşanma davası açmıştı. Eşimin bu tercihi yüzünden kendimce "Beni istemeyeni bende istemem" şeklinde düşündüm. Ayrılmamak için bir çabam olmadı. Boşanma davasını anlaşmalı gerçekleştirdik gibi bir durum olmuştu. Çocuklar için de 500 TL nafaka istenmiş bunu da kabul etmiştim. Kötü günlerin başlangıcıydı. Zaten iflas etmiştim, kiramı ödeyemez durumdaydım ki nafakayı nasıl ödeyeyim. Çocukları ayda bir görme şansım vardı. Birkaç kez aldıktan sonra, nafakayı ödeyemediğimden, eşim beni icraya verdi. Bu yüzden çocuklarla da görüşemez oldum. Çalışmadan yaşam sürdürelemezdim. Birkaç arkadaşın desteğiyle ufak tefek işlerle meşgul olmaya başladım. Kiminin arabası boyanacak, kiminin arabası tamir edilecek, bunlarla ilgileniyor ufak ufak toparlanmaya çalışıyordum. Bu arada tek derdim çocuklarımı görmektir. Birazda para biriktirdim. Amacım nafakayı ödemek ve çocuklarımı görmektir. Nafaka borcumu ödedikten sonra, hafta sonu çocuklarımı almak istiyorum diye eşime haber gönderdim. Maalesef kayınpederim ve kayıinvalidem çok sert çıktılar. Rezillik çıkmasın diye polis yoluyla çocuklarımla görüşmek zorunda kaldım. Bir müddet çocuklarımı görmede sorun çıkmadı. Çocuklarımı aldığım zamanlarda onları gezdirirdim. Adapazarı'na bile gitmişliğimiz vardır.

Bir gün çocuklarımı görmek için gittiğimde kayınpederimin taşınmış olduğunu öğrendim. Onları bulamadım. Kaybettim.

İstanbul bana iyice ağır geliyordu. Çocuklarımla da görüşemez olunca İstanbul'u terk ettim ve Adapazarı'na yerleştim. Sekiz ay ancak dayanabilmıştim. Adapazarı bana göre değildi. Tek başına bir hayat sürdürüleliyordu. Alışmışım İstanbul'un her şeyine kalabalığına beyefendisine, kabadayısına belki çocuklarımı da bulurum görüşebilirim diye İstanbul'a geri döndüm.

Adapazarı İstanbul arası çalışan otobüs yazıhanelerinin sahibi bir arkadaşım vardı. Arkadaşım hem Üsküdar'da otobüs yazıhanesini işletiyor, hem de Yenisahra'da yedek parça dükkânı vardı. Ben kendisini yedek parçacılıktan tanırdım. Adapazarı'ndan döndükten sonra kendisine gittim. Durumu izah ettim. Sağ olsun Üsküdar yazıhanede bana iş verdi. Sosyal bir adamdım. Her yerde çevre edinirdim. Zamanla orda da çevre edindim. Selimiye tarafında bir restoran vardı. Bazen yemek yemeye, bazen de akşamları takılmaya giderdim. Zaman içerisinde bana oradan ortaklık teklif ettiler. Ben de ortak oldum. Bir müddet sonra tek başıma işletmeye başlamışım. Kendime bir yer yaptım. Hem orda kalıyor hem orayı işletiyordum. Restoran güzel bir konuma sahipti. Zaman içerisinde Üsküdar'da amirinden memuruna tanımadığım kalmamıştı. İşlerim güzeldi, ama ben oradan hiçbir şey elde edemedim. Ne bereketi vardı, ne de hayrı.

Hayatımda yaptığımından pişman olduğum işlerin başında gelir. Fakat ben altı yıl kadar bu restoranı işlettim. Bu restoranı işletirken bir gün kız kardeşim aradı. Babam kötüleşmiş. Akciğer kanseri olmuş. Numune Hastanesinde yatıyormuş. Babamın yanına gittim. Bir müddet sonra yapacak bir şey yok dediler ve babamı hastaneden çıkardılar. Rahmetli oluncaya kadar evde babama baktım. Gün geldi yemeğini yedirdim, gün geldi sırtımda tuvalete götürdüm.

Babam çok sürmedi rahmetli oldu. 1997 yılında bu restoran işinden bir hayır görmediğimden devrettim. Piyasaya borçlarım vardı onları kapattım. Elimde bir miktar para kalmıştı. Onunla da kendime bir minibüs aldım. Minibüsle baharat satmaya karar verdim. Kasaplara, restoranlara, mangal yerlerine baharat veriyordum. Altı-yedi yıl kadar baharat işiyle meşgul oldum. Ben bir işle uğraşırken başka işleri de kovalayan, başka imkânları da araştıran bir adamdım. Baharat verdiğim marketin birinde şarküteride çalışan bir arkadaşım vardı. "Abi sen bu işleri, restoran işini biliyorsun beraber bir yer açalım" dedi. Sabahtan akşama kadar araba üstünde oradan oraya gitmek beni yoruyordu. Lokanta işine sıcak bakmaya başladım.

Son İşim

2006 yılıydı. Ümraniye sanayide güzel bir köfteci açtım. Sulu yemek çeşidimiz yoktu. Daha çok köfte üzerine çalışıyorduk. Bayağı bir para ve emek harcadık. Lokantayı o hale getirebilmek için güzel bir usta ayarladım. 2004 krizinin etkileri hala devam ediyordu. Buna üç-beş ay dayanabildik. Bir müddet sonra tamamen işi çeviremez hale geldik. Devretmek istedik devredemedik. Alıcısı olmadı.

Bu üzüntü bu stres beni hastalandırdı. O dönemde Üsküdar'da oturuyordum. Ayaklarım şişti. Kötü bir hastalık baş gösterdi. Bir arkadaşımın Numune Hastanesine gittik. İlaç falan verdiler.

İhmalkarlık Benim Ayağımı Kaybetmeme Sebep Oldu

Lokantadan sonra çok fazla çalışmadım. Şikâyetlerim arttı. Ayağımın altından nokta gibi bir yara çıktı. Ben kendimce tentürdiyot ve oksijenli suyla tedavi etmeye çalışıyordum. Kız kardeşimin zorlamasıyla tekrar doktora gittim. Ortopedi doktoru ayağımı muayene ettikten sonra "Parmağını keseceğiz" dedi. Ben de şaşırmıştım. "Tedavisi filan yok mu, ben biraz düşüneyim?" dedim. "Çok geç artık" dedi. Ben kendimce parmağımın kesileceğini istemiyordum. Bilseydim ki ayağımın kesileceğini parmağımı feda ederdim. Ben düşünceğim diye gittim ama zora düşünceye kadar doktora gitmedim. Ayağım artık şeker hastalığından çürümeye başlamış, koku yapmaya başlamıştı. İkinci kez doktora gittiğimde tetkikleri yaptı ve bana dediği şeydu. "Musa Amca inşallah diz altı kurtarırız" dedi. Bir kez daha düşüneyim diyemedim.

Doktor Bey bana yürüme şansın da kalmaz demişti. Ben de "Ne gerekiyorsa yapın, Doktor Bey" dedim. Tetkikler yapıldı ve diz altından ayağımın kesileceğini doktor sevinerek söyledi. Sağ bacağım diz üstünden kesilecekti. Beni ameliyata aldılar ayağımı diz altından kestiler. Şeker hastalığı birçok acıyı hissetmemi engelliyormuş, ameliyatın üçüncü günü kalp krizi geçirmişim farkında değilim. Apar topar Siyami Ersek Hastanesi'ne nakledildim. Bir müddet yoğun bakımda yattıktan sonra bypass ameliyatı oldum. Hastaneden çıktıktan sonra kendime de yarama da bakamadım. Mikrop kaptırmışım. Tekrardan hastaneye yatırıldım. İki ay hastanede kaldım. Benim için her şey zordu. Dert bir iken iki olmuştu. Hastanede sosyal işlerden sorumlu kişiler Kayışdağı Darülaceze'ye başvurmuşlar.

Darülaceze'den bir yetkili geldi. Beni dinledi ve durumumu incelediler. Bir müddet kabul sürecini bekledik ve sonunda Kayışdağı Darülaceze'ye kabul edildim. Darülaceze'ye gelmeseydim şu anki durumuma gelebileceğimi sanmıyorum. Şu an çok şükür wolkwer ile yürüyebiliyorum. Değneklerle yürüyebiliyorum. Tekerlekli sandalyem de var, kurum içinde ve kurum dışında istediğim yere gidebiliyorum. Bizi burada tatillere, yemeklere götürüyorlar. Çok memnunum burada olmaktan. İlacımla uğraşmıyorum. Saatim neyse getirip ilacımı veriyorlar. Hastaneden randevu alıyorlar. Yatağımı üstümü başımı, parfümüme kadar her şeyimi Darülaceze veriyor. Daha ne isteyebilirim. Burada haftada üç gün spor merkezimize gidiyorum. Spor yapıyorum. Hem sağlığım için hem de daha rahat yürüyebilmek için her türlü imkânımız var.

Hayattan mutlaka dersler çıkarılmalı; benim de herkese her yaşa öğütlerim var. Bir iş yapıyorsanız doğru ve dürüst yapmalısınız. Eğer ki bir yer işletiyorsanız mutlaka siz birebir başında durmalı ve kontrolü siz sağlamalısınız yoksa sonucunuz hüsrân olur. Aile hayatında da eş seçimi çok önemli hayat boyunca beraber yaşama umuduyla evleniyorsunuz. Eşiniz size ait olduğunu hissetmeli ki sizinle de bir ömür geçirebilsin. Eğer ki ailesi olarak annesini babasını görüyorsa mutlaka bir gün o evlilik biter. Ama ne olursa olsun şunu da söylemeden geçemeyeceğim. İflas ettikten sonra eşim bana boşanma davası açtığına gurur kibir yapmasaydım da ailemi bir araya toplayabilseydim. Maalesef gururuma yenildim.

Gençlere öğüdüm; dürüst olsunlar, işlerine sadık olsunlar, anne ve babalarının desteğini arkalarına alsınlar o zaman başarılı olurlar.



Lise yıllarında okuldan ayrılıp, sinemalarda figüranlık yapan, maceralı bir Almanya süreci yaşayan, eline geçen fırsatları iyi değerlendirmedeği için pişmanlık duyan bir adamın hikâyesi...

Almanya Hayatım Başlamıştı

1943 Beyoğlu doğumluyum. Anne ve babam Boşnak'tı. Yugoslavya'dan gelmeydi. Beyoğlu Tepebaşı'nda yaşadık. Dört kardeşiz, üç kardeşim vefat etti. Bir kardeşim düğünlerde şarkı söylüyordu. Çok içki içerdi ve iç kanamadan dolayı öldü. Orta 3. sınıfta okuldan kovuldum Neriman öğretmenim beni sinemada yakalayınca "Sen burada ne arıyorsun?" dedi. "Okula gitmiyorsun, sinemada geziyorsun" gibi ağır kelimeler söyledi. Tokat yedim. Ondan sonra da okuldan kovuldum. Liseyi okusaydım güzel işlere girebilirdim. Okuldan atılınca sinemalarda kara borsa bilet satmaya başladım. Harçlığımı çıkarmak için sinemada figüranlık yaptım. Figüranlık yaptığım bir sahnede bıçak yanlış yerime geldi ve hastanede üç ay tedavi gördüm.

Askerlik için önce Ankara'ya gönderdiler. Orada bir hafta kaldım. Sonra Bursa'ya silahlı gösteri bölüğüne gönderdiler. Orada da üç ay kaldım. Komutan "Evraklarınızı çıkarın" dedi Benim futbol lisansımı gördü. "Neden futbol oynadığını söylemedin?" dedi. 3. Ordu Erzurum futbol takımında oynamaya başladım. Geri kalan askerliğimi Erzurum Kandilli'de yaptım. Futboldan dolayı askerlik dönemim çok iyi geçti.

Askerden sonra Pendik'e taşındık. Pendik'te Süreyyapaşa Caddesi'nde oturduk. Askerden sonra emlakçılara yardım ettim. Babam şef garsondu. Almanya'ya gitti Annem ve babamın arası iyi olmadığı için babam Almanya'ya yalnız gitti. Alman başbakanının şef garsonluğunu yapmaya başlayınca bana kart yolladı. "Sen de gel" dedi. Kardeşim Selahattin benden önce babamın yanına Almanya'ya gitti. Havaalanında çalışmaya başladı elaman olarak. Burada evlendiği Hanımı da camları siliyordu. Sirkeci'den trenle Almanya'ya üç günde gittik. Münih garında indik. Fabrikanın elamanları bizi almaya geldiler. Direk fabrikaya gittik. Daktiloyla fabrikanın yazılarını yazıyordum.

Şans Oyunlarından Para Kazandım

Almanya'da 26-27 bin mark şans oyunlarından para kazandım. Çok kumar oynar, içki içerdim. Kumarhanede hile yaparak 38 bin mark para kazandım. Parayı aldım. Kapıdan çıkarken bir adam "Çabuk kaç, hem seni dövecekler hem de parayı alacaklar" dedi. 1000 mark ona verdim. Beni oradan çıkardı. Silahlı adamlar beni arıyorlardı. Babam seni vuracaklar diye beni Türkiye'ye yolladı. Almanya'dan dönüş yapanlara araba alma hakkı veriyorlardı. Babamla beraber arabayla döndüm. Döndükten sonra Pendik'te emlakçılarda çalışmaya başladım. Babam hacıydı. "Kumarda kazandığın parayı eve sokmam, dağıt parayı" dedi. Ben de parayı dağıttım. Annem babam kardeşlerim vefat edince yalnız kaldım.





Kısa bir süre kirada oturdum, evimde beş-altı tane beyaz kedim vardı. Ev sahibim kedileri sevmediği için "Ya kediler ya da sen buradan çıkacaksın" deyince ben de kedilerimi Kurtköy'de bir aileye bırakıp eşyalarımı da alıp bir marangozhaneye taşındım. Sonra da o emlakçıyı buldum.

Pendik'te emlakçının barakası vardı. O bana "Gel burada yat, hem de çalış" dedi. Orada kalmaya başladım. Yedi yıl boyunca rahmetli annem ve babamın maaşını aldım. Sonra benimle ilgilenen karı koca vardı. Onlar benim durumumu muhtara söyledi. Muhtar da beni Kayışdağı Darülaceze'ye yönlendirdi.

Allah Bana Çok Fırsat Verdi de Ben Hiç Kullanamadım

Bulduğum parayı içki alıp içiyordum. Spor totodan para kazandım. Biraz parayı hasta kardeşime verdim. Çok hastaydı. Parayı alemden aleme gezerek yiyerek bitirdim. Barakada on yıl yaşadım. Almanya'ya hiç dönmeyi düşünmedim. Yarını hiç düşünmedim. Bugün buldum bugün yedim.

8 yıldır kurumda yaşıyorum. Allah razı olsun. Her yere götürüyorlar. Gençlere öğüdüm; çalışsınlar, kendilerine güvensiler ve evlensinler. Kötü insanlara bulaşmasınlar. İçki içmesinler, kumar oynamasınlar. Kazandıkları parayı değerlendirsinler. Burası benim için büyük bir nimet.

Buradaki her faaliyete katılıyorum. Ahşap boyama yapıyorum.

Kurumuma dua ediyorum. Allah razı olsun.



İyi bir eğitim aldıktan sonra hemşire olan, evlendikten sonra kocasından çok şiddet gören, vefatlarına kadar anne ve babasına hizmet eden, gençlere tutumlu olmayı öğütleyen mücadeleci bir kadının hayat hikayesi...

Babam Doktor Olmamı İstedi, Ben Hemşire Oldum

1951 İstanbul doğumluyum. Beyoğlu'nda oturuyorduk. Annem lise Tarih Öğretmeni, babam Makina Mühendisiydi. İki kardeşiz. Abim de ticaretle uğraştı. İlkokulu Kadıköy'de okudum. Ortaokul ve liseyi İtalyan Lisesi'nde okudum. Yabancı dile karşı çok ilgim vardı. O yüzden İtalyan Okulunu tercih ettim ve kazandım. İtalyanca ve İngilizce öğrendik. O zamanlar kısa etekler giyerdik. Dize kadar çoraplarımız vardı. Babam doktor olmamı çok istiyordu. Ben kazanamam dedim. Ben Amerikan Koleji'nde okumak istiyordum. Babama söyledim. Babam "Kızım orası çok pahalı, ben seni orada okutamam" dedi.

Hemşire olmak istedim. Florence Nightingale'i kazandım. İstanbul Üniversitesi'ne bağlıydı. Mesleğimi çok sevdim. Üniversite bitince bize iş imkânları sağlıyorlardı. İki yıl kendi hastanelerinde çalıştım. Daha sonra Başhemşire olarak Okmeydanı Hastanesi'nde çalışmaya başladım. 20 yıl çalıştıktan sonra Okmeydanı SSK Hastanesi'ne geçtim. 1985 yılında evlendim. Teyzem Etiler'de oturuyordu. Levent'te banka şubesinde çalışan kuzenim vardı. Beni hafta sonu oturmaya çağırdı. Bana "Burada komşumuz Kemal Bey var serum takılacak, sen takar mısın?" dediler. Gittik serum taktım ve eşimle orada tanıştım.

Eşimden Çok Şiddet Gördüm

Ben güzel sanatlar kurslarına katılmışım. Kemal Bey beni aradı arkadaşlık teklif etti, bende kabul ettim. Beni kurstan gelip alıyordu bir şeyler içmeye gidiyorduk. Daha sonra evlendik.

Eşimin şirketi vardı, çalışıyordu. Eşim çok kıskanç bir adamdı. Hastanede nöbetlerimin olduğu gece yanıma gelirdi. Bana "Sen neden insanlarla konuşuyorsun" diye kıskançlık yapıyordu.

Zamanla bu kıskançlıklar şiddet uygulamaya dönüşmüştü. Kayınvalidem oğlunun yaptıkları karşısında benim yanımda olan çok iyi bir insandı ama artık bu evlilik sürdürülemez bir hâl alınca, aileme eşimden ayrılmak istediğimi söyledim.

Çocuğum doğmadan evden ayrıldım. Abim gelip beni aldı. "Siz ayrılacaksınız" dedi. Bebeğimi ölü olarak doğurdum.



Emekli olana kadar annemle babamla yaşamaya devam ettim. Hiç evlenmeyi düşünmedim. Hiç bir teklifi de kabul etmedim. 90'lı yıllarda emekli oldum. Özel hemşirelik yaptım. Bir iş adamının hemşirelik hizmetlerini yaptım. Arkadaşımla dönüşümlü olarak ona ölene kadar baktık.

Kendime Levent'te ev tutmuştum. Tek başıma yaşamaya başladım. Emekli maaşımla yaşamaya devam ettim. Baktığım hasta ölünce Pendik'e taşındım. Annemlere de yakın olmak istedim. Abim yeterince ilgilenemiyordu. O yüzden onlara destek olmak için taşındım.

Önce babam vefat etti. Babama çok düşkün insandım. Hiç kendimi toparlayamadım. Bir gün akrabalarım bana ulaşamayınca evi çilingirle açtırıp bakmışlar ve beni baygın vaziyette bulmuşlar. Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne götürmüşler. Beyin kanaması geçirmişim. Felç oldum.

Kadıköy'de özel bir huzurevinde kalmaya başladım. Abim beni oraya yerleştirdi. Ama çok kalmadım. Çünkü bakım kalitesi çok kötü olduğu için oradan ayrıldım. Yeğenim kaldığım huzurevinden eşyalarımı topladı ve Darülaceze'ye getirdi. İlk önce çok üzüldüm. Ama şimdi diyorum ki iyi ki buradayım. Herkes tarafından önemseniyorum. Çok mutluyum. Abim beni yanına, izne götürür.

Dışarı çıktığımda beni hemen geri götürün derim. Burayı çok özleyorum. Hemşire olduğum için de ayrı bir ilgi gösteriyorlar. Kurumda arkadaşlarla sigara odasında sigara içerken nöbet geçirdim ve epilepsi tedavisi gördüm. Eşimden zamanında başıma aldığım darbelerden dolayı epilepsi nöbeti geçirdim.

Pişmanlığım, Tutumsuzluğumdur

Özel hemşirelik yaparken. İtalya, Fransa ve Paris'e geziye gittim. Çok yakın arkadaşım Figen'le beraber Los Angeles'ta bir ay kaldım. Pişmanlığım tutumsuzluğumdur. Bazen kendime bazı şeyleri de hak etmişim diyorum. Çok müsriftim. Çok harcama yapıyordum. Gençlere; tutumlu olmalarını söylüyorum. Paranın kıymetini bilsinler. Giyim, kuşam geçici şeyler.





Bir yaşında yetim kalan, teyzesinin baskısıyla büyüyen, musikiyle meşgul olan, Alzheimer hastası eşine ve üvey kızına yıllarca hizmet eden bir müzisyenin hikâyesi...

Üsküdar Musiki Cemiyeti'ne Girdim

1932 yılında İstanbul Maçka'da doğdum. Aslen Karadenizliyiz. Babamı bir yaşında kaybettim. Annem ve babam akrabaydı. İki teyzem vardı. Beraber yaşıyorlardı. Teyzem okumuş hâkim olmuştu. Yedi yaşında Trabzon'a gittik yedi yıl orada kaldık ve sonra tekrar İstanbul'a geri döndük. On dokuz yaşında kendi isteğimle dikiş dikerek çalışmaya başladım. Büyük teyzem çok baskıcıydı. Ben artık baskısından bunaldığım için itiraz ettim. Ben böyle oturamam dedim. Bir akrabam da yardım etti. Çalışmaya başladım. Büyük ablam öğretmen oldu. Onun küçüğü de öğretmen oldu. Ben yirmi yıl dikiş diktim.

On altı yaşında piyano çalmaya başladım. Teyzem yönlendirdi. Her şeyi bilirdi ama zulmetmeyi de bilirdi. Sekiz yıl çalıştım. Yirmi beş yaşında ortanca ablamla beraber teyzemin yanından ayrılmaya karar verdik. Her işi bana yaptırırdı. Annem çok sık gelemiyordu. Çünkü hep Arhavi'de oluyordu.





Teyzemin yanından ayrıldık ve annemizi yanımıza çağırdık. Annem geldi. Önce acil ihtiyaçlarımızı hallettik. Sonra yavaş yavaş eşyalarımızı almaya başladık. Büyük ablamın eczacı bir arkadaşı vardı. Üsküdar musiki cemiyetinde ara sıra şarkı söylemiş. Ablama "Seni musiki cemiyetine alalım" demiş. O da "Beni bırak, benim bir kardeşim var. Onu al." demiş. Hemen çağırdı beni ve 1964 yılında Üsküdar Musiki Cemiyeti'ne girdim. 1990 yılına kadar orada kaldım. On üç sene sonra bana hocalık teklif ettiler.

1973 yılında evlendim. 1976 yılında Usul hocalığı, ertesi sene Nazariyat hocalığı, sonraki sene ise Repertuvar hocalığı yaptım.

Ben eşime dernek açalım dedim. Eşimin de arkadaşları vardı. Onlar da yardım etti ve bir yıl içinde kendi derneğimizi açtık. Kadıköy Anadolu Musiki ve Kültür Derneği adı altında on bir sene devam ettirdim. Çok başarılı konserler veriyorduk.

Eşim bana evlenirken benim bir kızım var onun için bana hiçbir şey deme dedi. Ben de dedim ki sen de bana musiki hayatım için bir şey deme o şekilde aramızda anlaşma yaptık. Melek eşimin ilk evliliğinden kızı. Parayı sevmeyen bir kişiydi eşim. Kendim çocuk yapmadım.

Eşim Alzheimer oldu. On iki yıl bu hastalıkla yaşadı. Üvey kızımı evlendirirken bir evimi satmışım. Sonra eşinden ayrıldı. Ben gene var olan ikinci evimi satıp ona verdim. Düşük maaşlarla çalışıyordu. Büyük firmalarda genel müdürlük yapmıştır. Çalıştığı paralarla herhangi bir gayrimenkul alamadık.

Eşimin hastalığının son iki senesi Tuzla'da kaldık. Üvey kızımdan olan torunum kiramı veriyordu. Eşim 2016 yılı Ağustos ayında vefat etti. Eşim öldükten sonra kızım bana "Ne yapacaksın? Anne" dedi. Ben de "Tek başıma kalamam" dedim. Üvey kızıma gittim iki-üç ay kaldım. Üvey kızım bana "Anne ben senle yapamıyorum" dedi. Bana çok ağır geldi. "Tamam, ben hallederim" dedim. Dört ay bir arkadaşım da kaldım. Ablamın arkadaşı burayı gördü. Öyle geldim.

Burada olmak bizim için çok değerli. Farklı kültürlerden insanlarla bir arada olmak büyük bir zenginlik.

Üsküdar Musiki Cemiyetine gelen öğrencilerimden evli çocuklar var. Beni burada ziyarete geldiler. Bana çalışırken çok destek oldular. Benim dernekte ilk kayıtlı öğrencilerimdi. Çoğu öğrencilerim öğretmen oldu.

Gençler çok çalışsınlar, musikiyi çok sevsinler. Musikiyle ilgilensinler. Hayatta pişman olduğum tek şey; teyzeme kendimi ezdirmemeliydim.



Çok iyi bir ayakkabı tezgâhtarı olan, sevdiği kız evlendirilince sevmeye küsen, tarih ve coğrafyaya merak saran, birçok farklı iş koluyla meşgul olan bir adamın hayat hikayesi...

Hiç Yerinde Duramayan Biriyim

1951 yılında Trabzon ili Yomra ilçesinde doğdum. Annem babam çiftçilik yapıyordu. Fındık bahçelerimiz vardı. Onlarla uğraşıyorlardı. Ufak çapta da olsa hayvancılıkla uğraşırlardı. Küçükken hayvanları otlatır, ormandan odun taşır ve fındık toplamaya yardım ederdim.

1958'de babam gecikmeli Bahriye askeri olarak üç yıl askerlik yaptı. 1961'de babam askerden geldi. beş kardeşiz 2016 yılı Mayıs ayında bir kardeşimiz öldü. Kardeşlerin en büyüğü benim.

Babam bana okuma yazma öğretmişti. Babam askerden geldikten sonra 1962'de bitişik köyümüzde okula başladım. Ben okuma yazma bildiğim için Arsin ilçesinde Milli Eğitimde sınava girdim ve ikinci sınıftan okula başladım.

Annemler dokuz kardeşler, altı tane dayım iki teyzem var. 1950 yılında Trabzon'da kara lastik fabrikaları açılmış. Dayılarım fabrikada çalışıp işi öğrendikten sonra 1954 yılında Düzce'de kendi fabrikalarını kurmuşlar.

1962 yılının Aralık ayında yeni okula başladığım zamandı. Babam İzmit'e göç hazırlıklarına başladı. Mevcut arazilerimizi sattı. Dayılarımın kara lastik fabrikaları olduğu için onların yanına yerleştik. Atatürk ilkokulu'na kayıt yaptırdık ve kalan dönemi orada okudum. Sonraki yıl üçüncü sınıfı üç ay okudum ve devam etmedim.

Çocukluğumdan beri yerinde duramayan biriyim. Bir gün babamın cebinden 10 lira diye 500 lira aldım. Sonra çok panikledim ve o yaşta otobüsle Trabzon'a gittim. Direk Trabzon'a gidilmiyordu. Önce Ankara'ya oradan Trabzon'a amcalarımın yanına gittim. On iki-on üç yaşındaydım. Üç ay Trabzon'da kaldım. 1964 Nisan ayında İzmit'e geri döndüm. Okula bir daha gitmedim. 1965 yılında İzmit'ten ayrıldık İstanbul'a yerleştik Mayıs ayıydı. Ümraniye'de hemşehrilerimiz tuğla harmanı işletirlerdi. Babam orada kantin açtı. Babamın yanında çalıştım uzun süre. Eylül ayında tekrar İzmit'e döndük. Dayımın ayakkabı dükkânında çalışmaya başladım. O zamanlar çok iyi ayakkabı tezgâhtarıydım. 1967 yılında ben tekrar İstanbul'a geldim. Dört-beş ay çalıştım tekrar İzmit'e 1967 yılı Ağustos ayında döndüm.

İstanbul'u Çok Seviyorum

1968'de bir akrabam İstanbul'da Tarabya'da restoranlarda çalışıyordu. Çok lüks bir yerdi ve çok disiplinli çalışılıyordu. Ben de komi olarak çalışmaya başladım. Çalıştığım yerde bekâr evleri vardı orada kalıyordum. Patronlar Bulgar Rum'uydu. Nico elli dört yaşında, Todori elli iki yaşındaydı. İkisi de bekârdı. Üç sene orada çalıştım. 1971 yılında tekrar İzmit'e geldim ayakkabıcılığa başladım. Pazarlara çıkıyordum. Yaylı el arabaları vardı. Onunla terlik satmaya başladım. Altı ay sonra tezgâh açmaya başladım. Mal aldığım yerden kredili mal alabiliyordum, ben de o şekilde mal alıp satış yapıyordum.



Sevdiğim Hiç Kimse Olmadı

Dayımın baldızı Fahriye vardı. Onu seviyordum ama ailesi onu Adapazarı'nda zengin bir ailenin engelli oğluyla evlendirdi. Bende kahrettim. Bir daha kimseyi sevmedim.

1979 yılında askere gideceğim için tezgâhı sattım. Elimde kalan malları da ucuza sattım. İzmir'de askerliğimi yirmi ayda tamamladım. Askerlik dönemin de Kıbrıs Harbi oldu. Bizi dahil etmediler ama harp psikolojisine girdim.

İzmir Türkiye'de en iyi bildiğim yerlerden biridir. Kemeraltı'nı sokak sokak bilirim. Üç yıl orada işportacılık yapmıştım.

Askerden sonra Babam Danimarka'da çalışmaya gitmişti. Ben Danimarka'ya babamın yanına gittim. Üç ay kaldım. Döndükten sonra Kuşadası'na gittim. Biraz orada kaldım ve İzmit'e geri döndüm.



Tarih ve Coğrafya Konuları Hep İlgimi Çekti

Hayatta iki konuya meraklı oldum. Tarih ve coğrafya konusunda çok meraklı oldum ve çok okudum.

2006'da ailemiz dağıldı. Kız kardeşim annemi yanına aldı ve on dört yıldır annem onlarla beraber kaldı. Kurumda kalmaya başladıktan sonra annemi de buraya almak istedim ama kardeşim ve eniştem istemedi.

2010 yılında küçük kardeşimle spor malzemeleri imalatına başladık. 2015 yılında iflas ettik ve kardeşim maaşlı çalışmaya başladı. Ben Kasımpaşa'da otelde kalıyordum. Günlük otel parası ucuzdu. Param bitince bir dostum beni buraya yönlendirdi.

Burada bir sene kaldıktan sonra 2016'dan 2017 Mayıs'a kadar İzmit'e gittim ve dayımda kaldım. İzmit'te dayımın torunları pazarlara çıkıyordu. Dükkânları vardı. Onlara yardım ettim. Sonra Kasımpaşa'ya döndüm. Param vardı, bitti. Bir kaç akşam sokakta kaldım.

Kurumdan sosyal servis biriminden aradılar. Her şey uygun deyip, 2017'de beni tekrar kuruma kabul ettiler. İlk önce Sevgi sitesine gittim. Etrafa bakınca çok hoşuma gitti. Kurum bizi İzmir Çeşme'de tatile götürdü. Afyon Sandıklı'ya kaplıcaya gittik. Burada anlatamayacağım kadar çok mutluyum.

Evlenmediğim için pişmanım. Ben de çocuklarım ve torunlarım olsun isterdim.

Gençlere nasihatlerim; öncelikle ibadetlerini yapsınlar, mutlaka eğitimlerini alsınlar, gençlerimiz meslek olarak çıraklığını yapmadıkları işlerin, patronluğunu yapmaya kalkışmasınlar. İş hayatlarında dürüst olsunlar ve Allah'ın verdiğine de, vermediğine de şükretsinler. İş hayatında ekip çalışmasına çok önem versinler.

Gençlerimiz muhakkak hayırlı bir evlilik yapsınlar. Bize bu çatı altında bu kadar iyi hizmet verilmesine vesile olanlara teşekkür ediyorum.



Altı yaşında beline peştamal bağlayan, yedi yıl askerlik yapan, kaza kurşunuyla evladını kaybeden, çocukluk aşkını Darülaceze'de bulan bir tezgâhtarın hikâyesi...

Çocukluk Aşkını Darülaceze'de Buldum

1939 yılında İstanbul Beşiktaş Muradiye Şenkonak'ta doğdum. Bir kız, dört erkek, beş kardeşiz. Babam kabzımalıdı. Altı yaşında peştamal bağladım belime. Meyveci olarak yetiştik. Bazen okula gidiyordum bazen gitmiyordum. İlkokul üçüncü sınıfta okulu bıraktım. Okulu dışardan bitirdim.

On dokuz yaşına kadar gönüllü bahariye oldum. Yedi yıl askerlik yaptım. Normalde askerlik üç yıldır, ceza aldığım için uzadı. Bir gün komutan ağzına geleni söyledi. Bende onu yaraladım. Kaç dediler kaçtım. Tabi sonra yakalandım ve cezaevine girdim.

1966 yılında af sayesinde teskere aldım. Askere gitmeden 1960 yılında Şadiye adında bir hanımla evlendim. Bir yıl evli kaldım. Askerden sonra ikinci evliliğimi yaptım. Bir erkek çocuğum oldu. On bir yaşında kaza kurşunuyla vefat etti. Çocuğum öldükten iki yıl sonra ikinci eşimden de ayrıldım. Pendik'te oturmaya başladım. Arkadaşlarımın yönlendirmesiyle lokanta açtım.

Çocuğum ölünce tekrar Beşiktaş'a döndüm. Babam atmış üç yaşında vefat ettikten sonra annemde çok uzun yaşamadı. Beşiktaş'ta tekrar meyve tezgâhlarımızı kurdum. Gece gündüz hayat yaşıyordum. Sorumluluk yoktu tabi. Kardeşlerimde ölünce benim de artık yaşama gücüm kalmadı. Hayat acı tatlı devam ediyordu tabi. Tezgâhlarımız dağıldı, kardeşlerim vefat edince ortada kaldım.

Güngören Belediyesi'ne gittim. Yardım istedim. Beni Darülacezeye yönlendirdiler.

Kurumda altı-yedi ay kadar bir süre geçmişti ki kurum bizi bir yere gezmeye götürdü. Nalan Hanım'ı gördüm ve ilgimi çekmeye başladı. Her gittiğimiz organizasyonda beraber oturup sohbet ediyorduk. Trabzon'da otelde molada oturup konuşurken, ""Nerelisin?" dedim. "Beşiktaş" dedi. Ben de Beşiktaşlıyım dedim. "Nerede okudun?" diye sordum. "Esmâ Sultan'da" dedi. Ben de aynı okulda okumuştum. Hasbel kader kolunu gördüm. Doğuştan kolunda rahatsızlık var. "Nalan sen misin? " "Yaşar sen misin ?" deyip çok şaşırdık. 50 sene sonra ben ilk aşkımlı buluyorum.

Gezi dönüşü kafeteryada buluşup beraber oturmaya başladık. İki yıl bu şekilde devam etti. Bizim aşkımlı herkes biliyor. Kurumdan ayrılmak için karar aldık. Müdür Bey ile görüştük. Müdür Bey'e her şeyi anlattım. Allah'ın emriyle Nalan Hanım'ı ondan istedim. Müdür Bey'de çok güzel karşıladı. Allah razı olsun. Nalana da sordu. "Size mutluluklar diliyorum" dedi. ve düğünümüzü yapacağını söyledi ve destek oldu. Ortaköy'deki yaşam evlerinde evlendikten sonra yaşamaya başladık.





*Yaşadığı sağlık sorunlarından sonra,
Darülaceze'de ikinci baharını evlilikle taçlandıran
bir kadının yaşam öyküsü...*

1955'te Beşiktaş'ta doğdum. Üç erkek, bir kız kardeşiz. Bir abim Almanya'da, bir abim İsviçre'de biri de yirmi üç yaşında vefat etti. Yıldız Caddesinde Novartis İlaç Firması'nda sekiz yıl çalıştım. İlaçlardan çok rahatsız olduğum için ayrıldım. Babam 1978 yılında vefat etti. Annemle yaşıyordum. Abilerim bizimle pek ilgilenmediler. Maddi sıkıntılarımız vardı. Başka bir işte sekreter olarak iki yıl çalıştım. Daha sonra evlendim ve bir oğlum oldu. Yedi yıl evli kaldım. Eşimden herhangi bir gerekçe olmadan ayrıldık. Askeri okulda okudu oğlum. Türkiye'nin bütün illerine gittim.

Fulya'da evim vardı. Onu sattım. Birazını oğluma verdim. Diğer parayı da kendim kullandım. Tek başıma arkadaşımın yanında kaldım. Beşiktaş'ta çarşıda kalıyordum. Babamdan aldığım parayla geçiniyordum. Rahatsızlıklarım oldu. Bacaklarımda enfeksiyon vardı. Kanama vardı. Mahalledekiler benim adıma başvuru yaptı ve kuruma alındım.

Kurum gezilerinde Yaşar Bey ile karşılaşıyordum ve sohbet sırasında birbirimizi tanıdığımızı fark ettik. İki yıl kurumda Yaşar Bey'le görüştük. Müdür Bey ile görüştükten sonra evlendik. Çok mutluyuz. Evimiz güzel. Ortaköy'ün çarşısına yakın evimiz. Kurumdaki gezilerden memnunuz.





Çok küçük yaşta annesini kaybeden, kardeşlerinden ayrılmak zorunda kalan, yarımı hiç düşünmeden yaşayan ve kırk yaşında evlenerek düzenli bir hayata geçen, eşinin vefatıyla tekrar hayatı değişen bir adamın yaşam öyküsü...

Eşimle Değişen Hayatım

1952 yılında Ilgaz'da doğdum. İki kız kardeşim var. Annemiz ben bir yaşımdayken vefat etmiş. Beni kardeşlerimle beraber yuvaya vermişler. Sonrasında babam beni yanına almış ve yeniden evlenmiş, kardeşlerimi de zengin bir aile sahiplenmiş. Kardeşlerimle sekiz yıl önce tanıştım. Biri Ankara'da biride İstanbul'da yaşıyor. Kardeşlerimle beraber hiçbir paylaşımımız olmadı.

Beş yaşında İstanbul'a geldik, Beyoğlu'nda yaşadık. Ortaokul mezunuyum. Fakir bir aileydik. Araba merakım vardı ve ortaokuldan sonra Dolapdere sanayide çıraklıktan işe başladım. Meslek olarak egzoz şase işi yapıyordum. Askere gidinceye kadar sanayide çalıştım.

Askerliğimi Ankara'da Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı'nda yaptım. Askerden sonra Dolapdere'de çalışmaya devam ettim. Dükkân sahipleri Ermeni ve Rum'du. Onların yanında çok çalıştım.

Kim fazla para verirse onun yanında çalıştım. Kırk yaşına kadar yedim, içtim ve gezdim. Antalya ve Alanya'ya gezmeye gittim. Yarını hiç düşünmedim. Hep günlük yaşadım.

Eşimle ortak arkadaşım sayesinde tanıştım. Trabzon Maçkalı'ydı. Tanıştık ve üç gün içinde evlenmeye karar verdik ve evlendik. Çocuğumuz olmadı. Evlendiğimizde eşimin ailesinin yanında yaşamaya başladık. İki kere ortaklı işler kurdum ama başarısız oldum. Baktım ki olmadı Levent Oto Sanayi'de çalışmaya başladım. Dört yıl süreyle çalıştım. Sonra tekrar Dolapdere'de sanayide çalışmaya başladım ama çok uzun sürmedi genellikle sezonluk işlerde çalıştım.

Eşimin önce babası sonra annesi öldü. Eşim, annesinin maaşını almak için boşanalım dedi. Üzerimizde eşimin babasından kalan evi vardı. Eşimin kardeşi vardı bize yanlışlık yapmaz düşüncesiyle evi onun üstüne geçirdik.

Eşim vefat etti ve ben kendimi hiç toparlayamadım. Eşim ölünce herkes ayağa kalktı. Nasıl oldu bitti bilmiyorum. Kardeşi beni evimde kiracı göstererek mahkemeye verdi ve benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Evi boşaltmam için polis geldi ve ben şok oldum. İmkânım yoktu, beni evden dışarı attılar. Beni çıkardıkları gün evi sattılar. Allah bana öyle sabır vermiş ki bana yapılanlara karşı bende çok sabırlı davrandım.

Sokakta kaldım. Parkta kamyon vardı, onun içinde kaldım. Komşular ve Muhtar sağ olsunlar benim Darülaceze'ye girmeme vesile oldu.



Herkesle Konuşabilirsin ama Çok Az Kişiyle Rahatça Dertleşebilirsin!

Kurumda çok farklı kültürden insanlar olduğu için renkli bir ortamımız var. İyi bir iletişim, güzel dostlukları bereberinde getiriyor. Ama konuşmak ayrı şey dertleşmek ayrı...

Burası Benim İçin Bulunmaz Bir Nimet

Müziği çok seviyorum, kulağıma hoş gelen her müziği dinliyorum. Gözümü sabah açtığımda hemen müzik açıp dinlerim. Müzik hayatımın neşesi, ruhu, sevinci ve her şeyidir. Kurumda kalmaya başladığımda üvey annemin de kurumda kaldığını öğrendim. Yanına gittim ama iletişim kuracak durumda değildi o yüzden konuşamadık. Geçlere tavsiyem her zaman söylediğim şey oku oku oku. Biz cahil kaldık siz okuyun diyorum. Sizi bu kurtarır başka bir şey kurtarmaz. Zamanında evlensinler. İşlerine bağlı kalsınlar, efendi ve terbiyeli olsunlar.





Hayatını başarılar üzerine kurgulayan, kitaplara olan tutkusuyla kütüphane kuran, okumaya, bilgiye, kitaplara âşık bir yaşam hikâyesi...

Çok Beyefendi İnsanlar Arasında Büyüdüm

1941 Ankara doğumluyum. İki kız kardeşiz bir ablam var. Babam memurdu sonra özel sektöre geçti. Annem ise ev hanımıydı. Babam Tosyalı'dır annem ise Kastamonu ikisi birbirine yakınmış. Babam Kastamonu Lisesi'nde yatılı okumuş müdürü hem eczacı hem de kimya hocasıymış bana dede gibiydi çok hoş bir insandı Kızılay'da küçük bir eczanesi vardı. Babamın eski arkadaşları Kızılay'da ve Çankaya'da kimisi müsteşar, kimisi genel müdür, kimisi üst rütbeli asker, hocalarının karşısında kimse bacak bacak üstüne atmıyor kimse sigara içmiyor, işte böyle bana da dede gibiydi çok zevkliydi yani.

Şimdi ben etrafıma baktığım zaman beyefendiler arasında büyümüşüm fakat ben farkına varmamışım nasıl büyüdüğümün vallahi şimdi anlıyorum, o zaman bana çok normal geliyordu çünkü çevre öyleydi. Babamla annem evlenip Ankara'ya gelmişler ben Ankara'da doğmuşum hep Ankara'da yaşadık, ilkokulu, ortaokulu, liseyi, üniversiteyi Ankara'da okudum.

Okul Hayatında Bir Kere Bile Başarısız Olmak Gibi Bir Şey Düşünemezdik

İlkokulu Kocatepe İlkokulu'nda okudum ortaokul da aynı yerde, liseyi Bahçelievler Deneme Lisesi'nde okudum çok güzel bir liseydi üniversiteye girmeyen okumayan arkadaşımız yoktu. Mesela İsmet İnönü'nün yardımcısı Aydın Güven Gürkan ablamın sınıf arkadaşısıydı, bir kere başarısız olmak gibi bir şey düşünemezdik yani öyleydik biz, lisedeki arkadaşlarımızla arkadaşlığımız ömür boyu devam etti ben hayatta olanlarla hala görüşüyorum. Bizim yaşadığımız mahalle Bahçelievler; çok güzel bir mahalleydi iki katlı evler vardı hepsi de bahçeliydi çok güzel bir yerd. Daha sonraları lise büyüdü tabi 1960 senesinde ben liseden mezun oldum. Hocalarımız mastırlı hocalardı alanlarında çok uzmandılar.

Ablam benden bir sene önde giderdi biz cebir, geometri, biyolojiyi ayrı okurduk, ben bir sene kaldım biyoloji hocasını çok severdim. Derslerimin hiç biri zayıf değildi lakin yaramazlık vardı bu yüzden kaldım ablam iftiharlıktı, o İngiliz filolojisi okudu. Bilfen Lisesi'nde müdürlük yaptı, eşi bahriye subayıydı ataşelik yaptı. Roma'da falan bulundular sonrasında ise Gölcüğe yerleştiler askerlik durumu işte. Ablamın ismi Beyhan 1940'lı yıllarda bu isimler modaydı Ayhan, Beyhan o zaman modern isimlerdi.

Liseden sonra tahsil hayatım yine Ankara'da devam etti üniversiteyi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde okudum. Sanat Tarihi ve Arkeoloji bölümlerini okudum. Kütüphanecilik bölümden de dersler aldım bitirdim. Bölümlerim çok iyiydi çok iyi hocalar vardı severek okudum. Bazı hocalar İstanbul Üniversitesinden de gelirdi hatta Alman hocalar da vardı yabancı hocalar gelirdi yurtdışından.

***“Uğur Mumcu’yla Mahalle
Arkadaşıydık. 1960 İhtilalini Gördük,
Biz Aslında Çok Acılı, Hüzünlü Bir
Nesiliz”***

1959-60 ihtilal seneleriydi, uzun yaşamının da böyle şeyleri oluyor kaç ihtilal gördük. Arkadaşlarım Ortadoğu Üniversitesi’ne girdiler Fen Bölümü’ne, Mühendislik Bölümü’ne...

Orta Doğu Üniversitesi Mühendislik Bölümleri o kadar kolay değildir (yani zordur), bir de İngilizce eğitimidir oralar neler yaşadık düşünün artık. Uğur Mumcu falan benim mahalle arkadaşımı düşünabiliyor musunuz? Biz aslında çokta acılı bir nesiliz yani hüzünlü bir nesiliz öyle çok kolay geçmedi hayat şamata içinde. O dönemlerde sıkıntılar var arkadaşlarınızı korumak istiyorsunuz yani şimdi düşünabiliyor musunuz? Mümtaz Soysal gibi bir adam Siyasal Bilgiler Anayasa Hukuku hocasına taş kırdırdılar hapse atıldılar. Hiç unutmuyorum böyle bir arkadaşımızla yürüyorduk bulvarda baktık işte Uğur, Adil vardı oturuyorlardı Uğur’u biliyoruz da Adil’i kaçırmışız arada “Yahu Adilciğim epeydir görüşemedik nasılsın? Vallahi Ayhan işte içeriden çıkınca dünyaya gelmiş gibi olduk alışmaya çalışıyoruz” dedi.

Yani olaylar o kadar çabuk geliyor ki ister istemez birbirinizi unutuyorsunuz. Ben çalışmaya başladım Başbakanlık Devlet İstatistik Enstitüsü’nde Enstitü Başkanı Sabahattin Bey galiba babamın yakınıydı ben pek anlayamadım nasıl işe başladığımı sadece randevu ile görüşmeye gittim kabul edildim. Hiç unutmam üst derece üniversite mezunu olduğum için beş yüz seksen dokuz lira, bilmem kaç kuruş maaşım vardı, yani büyük para geldi.





Ben her zaman derim benim babamın imkânı varmış beni okutmuş, ama Türkiye’de imkân her zaman vardır okuyan için. Öğretmen okulları var yatılı, yatılı liseler var, burslar var kurumlar burs veriyor. Yurtlar var. Yani okuyan insanlar var zor şartlarda. İstatistikte çalışırken bir arkadaşımız vardı Egeli, bir sene okuyup para kazanıyordu tüm ailesine de destek olmak durumundaydı, bir sene çalışıyor bir sene okuyordu çünkü çocuğun hayat şartları buydu. Ne zannediyorlar! Öyle durup dururken kimseye kapıyı açmıyorlar öyle, bu ülkenin imkânı var. Mesela bazen ‘hocam’ diyorlar, diyorum ki “ben hoca değilim devlet memuruyum, Öğretmenlik hocalık saygın bir meslektir lütfen herkese de hoca demeyin lütfen! Ayıptır yani böyle ucuzlatmayın” diyorum.

Üç Buçuk Sene Çalıştığım Kurumda Kütüphane Kurdum

Devlet İstatistik Kurumu’na girdikten sonra üç buçuk sene çalıştım orada kütüphane kurdum hiç yoktu. Referans kitaplar vardı koskoca bir kütüphane, Devlet İstatistik Enstitüsü aynı zamanda eğitim veriyordu. Sonra Ziraat Bankası Müdürü Necati Bey aynı zamanda ressamdır kendisi ile bir yemekte karşılaştık ortak dostlarımız vardı çok beyefendi ve hakiki bir bürokrattı, yemekte konuşurken sizi bizim oraya alalım diye bir teklifte bulundu. Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü’nde çalışma ortamı elbette farklıydı bende kabul ettim. Bankaya girdiğimde orada da bir kütüphane kurdum her kitaptan alıyorum, çünkü kitap benim hayatımın bir parçası. Sonra bankaya bağlı eğitim müdürlüğü kurulunca kütüphane oraya bağlandı bende artık o bölümü bırakmak zorunda kaldım ve halkla ilişkiler bölümüne geçtim. O zamanda halkla ilişkilerde reklam basın, sergiler, resimler sanatsal faaliyetler ve televizyon reklamları ile uğraştım. Televizyon reklamlarını o zamanlar Behlül Dal yapardı çok iyi bir sinemacıydı.

Hayatım Boyunca Hiç Evlenmedim

Ankara'da çalıştığım zamanlarda hafta sonları arkadaşlarımla İstanbul'a gelirdim genç yaşlarımda çok gezenti biriydim. İlk ablam gelmişti İstanbul'a, babam da belli bir dönemde İstanbul'da okumuştur severdi İstanbul'u, ablamlar, halamlar da burada olduğu için İstanbul'a gelip Kadıköy'e Fener Yolu'na yerleştik. Memur olduğum için Ziraat Bankası'nın Aksaray'da Bölge Müdürlüğüne geçtim inşaat grubu vardı orada müdür olarak çalışmaya devam ettim. Acıbadem de lojman vardı orada oturdum oradan Aksaray'a gelip gittim.

Ben hayatım boyunca hiç evlenmedim öyle nasipmiş hiç düşünmedim bu işler kismet işi. Dediğim gibi çok gezenti biriydim yani üç gün tatil olsa hemen giderdim bir yerlere. Kırk dokuz yaşında emekli oldum. Benim lahitlerin içinde ömrünü araştırma yaparak geçiren arkadaşlarım vardı ama ben öyle yapmadım kendimi kapatmadım sürekli gezdim dolaştım bir başıma yaşadım. Benim için okumak hayatımın parçası çünkü öyle büyüdük. Daha ilkokula gitmeden ben okuma yazma biliyordum dört buçuk beş yaşında okuyordum, hatta ablam okula başladığı zaman okul idaresi beni de okula kaydetmek istediler ama ailem kabul etmeyip yaşında gitsin dediler, yani okumak çocukluğumdan gelen bir şey kitap için daima paramız oldu bizim. Babam bizim okumamız için daima çalışırdı gayret ederdi mesela biz okula giderken babam okul aile birliklerinde hep çalışırdı.

Onun için ya okuyacaksınız! Ya da bir meslek sahibi olacaksınız! İsterseniz terzi olun, isterseniz kuaför olun bir şey seçeceksiniz kendi başınızın çaresine bakacaksınız! Kendi paranızı kendiniz kazanacaksınız kimseye sırtınızı dayamayacaksınız.

Babam doksan küsur yaşında vefat etti Annem yakın zamanda vefat etti yüz yaşına kadar yaşadı. Sonrasında ise ben evimi boğaza taşıdım orada oturdum, tek başıma Kanlıca'yı biraz geçince Taç Restoran vardı taverna gibi apartman oradaydı. O zamanlarda kimseler oturmazdı orada kapımın önünden otobüs geçiyordu, hastanesi falan merkeziydi yani. İlk çıktığımda Beylerbeyi'nde ev baktım annem babam bana tembih ettiler,' Sakın ha! Özenip de ahşap ev tutmayasın! Isınamazsın kışın soğuk olur' dediler. Sahil kenarı kışın çok soğuktur. Sonra Çengelköy'e geldim yine uygun ev bulamadım emlakçılar tembih ediyor Paşabahçe'den ileri gitmeyin diyorlar çünkü ulaşım zor oluyor.

Boğazda oturduğum evi bulmam şöyle oldu; Anadolu Hisarı'nda ki emlakçılar kapalıydı bende Kanlıca'ya geldim emlakçıyla konuşuyoruz baya sohbet ediyoruz, orda da bir hoş hanım oturuyor kızıl saçlı bakımlı bir bayan, nerden emeklisiniz dedi bana, Ziraat Bankası Bölge Müdürlüğü'nden dedim, bana 'Ayhan'cığım sen beni tanımadın mı? Ben Cavidan' dedi. Gözlerim birden açıldı ben çalışırken onun üst pozisyondaydım, Cavidan Hanım Karaköy şubenin personel amiriydi ama biz kendi aramızda çok saygı gösterirdik birbirimize bizden büyük bizden evvel emekli olmuş, çalışırken hep diyordum Cavidan Hanım'a bir uğrasam iyi olur diyordum fakat bir türlü fırsat olmamıştı. Tabi ben onu görünce özürlerimi sıraladım.

Emlakçı da Cavidan Hanım'ın ahbablarındanmış bana oturduğum yeri gösterdi bende hiç ikiletmeden tuttum orayı. Sahil kenarındaydı muhteşem bir salonu var her pencereden deniz görünüyor. Arkası da Hıdiv Kasrı envayi çeşit kuş, papağan bile var bu kadar çeşit kuşu hiç görmemiştım, ıhlamur kokar muhteşem bir yer. Taç Restoran'da çok güzeldi devamlı orada oturdum komşu olduk artık bankadan arkadaşlarımı davet ederdim. Telefonum yoktu eskiden evlere telefon bağlatmak zordu hemen bağlanmazdı restorandan arardım, sahibi hiçbir şey demezdi çok beyefendi biriydi.

Yakın Arkadaşımın Ölümü Beni Çok Yıktı

İki sene gibi bir zaman orada oturdum gerçi oradan çıkmazdım ama başıma kötü bir olay geldi şöyle ki; çok yakın arkadaşım bana gelecekti terlik almıştım kendime Kanlıca'dan, gelince ona giydirdim 'ay çok rahat ettim' dedi, "Al onu sen götür ben tekrar alırım aynısından" dedim. Ağustos başıydı çok yakın arkadaşımı çocuklarını falan beraber büyüttük koynumda büyüdüler. Ben arkadaşlarıma dostlarıma çok yardımcıydım hep onlar için koşturmuşumdur. Neyse ben sana gelicem kardeşim Fransa'dan geliyor arabayı ona vereceğim dedi. Bende evde yemekler falan yaptım bekliyorum kendisini, sabah kapıcı gazete getirdi açtım gazeteyi Hürriyet'in ilavesinde ikimizin resmi, bilmem ne genel müdürünün eşi beşinci kattan atlayıp intihar etti yazıyor. İnanamadım! O gün bana bekliyorum gazete de ikimizin yemek yerken ki baş başa fotoğrafı...!

Gittim taksiyle olan olmuştu işte böyle Ankara'ya defnettik geldik. O olaydan sonra böyle acınız ve birçok şey üstünüze gelir ve şöyle yürüsem gitsem dersiniz duramazsınız bir yerde, işte ondan sonra çıktım oradan evimi tasfiye ettim annemlerin yanına geldim istedim ki hayatın içinde olayım. O olay bana çok dokundu çünkü normal bir ölüm değil, hastalık değil, trafik kazası değil...



Buranın Kıymetini Bilmek Lazım; Çok İyi Hizmet Veriliyor Burada

Nihayetinde zaman sonra bende yaşlandım eskisi gibi olmuyor hiçbir şey, hayatımın geri kalanını onlarla birlikte geçirdim. Sonralarda annem yaşlanınca tabii ki bakıma ihtiyacı oldu. Ablamın Erenköy'deki evleri kentsel dönüşüme girdi onlarda Heybeli Ada'dan bir ev aldılar annemi de yanında götürdü. Zaman sonra rahatsızlıklarım oldu kemik rahatsızlıklarım yüzünden yürüme zorluğu çekmeye başladım. Komşularımdan gelenler ve yardım edenler vardı ayrıca temizliğe gelen bir kadın vardı on beş günde bir gelir giderdi.

Nihayetinde memur emeklisiyim çok varlığım yok birde yanımda çok insan istemiyorum. Bana temizliğe gelen bir hanım vardı mesela uzun süre o geldi, sıkılıyor evinden o da bana kaçıyor birbirimize yaren olduk, fakat zaman sonra oda olacak gibi değildi. Sonra yabancılar vardı onlarda çok para istiyorlardı. Sonra arkadaşlarla durumumu konuştuk arkadaşlarımdan bir tanesi burasını araştırmış bana söyledi, bende Darülaceze deyince hep karşıdaki hüzünlü yer aklıma gelirdi burası hiç aklıma gelmedi gerçi burasıda hüzünlü bir yer. Aralık'ta şöyle geldik baktık etraf açık yeşil güzel bir yer "E ne olacak yatılı okul gibi bir yer elbette, birkaç kişiyle odanı paylaşacaksın" dedim evimi tasfiye ettim buraya yerleştim.

Gelirken kitaplarımın birçoğunu Teknik Üniversite Mimari Fakültesine verdim. Bana orada ev tuttular ama ben gidip gelemem siz bana gelin dedim, geldiler baktılar onlarda çok beğendiler.

Ben çok memnunum buradan hatta şikâyet edene çok sinirleniyorum. Etrafıma bakıyorum şimdi buradaki sakinlerin çoğu yüzde doksan dokuzu diyorum evine buradaki yemeği koyamaz. Etin kilosu malum kıyma da öyle... Şimdi hangi biri bulacak sofrasına koyacak burada bak çıkıyor. Sen her gün evinde yumurta peynir bulabilecek misin? Bak burada banyoya giriyorsun çorabından şapkana kadar veriliyor, söylenenlere "ayıptır ayıptır!" diyorum. Nankörlük etmemek lazım... Kıymetini bilmek lazım...

Herkes Kendi Zamanını Yaşayacak

Son olarak bu zamanın gençlerine ben ne diyebilirim ki; herkes kendi zamanını yaşayacak biz bazılarına göre daha rahat yaşadık herkes bizim gibi yaşamadı, ama sonuç olarak herkes kendi zamanını yaşayacak. Şimdi teknoloji çok hızlı akıyor ve biz onlara yetişemeyiz, ben onlara ne diyebilirim ki? Ben üç aylık maaşımı aya çevirmiştım ayda bir kere çıkıp maaşımı çekmeye gidiyorum, taksiye biniyorum kimi zaman üç aylık maaşımı çekmeye gidiyorum bazen Bağdat Caddesi'nde oturuyorum bir kahve içiyorum falan, gençlere bakıyorum karşılıklı oturuyorlar telefonla uğraşıyorlar karşılıklı oturuyorlar ayol konuşmuyorlar.

Şimdi bakıyorum günlük gazete okuyan var mı? Bize üç tane geliyor, bir tanesini sadece bilmececi için alıyor, bir tanesinin de öylece resimlerine bakıyor bizim elimize üç gün sonra geçiyor. Neyse ki burada sağ olsunlar kitap getiriyorlar çok şükür kitaptan yana bir sıkıntı çekmiyorum.



İstanbul Tophane’de dünyaya gelen, müziğe olan ilgisiyle okul arkadaşı Orhan Gencebay’ın izinden giderek “Vurmalı Sazlar” sanatçısı olarak başladığı hayat yolculuğunda birçok ünlü isimle (Müzeyyen Senar, Ahmet Özhan, Aysel İpar, Haldun Dormen...) çalışma fırsatını bulan heyecanlı bir yaşam öyküsü...

Fiziksel Olarak Çok Zayıftım, Ağır İşlerde Çalışamam Düşüncesiyle Babam Beni Müziğe Yönlendirdi

1945 senesinde İstanbul’da Tophane’de dünyaya geldim. Babam demirciydi, annem ev hanımı. Babam Selanik’ten gelmişti, annem de Makedonya. Annem ve babam İzmir’de evlenmişler, İstanbul’a göçmüşler ben doğmuşum. Çünkü baba tarafı İzmir’deymiş. Biz beş kardeşiz iki büyük ablam var, iki tane de küçük erkek kardeşim. İki tane kız kardeşimin eşleri müzisyen olarak gazinoda çalışıyor, kısa olarak anlatayım; kız kardeşim evleniyor çoluk çocuğa karışıyor. Ben müzik camiasına 1965’te girdim.

İkinci kız kardeş, enişte İzmir’den geliyor oda müzisyen, gazinolarda çalışıyor. O da evleniyor, sıra geliyor bana. Ben gidiyorum babamın yanında çalışmaya, fakat fiziksel olarak zayıfım ağır demir işleri var. Babam diyor ki eniştelere ‘alın bunu yanınıza da müzisyenlik yapsın’ diyor. Sonrasında ben o camiaya geçiyorum ve oradan da emekli oluyorum.

Okul Hayatından Sonra Hayat Yolculuğum; Film Müzikleri, Gazino ve Plak Kayıtlarıyla Devam Etti

Gelelim başa Tophane’de doğdum biz beş yaşındayken rahmetli dedemin akrabalarının olduğu Manisa Akhisar’a gittik. Orada ben ilkokula başladım. Ailece oraya geçtik beş sene kaldık biz orada. İlk okulun üçüncü sınıfında peder dedi ki, İstanbul’a dönüyoruz İstanbul’a Beyoğlu’na döndük dört ve beşi İstanbul’da okudum.

Piri Reis Ortaokulu'na geçtim okulda müsamereler oluyor, kulakları çınlasın Orhan Gencebay'la tanıştım.

Aynı okulda okuyoruz aynı yaştayız müsamerelere çıktık baktım yanımda bağlama çalan bir çocuk, o saz çalıyor bende "Vurmalı saz" çalıyorum darbuka, bendir falan. Zaman geçti tabii o mektebi bitirdi ayrıldı, ben bitirmeden ayrıldım. 1965 senesine geldik tünelde bir stüdyo var solist okuyacak, ben biz çalacağız bir baktım bunun elinde bağlama eniştemde orda birbirimize bakıyoruz eniştem çok iyi klarnetçidir. Yılmaz Şanlıel, Metin Şanlıel ve Rifat Şanlıel bunlar üç kardeş. Enişte, ben bu solistle aynı mektepte okuduk seneler sonra burada karşılaştık 'Kim bu, enişte? dedim, o da Orhan Gencebay dedi, sonra selamlaştık o beni hatırladı. İşte bu ilk plak çalışmasına girişimdi benim. 1965 yılındaki bu anımdan sonra ben yoluma devam ettim, yani film müzikleri, gazino ve plak kayıtlarıyla yürüdük enişterle beraber.

Birçok Ünlü İsimle Çalıştım; Müzeyyen Senar, Ahmet Özhan, Aysel İpar, Haldun Dormen...

Ben, müzisyen olarak emekli olana kadar değişik yerlerde devamlı çalıştım; gazinolarda, İzmir Fuarında, turnelerde, Yenikapı Çakıl Gazinosu'nda Müzeyyen Senar'la, Yenikapı Gar Gazinosu'nda Ahmet Özhan'la, Sarıyer'de Urcan Gazinosu'nda Aysel İpar'la, Boğaz'da Grand Gazinosu vardı orada çalıştık. Haldun Dormen'in bir komedi müzikali vardı orada çalıştık. Beyoğlu'nda 1972'den 1980'e kadar Taksim Belediye Gazinosu'nda çalıştım, ekmek parası işte evlendik yine de devam ettik.

Bu arada herkes emekli olduktan sonra bir yere dağıldı enişterden ayrıldık büyük eniştem vefat etti, diğeri Korkmaz Altinkeser eniştem ise Kıbrıs'a gitti oraya yerleşti. Milli gitaristimiz Yurdaer Doğulu ile birlikte onun orkestrasında çalmaya devam etti.

Hem gazinolarda çalıştım hem stüdyolarda plak kayıtlarında çalıştım hem de Türkan Şoray, Cüneyt Arkin gibi sanatçıların oynadığı film dublajlarında bulundum. Filmde onlar şarkıları playback yapıyor bizde onları seslendiriyoruz. Babam zaman sonra vefat etti benim bir ufak birader var Kadir Sabanuç, meşhur şarkıcı Hayko ile beraber hala Bodrum'da. Diğer küçük kardeşim Mesut o da baterist dört mevsim orkestrası vardı onlar da Antalya'da beraber çalışıyorlar. Ben 1972'de evlendim semtimizin kızıydı tanıştık evlendik bir kızım oldu şimdi iki tane de erkek torunum var. 1980 yılında ayrıldık.

Çevremdeki herkes bir tarafa dağıldı, yalnız başıma kalınca Darülaceze'ye gelmeye karar verdim. Darülaceze'ye gelişim şöyle oldu; şimdi ben rahmetli valideyle beraberdim, onun birine ihtiyacı vardı benimde birine, ana oğul kaldık bir arada. Annem de vefat edince evin içinde bana bir boşluk geldi, evden bir kişi gidince ben yalnız kaldım. Alışkın değilim yalnızlığa evden çık dışarıya arkadaşlarına git gel yine yalnızım dedim ki " Ya arkadaş bu böyle olmaz." Benim bir muhtar arkadaşım Emin vardı, onunda Darülaceze'de bir tanıdığı varmış, "Emin böyle böyle, kurtar oğlum beni" dedim. 'Hayırdır' dedi. "Yani bir yere gireyim, bir insan yüzü göreyim" dedim. 'Tamam, ben seni anladım' dedi.

Bir telefon açtı benim adresi vermiş bir gün evde otururken bir kadın bir erkek geldi açtım kapıyı biz Darülaceze'den geliyoruz dediler. Konuştuk 'Hazırlanın Cumartesi sizi alacağız' dediler. "Ben hazır değilim" dedim. Hakikaten de hazırlığım yok aniden oldu. Sonra hazırlandım üç gün sonra beni aldılar işte buraya geldim. Yalnız başıma çok zor durumdaydım evde tek başınasın televizyon seyretsen ne olur? Caddeye baksan ne olur? Belli bir yere kadar. Müzik dinlesem ne olur. Tek başınasın. Duvarlarla mı konuşacaksın?

Darülaceze'ye de birçok ünlü gelmiş burada vefat etmişler beni sanatçı yaşam evine götürdüler orada kaldım. Sanat camiasında birçok ünlünün sonu maalesef hep böyle, yalnızlık içinde oluyor. Bizim zamanımızda Müzeyyen Senar bonkör bir kadındı biz onunla çalıştık. Çok delikanlı bir kadındı bizim hakkımızı savunurdu. Kendisi hiç yokluk çekmedi yani. Bizim adımıza patronlarla kavga ederdi. Ödemeler için patronlar bir şekilde bahane bulur yevmiyelerimizi keserdi ama Müzeyyen abla gider onlarla adeta çatışır 'Bunların çoluğu çocuğu var kesemezsin yevmiyelerini ödeyeceksin!' derdi. 'Bunları işten atarsan bende yokum!' derdi. Bizim kurtuluştaki kahvemiz var 'Müzesyenler Kahvesi' hala duruyor. Müzesyenler var orada, gelip oturuyor kahvesini, çayını içiyor. Bahattin Duyar var Barbaros Erköse var, solistlerle çalışmış insanlar var, çıktığımız zaman oraya gidiyoruz.

Burada müzesyen arkadaşlar var onlarla çalıp söylüyoruz Perşembe günleri Büyükşehir Belediyesi'nde saz çalan Hüseyin Bey var ona gidiyoruz orada 'Müzik Terapisi' yapıyoruz, darbuka falan çalıyoruz. Ben bendir çalıyorum. Bu çalma duygusu da babamın demirci dükkânından kaldı çünkü orada babamlar demir dövüyorlar ve tak tak tak ses ritimli bir şekilde geliyor, iki kişi demir dövüyor

dışarıya çıkıyorsun içeriden muhteşem ritimler geliyor farklı sesler ama aynı anda inen çekiçler yani benim kulağım ve elim bir şekilde ritme alışmış bu yüzden vurmali sazları çabuk kavradım diyebilirim.

"Saygı" çok önemli bir şey zamanın gençlerine şöyle bir nasihatim olabilir; şimdi biz çocukken büyüklerimizin yanına gelip de oturamıyorduk. Büyük müzesyenler mesela sohbet ediyor, çay içiyorlar, kahve içiyorlar falan biz kapıdan konuşuyorduk. Nasılsınız, iyi misiniz? Onlarda bize 'Sağ ol evladım sen nasılsın, iyi misin? İşin var mı, çalışıyor musun? Derdiler. İşimiz yoksa bize iş temin ederler. Falan yere git söyle beni, diyorlardı yani onların selamı şimdinin kartvizitinden daha iyi iş görüyordu. Beni falanca abi gönderdi deyince gel hemen akşam başla işe diyorlardı. Şimdikiiler öyle değil, özellikle sanat camiasında o zamanlar bir saygı vardı. Bir küçük anımı anlatmak istiyorum; stüdyoya girdim ben, şimdi sanat hayatımda yani müzesyenlik olayımda Zeki Müren'e bir sefer refakat ettim, adamda öyle bir beyin var ki, olamaz böyle bir şey.

Neyse geldim 'Hoş geldin' falan diyor bana, sonra içeriye seslenip 'Yılmaz bu yeni gelen kim' diyor, çünkü beni yeni görüyor onlar, grup hepsi birbirini tanıyor ben yeniyim. Yılmaz eniştemde, 'Benim kayınbiraderim' dedi, "Hoş geldin" dedi bana, sonra nice zaman geldi geçti İzmir Fuarı'ndayız, o başka bir gazinoda, biz başka bir gazinoda Nesrin Sipahi ile beraberiz, bir yerde karşılaştık. Buyurun! Dedim. Biz o zamanlar "Paşam" diyoruz ona, 'Sen falan tarihte tünelde Grafson Stüdyosu'nda şarkılara refakat eden Yılmaz Şanlıer'in kayınbiraderi değil misin?' dedi bana. "Evet, paşam" dedim. Nasıl bir beyin bu kardeşim! Şu an yani yaşamış olsaydı beş bin tane şarkı sözü söylesin sana. Allah vermiş bunu, sonra çokta temiz konuşuyordu Türkçeyi.





*Adana Seyhan Nehri'nden İstanbul Darülaceze'ye
uzanan bir yaşam hikâyesi...*

Bizim Zamanımızda Bayanlar İşe Girip Çalışmazdı

Babam memlekette lokanta çalıştırıyormuş. Adana'ya geldikten sonra çalıştırmamış, yazın dondurma satarmış kışın da çerez. Annem ev hanımıydı, o zamanlar bayanlar çalışmazdı. Biz beş kardeşiz. Üç erkek, iki kız. Babamın ikinci hanımından bir de üvey ablam var, onunla altı kardeşiz. Biz gözümüzü açtığımızda üvey ablam Gülseren yedi-sekiz yaşlarındaydı. Annemin ismi Berika, babamın ismi Abdurrahman. Gazipaşa İlkokulu'nda okudum. Çok güzel bir okuldu. Dedem askerde çavuşmuş; asabi biriydi zaten çok uzun hayat sürmemiş sizlere ömür, babam ise sakın bir adamdı.

Babam lokanta işiyle uğraşırdı. O zamanlar cihan harbi vardı, Ergani'de bir düzlük vardı, iki dağın arasında oradan da kara tren giderdi, çok büyüktü o düzlük. O düzlüğe çadır kurmuş askerler; orda kahve yaparlarmış, çay yemek pişirirlermiş, askerlerin ihtiyaçlarını giderirlermiş. Babamda orada öğrenmiş yemek yapmayı, babam oranın yerlisiymiş, babamın ablasının lokantası varmış orada.

Bizim Zamanımızda Adana Merkez Çok Güzeldi

Babam Erganide yaşarken, Erganiye bir hakim atanmış. Babam hakimin himayesinde olan Elif annemi görmüş ve birbirlerini sevmişler. Babam, Hakim bana bu kızı vermez düşüncesiyle annemi kaçırmış. Bunu duyan hakim gönül rızasıyla kaçıktıkları için sesini çıkarmamış ve razı olmuş.

İlk annem (üvey) Elif annemle Gaziantep'e yerleşmek için yola çıkmışlar sonra Adana merkezde trenden inmişler. Adana çok hoşlarına gitmiş ve oraya yerleşmişler. Seyhan Nehri'nin kenarında vilayete çok yakınmış, çok hoşuna gitmiş oralar. Bizim zamanımızda Adana merkez çok güzeldi. Üvey annemiz Elif, öyle çok temiz ve maharetliymiş ki; evlerinin işlerini çok iyi yaparmış, bize sonradan komşularımız anlattı. Ablamda ona yardım edermiş, sonra annemiz hastalık geçirmiş.

O zamanlar ayağa kalkamıyormuş, sonrada vefat etmiş, hatta bir küçük oğlu daha varmış, anne vefat edince o da bakımsızlıktan vefat etmiş. Ablamın bir çeyiz sandığı varmış, annesi ona çeyiz yapıyormuş, babam 'Ben memlekete gidersem bu sandığı nereye götüreceğim,' demiş. Sandığı, yatağı, yorganı almış bitpazarında satmış. Bitpazarındaki esnaflar sandığın içini açınca ağlamışlar, demişler ki 'Böyle bir kadın mı var yahu, şu dantellere şu nakışlara bak! Şu kanaviçeye bak! El değmiş mi bunlara?' demişler. Hayran kalmışlar.

Anneannemin Çocukları Fazla Yaşamazmış

Anneannem vefat ettiğinde annem bir buçuk yaşındaymış. Annemin baba tarafına Abogiller derlermiş. Abogiller pirperim tohumu derlermiş, bir avuç pirperim at tarlaya bir tarla pirperim olur. Annem de bebekken suçiçeği çıkartmış, Anneannemin çocukları fazla yaşamazmış. Ergani'de bir makam varmış Zülküf Peygamberin makamı, anneannem oraya gidip adak adanmış, dayım doğmuş, onun adını da Zülkif koymuş, annemin adını da Zülfiye koymuş.





Annem kundaktayken su çiçeği geçirmiş, annesi de tarlada çalışanlara 'bunu alında götürün aşı yaptırın' demiş. Götürmüşler, sonra getirip annesine 'Gelin bacı bugün Cuma öğleden sonra kapatmışlar Pazartesi gelecekler' demişler. O gün annem başından tırnağına hiçbir yeri kalmamış su çiçeğinden, annemi üstü açık tahta bir sandığın içine koymuşlar pamuğun içine yatırmışlar, gözünde de çiçek yarası çıkmış. Annesi her gün ağlamış, her gün, Zülfiye ölecek demiş, her yeri su çiçeği, annemin emmisi Ahmet varmış demiş ki; 'Getirin bana ismini değiştireyim,' Kur'an-ı açmış sayfada Berikal Basar yazmış ismini Berika olarak değiştirmiş. Herkes Berika bilir, ama nüfus kâğıdında Zülfiye yazar.

Annemin babasının amcasının oğlu İstanbul'da doktor okulunu okuyormuş. Artık o zaman uçak var mı, yok mu bilmiyorum. 'Trenle mi gelmişler? Yazın arkadaşlarını da getir, gelin bizim memleketimizi görün' demiş. Annemi ona götürmüşler, o bakmış demiş ki; 'bunun gözünde sadece perde var, şimdi küçük alamam, eğer yedi yaşına kadar ben ölmezsem bana getirin ben alırım, bu yara eğer boğazında çıksaymış ölürdü 'demiş. Anneannem çok üzülmüş, ağlaya ağlaya kederden altmış dört yaşında vefat etmiş.

Oturduğumuz Sokağın Sonunda Seyhan Nehri Akardı

Bizim zamanımızda yedi-sekiz yaşlarında okula gönderirlerdi. Ben beşinci sınıfı bitirdiğimde on dört-on beş yaşındaydım, çabuk gelişmişim okula gitmeye utanırdım. Ben ilkokulu bitirdikten sonra bizim komşumuz vardı.

Haşim Emmi derlerdi, evi bize yakındı, onun kızıyla terziye gittik çalışmaya, iki üç bayan evde terzilik yapıyorlardı, ama muazzam dikiş dikerlerdi gelinlik, etek, elbise dikerdik. Onların makinası vardı elle çevriliyordu, kimsenin dikemediği modelleri dikeyorlardı. Genç yaşlarımda komşumuzun bir oğlu vardı, bize yakın iki adım desen var. Bizim evimiz set üstündeydi, sokak böyle aşağı doğru inerdi, sokağın sonunda Seyhan Nehri akardı, sokağın iki tarafında portakal bahçeleri vardı, 'Bozkurt'un Bahçesi' derlerdi. Oranın portakallarının tadı bambaşkaydı, çekirdeği yoktu şurup gibiydi.

Bizde hep oraya Aralığın on beşinde giderdik portakal bahçelerinden portakal alırdık; oranın portakalları ufak ve sulu olurdu, birde mandalina olurdu. O zamanlar portakal ağaçlarının altı portakal dolardı. Ama inanır mısın? Hiçbir çocuk elini uzatıp almazdı. Çünkü herkesin gözü gönlü toktu, şimdi kalabalık kimseye yetmiyor. Ben yaz aylarında da babamla çalışırdım, dondurma satıyordu babam.

Nişanlının Beni Davet Ettiği İlk Filmin Adı "Yıldızların Altında"

Bizim kapı komşumuz vardı, ben onların oğluyla nişanlandım. Benim nişanlık parası olduğu zaman meyve alıyordu; portakal, mandalina, havuç gibi taze meyveler alıp sıkardı. O zamanlarda Asri Sineması vardı; çok mükemmel bir sinemaydı, o sinemaya akli başında olmayan erkekleri almazlardı, büyükleri alırlardı kendini bilmeyenler giremezdi. İşte o sinemanın büfesi vardı, benim nişanlımda o büfeyi kiralamıştı, meyve suyu satıp orayı çalıştırıyordu.

Ben bir kere sinemaya gittim.

Akraba olan bir komşumuz vardı. O askere gitmeden evvel beni bir kere sinemaya götürdü. Annem beni kimseyle bir yere bırakmazdı. O zamanlar ilk defa hangi filmi izledim hatırlamıyorum, ama nişanlığımın beni davet ettiği ilk filmi hatırlıyorum, "Yıldızların Altında" filmin adı. Annem kardeşlerim hep beraber gitmiştik. Annem sandalyede hiç oturmazdı hep locada otururdu.

Bizde o zaman locada oturuyoruz; annem, kardeşlerim hep beraber, nişanlık gazoz getirmiş, arkamdan bir ses geldi 'Buyurmaz mısınız küçük hanımefendi' dedi. Ben hiç arkamı dönmedim, annem gazozu aldı bana verdi. Tabi benim nişanlığımın canı sıkıldı dönüp bakmadığım için. Bir yazlık sinemamız vardı, Asri Sineması da kışlık sinemaydı; üstü kapalı ama bizim eve uzaktı yürüyerek giderdik, fakat hiç yorulmazdık. Yazlık sinema aile sineması bize çok yakındı; üstü açıktı, etrafı tahtalarla çevriliydi, kenarlarına da yazlık çiçekler ekmişlerdi. Sinemanın en arkasında yine loca vardı, nişanlık çağırmişti bizi, biz dört kişiydik locaya anca sığdık. Nişanlık sığmadı, yine loncanın dışında bir sandalyeye oturdu, yine kızmıştı çok gülmüştüm. Filim de Fikret Hakan'ın "Beyaz Mendil" filmiydi.

Nişanlımı Kaybettikten Sonra Hiç Evlenmedim, İnsan, “Gönülden Severse Bir Defa Sever”

Nişanlım yirmi beş yaşında siroz hastalığından vefat etti sizlere ömür. Ben on dokuz yaşımdayken, o yirmi beş yaşında 1966 yılında vefat etti hiç unutmam. Ondan sonra bir daha hiç evlenmedim. İnsan var ya gönülden severse bir defa sever. Daha sonraları beni istediler ama annem bana sorardı 'Ne diyeyim' diye bende istemezdim, annemde sağ olsun hiç zorlamadı. Sonraki zamanlarda babam bağırsak iltihabı (sıyrıntısı) hastalığına yakalandı, yirmi yıl bu hastalığı çekti, bir türlü kurtaramadı, yerinden kalkamadı. Rahmetli yetmiş üç yaşında vefat etti, annemde altmış dört yaşında.

Annem, babam vefat edince benden iki yaş küçük Mustafa kardeşim var, onun hanımı da vefat etti; onun bir kızı, bir oğlu vardı. Oğlan Çanakkale Biga'da okuyordu, ondan yedi yaş küçük bir kız kardeşi vardı. Kız 'Baba, abimden başka kimsem yok, bizde oraya gidelim' dedi. Zaten bizim Adana'dan bir evimizi vardı, onu sattı kardeşim. Çanakkale Biga'ya geldik. Orada dört yıl kaldık. Oğlanın okulu bitti İstanbul'a geldi. Bizim İstanbul'da akrabalarımız çok. Biga'da kimsemiz yok.

Hasta Bakıcı: “Ben Birçok İlaç Merhem Yaptım, Ama Teyzeye Faydası Olmadı, Eğer Teyze Doktor Tedavisi Altında Olmasa Ayakları Kesilir” Dedi.

Bizde orada kimsemiz olmadığı için İstanbul'a geldik. Ümraniye'ye yakın bir yerde ev tuttuk. Kardeşim Mustafa'da bel kayması hastalığı vardı, o ara ara kahvelerde çalıştı sonra malulen emekli oldu. Ben İstanbul'a geldiğimde elli beş yaşımdaydım ve bende şeker hastalığı kırk beş yaşından beri vardı. İstanbul'da daha da ilerledi. Sonra gözüme vurmaya başladı, daha sonra ayaklarıma nüksetti ve ben yürüyemez oldum, görme yetimi de kaybettim. Bana yeğenlerim baktı; çocuk gibi ilgilendiler, üstümü başımı giydiler, beni yıkar, yatağıma yapar yatırır, yedirirlerdi kötü olduğum zamanlar bana bir yıl baktılar.

Yeğenim yokluktan okuyamadı, sağda, solda türkü söylemeye başladı, bize öyle bakardı. Evde baba, oğul, kız birde ben kalıyorduk. Kızla oğlan çalışıyordu, baba malulen emekliydi, bende ayağımın altındaki yaralardan dolayı kalkamıyordum. Bir adam vardı Gümüşhaneli, belediye gönderiyordu bana pansuman yapıyordu, oda türlü türlü ilaçlar yapıyordu bize, dedi ki 'Ben birçok ilaç merhem yaptım, ama bu teyzeye faydası olmadı, eğer bu doktor tedavisi altında olmasa bunun ayakları kesilir' dedi.

Darülaceze'den Çok Memnunum; Öyle Güzel Bakıyorlar Ki Şükürler Olsun Allah'a...

Bizim çocuklar öncelikle Sabancı Huzurevi'ne başvurdular, orada bir ay kadar tedavi oldum. Ondan sonra oradan çıkarınca kız yeğenim evlendi başka bir eve gitti, bana kim bakacak kaldım ortada! Sonra Sabancı Huzurevi burayla konuşmuş 'Gelsin demişler,' ondan sonra yeğenim araştırmış, sormuş Darülacezeyi bulmuş ve başvurdular. 2014 yılında buraya geldim.

Buradan da çok memnunum; öyle güzel bakıyorlar ki şükürler olsun Allah'a, şikâyet etmiyorum. Cenabı Mevla'm diyor ki 'Kaderine razı olmayan benden başka bir Rab arasın...' Ben razıyım kaderime, ama Allah kimseyi evinden etmesin...

Bu zaman çok zor... Allah yardımcınız olsun, benim zamanım çok güzeldi. Özellikle 1960 yılları çok huzurluydu, mesela Adana da öyle kıbleden bir rüzgâr eserdi sanki cennet kokusu gelirdi inan olsun. Zamanımızda bir oda içinde üç dört kişi yaşırdık, yokluk vardı ama huzur da vardı. Gençlere tavsiyem; Cenabıallah herkese akıl fikir vermiş, doğru yolu da göstermiş, eğri yolu da, doğru yolu kendileri seçsinler, arkadaşlarını doğru seçsinler.



Süvari Astsubayı bir babanın kızı, Ağrı Doğubayazıt'tan, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne, oradan da "Şile Gündem" isimli gazetede köşe yazarlığına uzanan, kalabalıklar içinde yapayalnız kalmış, sevgiye, sıcaklığa, değer görülmeye yıllardır hasret olan bir yaşam öyküsü...

Ezer Ailesinin Şark Mahsulüyüm

1951 yılında Ağrı Doğubayazıt'ta doğdum. Babam süvari astsubayıydı, o yüzden de atlara karşı aşırı bir sevgim vardı. Üç kardeşiz en küçükleri benim, benden büyük iki tane abim vardı, abimin biri 1943 doğumlu emekli hava albayı idi, diğer abim ise 1946 doğumluydu. O da polisti, vefat etti. Yani 'Ezer ailesinin Şark mahsulüyüm.' 1970 Kore Savaşları' olduğu dönemde hatta babam gitmek istemiş göndermemişler. Annem ev hanımıydı. Babam Ankaralı, annem Yunanistan göçmeni. Babam 7. Süvari alayında idi. Savaş esnasında Bulgaristan'a birliğiyle birlikte kaçak girdikleri için cezalandırıldı.

Genelkurmay başkanı ceza verdi, yani on beş günde bir yer değiştirme cezası. Bu yüzden babam bütün Trakya'yı avucunun içi gibi bilirdi. Babamla annemin tanışmaları çok enteresan; babam biraz sert mizaçlı bir adam, Babaeski'ye geliyor, annem orada babamın rütbesinde indirme olmuş (yani rütbesi düşmüş cezalıymış), babam evlenmek isteyince arkadaşları 'Burada güzel bir kız var sana alalım babası yok, abisi var' demişler.' Bir göreyim' diyor babam da. O zamanlar hanımlar ferace giyiyor. Tabii sonra işgüzar hanımlar annemi bir şekilde kandırıp, eline dantel vesaire verip, kahvenin önünden geçiriyorlar. Fakat ferace olduğu için babam annemi göremiyor ve annem için 'Neresi güzel yahu bunun' diyor.



Anne Tarafımda Evlilik Geleneğinde Yedi Göbek Şartı Ararız Biz; Yani Akraba Olmayacak, Yedi Göbek Yabancı Olacak

Babaeski'deki evler klasik Trakya evleridir. Böyle önlerinde sundurma vardır. Mesela bir gelin geldiğinde hemen sundurmanın yanına bir oda yaparlar. İkinci gelin geldiğinde ise ona başka bir oda yaparlar. Böylece o sundurma uzayıp gider. Yaz aylarında o sundurmada oturulur sundurmaya çift duvarla geçilir. Babam da biraz delilik de var. Lakabı zaten 'Deli İzzet'ti' babam akşam annemi görmek için askerleri de yanına alıyor. Hatta atlar ses çıkarmasın diye ayaklarına keçe bağlatıyor, hatta köpekler varmış, köpeklere de rakı et atıyor. Sonrada duvarın üstünden atlıyor, sundurmaya kadar sokuluyor.

Annemlerde o zamanlar teyzelerimle birlikte yatakları filan hazırlamışlar yatmaya hazırlanıyorlar. Babam orada annemi görüyor ve 'Tamam ben bunu alırım' diyor. Sonra annemi ilk etapta asker alır gurbete gider diye vermiyorlar, babam kaçırırım deyince neticede bir şekilde evleniyorlar. Birisi Ankara'dan birisi Babaeski'den, işin garip tarafı ise annem istenmeyen gelin olarak gidiyor çünkü benim anne tarafımda evlilik geleneğinde yedi göbek ararız biz, yani akraba olmayacak yedi göbek yabancı olacak. Baba tarafım ise tam tersi onlarda akraba alırlar. Annem yabancı olduğu için istenmeyen gelin oluyor tabii ki. Yani babamla, annemin evlenmesi böyle enteresan.

Annemin İstenmeyen Bir Gelin Olması, Baba Tarafının Baskısı, Yıllar Sonra Ayrılığı Getirdi

Doğubayazıt'ta ise şark görevi olarak görev yaptı. Ben iki ya da üç yaşındayken yine görev icabı İstanbul'a geliyorlar, Beşiktaş'ta Dolmabahçe'nin karşısında Hara (Askeri At Çiftliği) vardı oraya geliyorlar, ondan sonra oradan Gemlik'e geçiyorlar. Benim ilk çocukluk hatıralarım Gemlik'te başlar, Gemlik'ten sonra 'da İzmir'e geçtiler, İzmir'e geçildiği zaman da babam emekli oldu. Emekli olduktan sonrada annem ile babam 1958'de ayrıldılar. Zaten baştan beri annemin istenmeyen bir gelin olması, baba tarafının baskısı yıllar sonra ayrılığı getirdi. İlkokula başladığım zaman ayrıldılar.

İlkokulu İzmir İkiçeşmelik'te başladım. Birinci sınıfı orada okudum, oradan Alsancak'a taşındık, annem eski Türkçeyi çok iyi bilirdi, Türk Hava Kuvvetleri'ndeki eski yazıları tercüme etmesi için orada çalışmaya başladı. Bizim velayetimizi annemiz aldı. Büyük abim hava lisesine girdi yatılı olarak, küçüğü zaten ortaokulda okuyordu o zaman. Ben de ilkokula yeni başlamıştım. Babam başka bir kadınla evlendi sonra ayrıldı ama yine de İzmir'de kaldı.

Annemin Sürekli Taşınmasını ve Yer Değiştirmesini Mutsuz Kadının, Mutsuzluğunun Dışa Vurulması Olarak Düşünüyorum

Benim ilkokul sürecim enteresan; ilk birinci sınıf İkiçeşmelik'te, ikinci sınıf iki ayrı okulda şöyle ki Alsancak Gazi İlkokulu'nda okurken beni bir ara babam yanına aldı. Umurbey İlkokulu'nda devam ettim. Oradan geri döndüm Gazi İlkokulu'na. Ondan sonra annem Şirinyer'e taşındı. Şirinyer İlkokulu'nda okudum. Oradan İstanbul'a geldik. Çubuklu İlkokulu'nda okudum ve Çubuk İlkokulu'nda nihayet ilkokulu bitirdim. Annemin çok taşınması böyle okumama sebep oldu. Ben annemin sürekli taşınmasını ve yer değiştirmesini ise mutsuz kadının mutsuzluğunun dışa vurması olarak tahmin ediyorum.

Çubuklu'da dayım vardı, dayımın yanına geldik. Sonrasında ise Kanlıca'ya geçtik. Oradayken Anadolu Hisarı Ortaokulu'nda orta birinci sınıfı okudum. Annem bu arada hem çalışıyordu, hem de babasından bir aylık alıyordu, bende babamdan 35 lira gibi nafaka parası alıyordum, hem de evde terliklerin üstüne boncuk işleyerek evde işler yapıyorduk. O zamanlar Erol Simavi Kanlıca'yı çok sever ve tutardı. Bende o zamanlar Kanlıca Ortaokulu birinci sınıfı iftiharla geçmiştım. Öyle olunca komşularım beni çok severlerdi, bana altı numara derlerdi; yani beş çocukları vardı, bende altıncısı oluyordum, beni Erol Bey'e anlatmışlar, böyle bir çocuk var demişler çok güzel okuyor, babası yok falan, Erol Bey'de karnemi istiyor, bakıyor ve 'Tamam ben bu çocuğu okuturum, okuttuktan sonra da bünyemde işe alırım' diyor, bana o zaman müthiş bir yardım kampanyası başlatmışlardı.

O zamanlar bizim evimize erzaklar odunlar, kömürler yağdı adeta. Fakat annemin damarı tuttu 'Benim oğlum var subay, okuyor bize bakacak,' dedi. Abim İzmir Harp Okulu'ndan mezun olduğunda tekrar İzmir'e döndük. Ben İzmir'de ortaokulu ve liseyi okudum. İzmir'e döndüğümüzde annem abimi evlendirdi haliyle bizde evden ayrılmak zorunda kaldık sözde o bize bakacaktı. Abim evlendikten sonra da şark tayini çıktı ve Sivas Şarkışla'ya gitti biz İzmir'de kaldık.

Bu arada benim becerim ve annemin dikiş dikmesiyle geçinmeye başladık. Bir tane okul müdürümüz vardı, onun müdür muavini rahatsızdı onu malulen emekli etmek istiyorlardı, fakat müdür onun emekli olmasını istemiyordu. Müdür muavininin yapmış olduğu işleri ben yapıyordum, bana harçlık filan veriyorlardı, okulda çalışıyor gibiydim öyle geçimimizi sağlıyorduk. Küçük abim askerden geldi, İstanbul'a tayini çıktı polis olarak İstanbul'da toplum polisi olarak görev yapmaya başladı, bizde İstanbul Fatih'e geldik teyzemlerde zaten orada oturuyordu.

Başarılı Bir Öğrenciydim, Fakat Hiçbir Zaman Ailem Tarafından Takdir Görmedim

Ben İstanbul'dayken yirmi-yirmi bir yaşlarında malum öğrenci olayları başladı, o zamanlar İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde okuyordum. İstanbul sıkıntılıydı, bende kendi görüşüme göre hareket ettim ister istemez kendinizi bir öğrenci akımında buluyorsunuz zaten, İstanbul o dönemler baya karışık okullar ha keza öyle. Ben çocukluğumdan beri hep tırnaklarımla kazıyarak geldim, ilkokul, ortaokul ve lise hep iftiharla bitirdiğim şeyler bunlar, başarılı bir öğrenciydim, fakat hiçbir zaman ailem tarafından takdir görmedim. Mesela ben on altı-on yedi yaşlarımdaydım, babamın eşi üvey annem bir evlat istiyor diye gittiler ve bir kız evlat edindiler, o bana çok dokundu mesela. Buca'dayken babamla evlerimiz çok yakındı bizim, fakat bayramlarda babamın elini öpmeye gidemiyordum, bu da benim çok zoruma gidiyordu. "Çok küçük yaşlarda çok büyük darbeler yiyorsunuz. İster istemez sığınacak bir yer arıyorsunuz ya sağa gideceksiniz, ya sola çünkü çevreniz hep böyle ikisini de gözlemliyorsunuz ve birini tercih ediyorsunuz daha doğrusu içinde buluyorsunuz kendinizi.

1974-75 yıllarında son senelerdeyken, gözaltı olayım oldu ve üniversiteyi bırakmak zorunda kaldım. Liseden sonra fark derslerini verdiğim için öğretmen olabiliyordum, bende öğretmenlik yaptım. Öğretmenliğim sırasında Atatürk'ün Bursa Nutku meşhurdur, çocuklara Bursa Nutku'nu anlatırken öğrencinin velisi bunu duyuyor ve şikâyet ediyor.

Müdürde 'Böyle olmaz gençliği isyana teşvik ediyorsunuz' dedi, sonrasında evim arandı yasaklı kitaplar falan bulundu, sonrasında ise eğitim hayatım son buldu.

Ailemde Beni Anlayacak Kimse Yoktu

Eğitim hayatı sonrasında farklı iş yerlerini denedim, çeşitli işler yaptım. Çocukluktan beri el sanatlarına yatkınım bunun yanı sıra idarecilik vasfım da vardı, kırk kişilik ekip kurdum ve yurt dışına kazak ördürüp ihracat yaptım. Bir ara Telefon Başmüdürlüğü'nde çalıştım, yani çok çeşitli işler değiştirdim. Hayat şartları beni çok zorladı, bazen oturuyorum, düşünüyorum neden böyle oldu diye, şimdi şöyle düşünün bir abiniz var, evli çocuğu çocuğu var sizinle hiç ilgilenemiyor. Bir abiniz var polis memuru kendisi, fakat o da deli dolu kendi kafasında olan bir insan, o da ilgilenemiyor. Bir anneniz var, siz annenize bakmakla mükellef olan bir kadınsınız bütün mesuliyet sizin omuzlarınızda.

Bütün bunların yanı sıra annem devamlı hasta olup hastaneye gidiyor, üç gün yatıyor çıkıyor, onu sürekli hastaneye götürmem gerekiyor, ben çalışıyorum, çalıştığım zaman eve geldiğimde yorgun oluyorum, yani hayatın yükü omuzlarımda ve beni anlayacak etrafımda birilerini arıyorum. İnsanın hayatı kendini bulmakla kendini aramak arasında gidip geliyor. Benim çocuğum olsa acaba ben nasıl bir anne olurum, kendime sormadan edemiyorum?

Eşimle Güzel Bir Birlikteliğimiz Oldu, Yirmi iki Seneyi Birlikte Geçirdik

Sonrasında 1988'de bir polis memuruyla tanıştım onunla evlendim, babası sorgu hakimiydi. Benim eşim aşırı dürüst bir memurdu, başkomiserin şoförlüğünü yapardı, çok titiz birisiydi örneğin; sizle çay içtiyse mutlaka ikincisini o size ısmarlar asla kurtulamazsınız yoksa kendisini borçlu hissederdi.

Benim fikirlerime çok hürmet ederdi, kayınvalidem gazete okuyan bir kadındı. Ben evlenince annem yalnız kaldı, kendi başına eşyalarını toplayıp Alibeyköy'den bir ev tutmuş. Ben kayınvalidemle Üsküdar'da kaldım, kayınvalidem yaşlıydı fakat çok bilgili, işgal görmüş bir kadındı, Atatürk'ü inanılmaz severdi. Eşimle güzel bir birlikteliğimiz oldu ikimizde ailenin en küçük çocuğuyduk, yirmi iki senemizi birlikte geçirdik, çocuk hiç düşünmedik ikimizde istemedik.

1995 yılında annem, 1998 yılında da kayınvalidem vefat etti. Küçük abim önceden vefat etmişti. Büyük abimden iki tane yeğenlerim var, ikisi de İzmir'de yaşıyor. Kayınvalidem vefat ettikten sonra yine bir süre İzmir'de yaşadık. Evlendikten sonra çalışmadım ev hanımlığı yaptım bir yandan da dernekler adına çalışıyordum, boş durmadım sivil toplum örgütlerinde aktif görevler yaptım. Kadın dernekleri, çocuk dernekleri gibi derneklerde çalışıyor, yine bir yandan el sanatları ile meşgul oluyordum. Kadınların el sanatlarını destekleyici organizasyonlar yapıyor, stantlar açıyor ve çeşitli yerlerde etkinlikler yapıyorduk.

Eşimin Vefatından Sonra İstanbul Şile'ye Yerleştim

Eşim İzmir'de emekli olduktan sonra kalp krizinden vefat etti. Kolay bir mesleği yoktu, stres ve sıkıntı onu kalp hastası yaptı. Onun polislik yaptığı dönemler sıkıntılı dönemlerdi, eşimin arabasının plakası sürekli terör örgütlerinin listesindeydi. Hem şoförlük, hem korumalık yaptığı için bu hastalığa yenik düştü.

Ben yine bir gün dernek çalışmalarındayken eşim evdeydi telefon ettim iskelede buluşalım ve alışverişe gidelim dedim, sonra yolda bir daha aradım telefonu cevap vermiyor, vapurda aradım yine cevap vermiyor, yine telefonunu evde unuttu diye düşündüm. Eve gittim kapıyı açamıyorum anahtar arkada, ondan sonra yakın bir arkadaşı var ona gittim dedim 'Mehmet'i gördün mü yok görmedim' dedi. Çilingir çağırdık arkadaşı 'Sen girme dur' dedi, salona baktı kimse yok, sonra televizyonun yanına baktı orada yatıyor. Şimdi öyle bir şey oluyor ki; eşinizi gözünüzün önüne getirmek istiyorsunuz benim gözümün önüne giren tek resim o resim, öyle yatarken bulduğum resim. Mesleğini çok seviyordu bayrak örttüler ve layık olduğu bir şekilde defnedildi.



“Şile Gündem” İsimli Gazetede Köşe Yazarlığı Yaptım

Eşimin vefatından sonra İzmir durulacak gibi değildi, bende her şeyimi aldım İstanbul Şile'ye geldim. Oraya yerleştim takı ve doğal taş üzerine küçük bir dükkân açtım, ayrıca Şile'nin yerel gazetesi “Şile Gündem” isimli gazetede köşe yazarlığı yaptım, sonra işlerimi yürütemedim iflas ettim. Bir takım borçlarım oldu, banka borçlarım çoğaldı, sıkıntılar vesaire derken kalp krizi geçirdim, yalnız olunca olmuyor tabi. Hastane sürecim başladı anjiyo falan derken ikinci kalp krizini burada geçirdim, sonrasında çok hastalandım.

Ben, Darülaceze'ye Gelmeden Önce Kalabalıklar Arasında Yapayalnız Bir İnsanmışım Meğer

Hastalıklarım başlayınca arkadaşlara dedim ki “Bana bir yer bulun, beni bir yerlere götürün” yerleştirin çünkü ben artık yalnız başıma yapamayacağım dedim. Birkaç huzurevi baktım İzmir Narlıdere'de bir huzurevi vardı orası olmadı. Arkadaşlarım birkaç yere baktılar, fakat sıra varmış yoğunmuş oralarda olmadı en son burayı bulmuşlar. Sonra bir arkadaş geldi benimle görüştü “Sizi almak istiyoruz dediler” ilk önce Darülaceze ismini duyunca ben çok buruldum, fakat kabul ettim çünkü başka çarem yoktu. Ne çıkarsa bahtıma dedim... Fakat buraya geldim umduğum gibi olmadı, beklentimin üstünde çıktı, her bakımdan güzeldi beni çok iyi tedavi ettiler. Burada da ikili ilişkileri güzel tuttuğunuz sürece, insanlara saygı duyduğunuz sürece iyi geçiniyorsunuz.

Ben buraya geldiğim zamanda onu söylüyorum, ben kendimi çok kalabalıklar arasında zannedyordum, ama ben o kalabalıklar arasında yapayalnız bir insanmışım meğer buraya geldikten sonra onu çok daha iyi anlıyorum.

Gençlere tavsiyem “İçlerindeki şevki asla öldürmesinler ve okumaya doymasınlar. Atatürk, ‘Çalı Kuşu’ kitabıyla dolaşmış ortalıkta. ‘Nutuk’ kitabını mutlaka okusunlar, hatta ‘Nutuk’ okullarda ders kitabı olarak okutulmalı bence. Burada yeni bir yaşam kazandım kitaplarımı okuyorum, zaten buraya geldiğimde ben kitap okumayı çok seviyorum, hemen kitap sordum buranın kütüphanesi nerede dedim, sonrasında örgü yapıyorum el örgüsü yapıyorum, çantalar örüyorum, vakit geçiriyorum, kendimi mümkün olduğu kadar izole ettim. Yaşadığım yıllara geriye dönüp baktığımda yaptıklarımdan hiçbir zaman pişman değilim, gençlere tavsiyelerime devam edecek olursam; “Öğrenmeye doymasınlar”, bir perdenin bile neden yapıldığını öğrenmek onlar için bir kârdır, merakları hiç bitmesin çünkü merak biterse eğer hayatta biter.

Tabiatı sevsinler, doğayı sevsinler, insanı sevsinler, Aziz Nesin ne diyordu “Öyle bir ağlasam, öyle bir ağlasam ki çocuklar size hiç gözyaşı kalmasa.” İşte gençlerde öyle yapsın, kesinlikle yurt dışına özenmesinler, benim çok imkânlarım vardı gidebilirdim fakat gitmedim, yani vatanımı terk etmek bana gelmedi, benim en büyük şansım köy enstitüsü öğretmenleriyle büyümek oldu. Onlar bize gerçek vatan sevgisini öğrettiler, çünkü idealisttiler.





Annenin vefat etmesiyle dağılan bir yuva, yeri doldurulamamış, yarım kalmış duygularla geçen bir ömür, bir yaşam hikâyesi...

Sekiz Yaşında Annemi Kayb Ettim, Bu Olayı Hiç Unutamıyorum Çünkü Annem Bizimle İlgilenirdi, Bize Resim Çizerdi, Kağıttan Uçurtma, Uçak ve Gemiler Yapardı

1982 yılında İstanbul Eyüp'te doğdum. Annem ev hanımıydı. Biz üç kardeşiz, bir ablam bir de erkek kardeşim var. Ben doğduktan sonra anneannemin evine taşındık, kalabalık bir aile olarak yaşıyorduk, herkes ayrı odalarda kalıyordu. Annemin 'Sara hastalığı' vardı bu yüzden ben sekiz yaşındayken annemi kaybettik. Annem eve giderken sokaktaki merdivenlere geldiği zaman sara krizi gelmiş, bayılınca başını merdivenlerin sivri yerine vurmuş. Hastaneye götürmüşler, doktor tedavisini yaptıktan sonra eve göndermiş, fakat beyin kanaması riski sebebi ile üç gün uyumayacak demiş. Annem üç gün yatmamış, üçüncü günün sabahında kalkıp babama çay koymuş ve yeniden uzanmış, çay taşınca ben anneme haber vermek için seslendiğimde, annem bir daha uyanmadı. Bu olayı hiç unutmadım, çünkü annem bizimle ilgilenirdi, bize resim çizerdi, kâğıttan uçurtma, uçak ve gemiler yapardı.

Annemin Vefatından Sonra Bizi Dağıttılar

Annemin vefatından sonra biz üç kardeşi dağıttılar. Ablamı anneannem Edirne'ye önceden almıştı, küçük kardeşimi Kasımpaşa'da oturan halam aldı, bende Ankara'daki halama gönderildim. Üçümüz de farklı şehirlerde ve kültürlerde yetiştik. Ben Ankara'daki halamı ilk defa annemin cenazesinde gördüm, birde çocuksun ölmek nedir bilmiyorsun! Ben sanıyorum annem bir yere gitti gelecek. Biz küçüklüğümüzden itibaren kardeşlerimizle ayrıldığımız için aramızda kardeşlik bağı gelişmemiştir.

Ankara'da ilkokulu okudum, eniştem terlik satardı, çocukları da okul sonrası çalışırdı, bende çalışmak isterdim ama bana izin vermezdi. Allah razı olsun eniştem hem evini geçindirip üç çocuğuna baktı, hem de bana bakıp okul masraflarımı karşıladı. İstemese bakmazdı onun için kendisini hep minnetle anarım.

Küçük Yaşımda Kendi Çapımda Seyyar Satıcılık Yapardım, Zabitaya Bile Çikolata Satmış Çocuğum Ben

Nihayetinde kaldığım ev kendimin değildi, okula gidip gelmek sonrasında evde ders çalışmak bir çocuk olarak sıkıyordu beni. Çalışmak istememin de sebebi dışarıda zaman geçirmektir. Kendi çapımda seyyar satıcılık yapardım iyi de satış yapardım, zabitaya bile çikolata satmış çocuğum ben... İlkokul öğretmenim Halis Şimşek beni çok severdi, okulu bitirmeme az kala öğretmenim halamla konuştu, bu çocuk çok zeki Anadolu Lisesi'ne yazdıralım, masraflarını ben karşılarım dedi. Halam babama söyledi, fakat babam 'Oğlumu ben okutacağım' diyerek beni İstanbul'a yanına çağırdı. İstanbul'a geldim babamın yanına, babam Gazi Mahallesi'nde bir odalı bekâr evinde yaşıyordu, tüpçüde şoför olarak çalışıyordu. Eşyası olmayan bekâr evinde babamla aynı yatakta yatarak yaşamaya başladım. Babam gece on iki de geliyor, sabah dörtte yine işe gidiyordu, bazen görmediğim günler olurdu babamı.

Babamın ev sahibi hacı amca vardı, babama 'Bu çocuğu yatılı Kur'an kursuna verelim' dedi. Yatılı kursa sınavla alıyorlardı ilk üçe girenler ücretsiz yatılı okuma hakkı kazanıyordu, ben ikinci olarak sınavı kazandım. Herkesin annesi, babası gelir çocuklarının yataklarını yaparlardı, benim babam kursun kapısına bırakıp giderdi.

Kurs bitip üç aylık tatile girince babama çalışmak istediğimi söyledim, babam ilk etapta çalışmama razı olmayınca benim direktmelerime dayanamadı ve Kasımpaşa'daki halamın kızının çalıştığı konfeksiyonda çalışmaya başladım.

Okul Kayıt Paramı Karşılayamadığımız İçin, Eğitim Hayatım Sona Erdi

Okulların açılmasına yakın sınav gününü unuttuğum için sınava giremedim, haliyle okula girme hakkımı kaybettim ama okumayı istiyordum. Sonra Zübeyde Hanım Ortaokulu'na gittim okul müdürüne ben okumak istiyorum dedim. Yedi lira kayıt parası istedi, babam bunu çok bulunca okuma hayatım da böylece sona ermiş oldu. Okul serüvenim bittikten sonra çalışmaya başladım. Konfeksiyon, lokanta matbaa, kaportacılık gibi işlerde çalıştım kısacası ne iş olsa yaptım. Her çalıştığım işte başarılıydim, işin hakkını verirdim, boş durmayı hiç sevmezdim, hangi işi bıraksam patronlarım hemen arkamdan arardı neden bıraktın diye.

Babam İkinci Evliliğini Annemin Arkadaşıyla Yaptığı İçin Kabullenemedim Bu Durumu

Hayat böyle devam ederken babam bir kadınla evleneceğini söyledi. Babamın bir kadınla görüştüğünden haberim vardı iyi bir kadındı kendisi, o kadınla evleneceğini zannediyordum. Bir gün bir kadın ve kızını birlikte getirdi, bir baktım getirdiği kadın annemin arkadaşı çıktı.

Ben kabullenemedim bu evliliği, sürekli aramızda bir soğukluk oldu, kadın biraz geçimsizdi ev işlerini yine babam yapardı, iki sene içinde üç kere taşındık. Babam evlendikten sonra küçük kardeşim de bizimle beraber kalmaya başladı. Neticede anlaşmazlıklar çoğalınca babamla ayrıldılar.

Patronlarım Çok İyi İnsanlardı, Hayatımın Her Alanında Maddi ve Manevi Anlamda Bana Çok Yardımcı Oldular

Farklı bir eve taşındıktan sonra babamda bende farklı bir işe başlamış olduk. Babam su dolum tesisinde çalışmaya başladı ben ise Gümrük Müşavirliği'nde ofis elemanı olarak çalışmaya başladım. Taksim, Erenköy gümrüğü arası sürekli evrak götürüp getirdim, ilk başlarda bir yer bilmediğim için zorlandım fakat yolları ve yapacağım işleri kavramam uzun sürmedi. Patronlarım çok iyi insanlardı, hayatımın her alanında maddi ve manevi anlamda bana çok yardımcı oldular.

Hatta ben askere gittiğimde bile maaşımı hiç kesmeden yatırdılar, bende bunun karşılığında işimi dürüstçe yaptım, kendi işyerim gibi özveri gösterdim.

Askerden geldikten sonra kardeşime ilgi göstermeye başladım. Çünkü kardeşimin arkadaş çevresi iyi değildi ve ailede benimle ve babamla iletişimi iyi değildi. Zaman zaman sokaklarda kaldığı oluyor ve kötü alışkanlıklar ediniyordu. Kardeşime işler buldum, fakat en fazla bir ay çalışıyor bütün hayatını sokaklarda geçiriyordu.

Babam ve ben bu durumuna çok üzülüyor, ona sahip çıkmak için elimizden geleni yapıyorduk.





Bir süre sonra babam damar tıkanıklığı sebebiyle hastanede ameliyat oldu, ameliyat sonrasında hastanenin ihmali sonucu babam hastanede düştü beyin travması sonucunda bilinci gitti. Babam hastane sonrasında bir kolu felç olarak taburcu edildi ve bilinci tam olarak yerine gelmedi. Çocuk gibi olan babamın bakımını ben üstlendim, kardeşim yine sokaklara dönmüştü. Bir yandan iş, bir yandan çocuk gibi olan babamın bakımı, bir yandan kardeşimin durumu beni yoruyordu fakat yapacak bir şeyim de yoktu mecburen tek başıma bu hayatla mücadele edecektim. Geçici olarak babamı Kastamonu'daki halama gönderdim, babama köydeki yaşam iyi gelmişti, İstanbul'a benim yanıma geldiğinde akıl sağlığı yerine gelmiş, normale dönmüştü. Tekrar babamla birlikte yaşamaya başladık, tek kolu felçliydi lakin tüm işlerini görebiliyordu.

Ben Yatalak Bir Hasta Olmuştum ve Allah'ın Mucizesi Babam Eski Haline Sağlığına Kavuşmuştu. Tüm İhtiyacımı Tek Koluyla Karşılıyordu

Rutin hayatımıza devam ederken, arkadaşlar bir gün beni maç seyretmeye davet etti, annemi kaybettiğimden beri hiç maçla ilgim olmadı, lakin arkadaşlarımın ısrarıyla maç seyretmeye gittim. Hayli çekişmeli geçen mahalle maçında bir kavga patlak verdi ve bu kavga sebebi ile maç bitti, dahası sahada başlayan kavga soyunma odasına kadar sürdü. Soyunma odasında kavgayı ayırmak için araya girdiğimde kendimi kavganın arasında buldum.

Derken hengâmenin ortasında bir el silah sesi duydum, gözlerim kapandı ama sesleri hala duyuyordum. Kavga edenlerden birisi benim kafama ateş etmiş meğer.

Derken bir polis arabasıyla hastaneye getirildim, ameliyathanenin soğukluğunu hissedebiliyorum, doktorların konuşmalarını duyabiliyordum. Doktorlar babama bu çocuk yaşamaz fişini çekelim diyor, babamda ölecekse makinede ölsün fişini çekmeyin diyor. Sonra başka hastaneye naklediliyorum ve yoğun bakımda uzun bir süre geçirdim. Yoğun bakımda uyutulduğum zaman her şeyi gayet açık bir şekilde duyabiliyordum. Doktor kaç gündür yatıyorsun dediğinde on beş gün dedim. Doktor nerden biliyorsun dedi, ben de hemşirelerin nöbet değişimlerini saydım dedim çok şaşırdılar. Hastaneden taburcu olduğumda artık evde yatalak bir hasta olmuştum ve Allah'ın mucizesi babam eski haline gelmiş, yeniden kuvvetlenmiş tek koluyla bir ordu gibi olmuştum. Tüm ihtiyacımı tek koluyla karşılayabiliyordu. Kardeşim ise sokaklardaki hayatını hiç bırakmadı ve bu zor dönemlerimizde bizi değil yine sokaktaki arkadaşlarını tercih etmişti.

"Rabbim bana format attı çünkü çevremdeki birçok kişiyi temizledi ve bana bambaşka bir hayat sundu, artık babamın tek sosyal hayatı ben olmuştum, başımdan hiç ayrılmıyor tüm hayatını bana vakfediyordu. Babama bir şey olmaması için gece gündüz dua ediyordum. Ben yatalak olduğum zaman yanımda çok az kişi kaldı ve bu hale düştüğümde gerek belediyeden, gerekse akrabalarımın yeni kişiler tanıdım. Bu halde olmama itiraz etmiyorum aksine şükrediyorum!

Babamın yaşı altmış sekiz'di, bir kolu felçliydi ve buna rağmen beni tek koluyla kaldırıp tualete götürüyordu. Beni bakım evlerine istemişlerdi, fakat babam 'Ben daha yaşıyorum' diyerek beni kimseye vermedi.

Fakat zaman sonra damar tıkanıklığı hastalığı sebebi ile kendisi de halden düştü ve hastaneye yoğun bakıma kaldırıldı.



Babam hastanede iken kangren olma sebebi ile iki ayağını kesmişlerdi. Benimle en son görüntülü telefon görüşmesinde gayet keyifliydi. Ben babama önce ben gideceğim, sonra sen geleceksin Darülaceze'ye diye şaka yaptığımda gülümsemişti. Meğer babamla son defa görüşmemizmiş. Ondan sonra bir daha hiç görüşemedik. En son yine yoğun bakımdayken son defa görmem için beni çağırdılar. Yoğun bakıma gittiğimde makineye bağlı uyutuluyordu. Bende yoğun bakımda yattığım için biliyordum, beni duyuyordu, beni hissedebiliyordu. Baba dedim, 'Allah senden razı olsun, sakın beni düşünme ben iyi olacağım' dedim. Babam sanki beni bekliyormuş gibi biraz hareket etti, sonrasında ise ruhunu teslim etti.

Allah burada çalışanların hepsinden razı olsun, kendi ailelerinden birisine bakıyor gibi hizmet ediyorlar Babam benim her şeyimdi hasta olduğum süre içerisinde kendisi de hasta olmasına rağmen bana hiç engelli olduğumu hissettirmezdi, bir dediğimi iki etmez her istediğimi alırdı. Babamın vefatından sonra kendime bakamadığım için yalnız kaldım, bir avukat arkadaşımın aracılığıyla Darülacezeye başvurdum ve beni kabul ettiler. Ben burada yatarken kardeşim Şükrü'de bizden daha değer verdiği arkadaşlarından biri tarafından vurulmuş ve hayatını kaybetmişti. Yani atalarımızın dediği gibi su testisi su yolunda kırılmıştı.

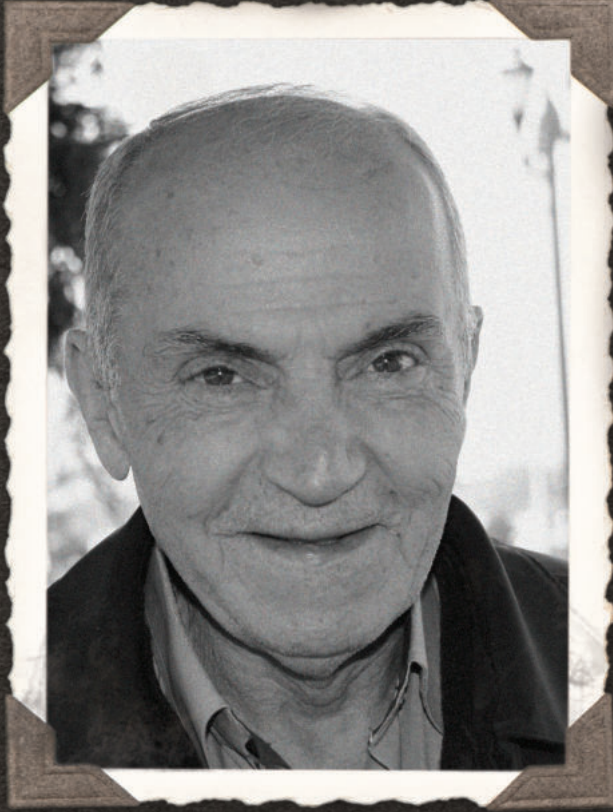
Üzüldüğüm nokta kardeşimle kaderlerimiz aynı gibiydi. Daha doğrusu babamın çocuklarının kaderleri birbirine benziyordu. Bizim kaderimizde böyle oldu, benim yaşadığım bu hastalık aslında benim için de bir kazanç, ahirette kazanç hatta bana baktığı için rahmetli babama da bir kazanç oldu. Aslında kardeşim de bunun değerini bilseydi onun için de kazanç olurdu. Akrabalarım bakabilseydi onlar için de bir sevap kazancı olurdu. Şimdi buradaki çalışan arkadaşlarım için manevi bir kazanç, Allah razı olsun hepsinden kendi ailelerinden birisine hizmet ediyor gibi hizmet

ediyorlar ben onların annesine, babasına dahi böyle evlat yetiştirdikleri için, böyle şefkatli ve saygıdeğer davrandıkları için ve en önemlisi de merhametli oldukları için çok dua ediyorum.

Her şeyden değerlisi aile bağlarıdır. Ne zaman dara düşsem Rabbim yetiştirdi, tuttu elimizden çıkardı bizi. Hani diyorum ya bu hastalık benim için bir şans belki ben sağlıklı olsaydım gençliğin ateşine kapılacaktım, o gençliğin verdiği ateşle kardeşim gibi günah çukuruna batacaktım. Bilemezsin kader seni nereye götürür, kimlerle karşılaştırır. Belki de ben vuracaktım başka birini cezaevine girecektim. Bir kişiyi vurmak, bütün insanlığı öldürmek gibi.

Rabbim bu hastalığımdan dolayı bana da babama da ahiret kapılarına açar inşallah. Bazen düşünüyorum Rahmetli babam dile kolay, bana on üç yıl baktı. Acaba babam böyle olsaydı ben ona bakabilir miydim, hayatımdan feragat edebilir miydim diye düşünüyorum.

Ben bu zamandaki yaşayan gençlere tavsiye olarak şunları söylemek isterim: Arkadaş denilen şey aileden daha değerli değil, her şeyden değerlisi aile bağlarıdır. Hani bir söz vardır, "Ağlarsa anam ağlar gerisi yalan ağlar" bu söz çok doğru, bakın ben arkadaşıma bir şey olmasın diye onun için araya girdim, ama benim babam ölene kadar ağladı. Sonrasında ne oldu, ben zarar gördüm, babam zarar gördü, ama arkadaşım iki gün bile ağlamadı, hatta beni unuttu. Zamanında kardeşime de söylemiştim, 'bak dedim arkadaşlardan en çok ve ağır darbeyi yiyenler biziz, hayatta en büyük dersi alacaklar biziz, arkadaşlar değildir önemli olan ailedir' dedim ama dinlemedi. Ben sağlıklıyken çevremde o kadar çok insan vardı ki ama ben böyle olunca kimsem kalmadı. Bana bu hastalık koymuyor ama değemeyecek insanlar için burada yatmam koyuyor. Bu yüzden aile en çok değer verilecek şeydir, ailenin yerini hiç kimse tutamaz.



Elâzığ'da varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen, büyüdüğü çevrede kendini en iyi şekilde yetiştirip küçük yaşta başladığı esnaflığı elli sekiz yıl boyunca sürdüren, futboldaki yeteneğiyle de İstanbulspor ve Galatasaray Kulübü'nden teklifler almış bir adamın yaşam öyküsü...

Elâzığ'da Varlıklı Bir Ailenin Çocuğu Olarak Dünyaya Geldim

1949 yılında 30 Ağustos Zafer Bayramı'nda Elazığ'da doğmuşum. Bu yüzden adımlı Zafer koymuşlar lakin köylük yerde insanlar Zafer yerine, Safer, Sefer gibi isimler telaffuz edince bir hâkim komşumuz 'Bunun adı Muzaffer olsun' demiş, ismim değişmiş. Biz beş kardeşiz bir kız, dört erkek en büyükleri benim. Babam manifaturacılıkla uğraşırdı, annem ise ev hanımıydı.

1955 yıllarında babam Amerika'ya bakır ve krom madeni ihraç ederdi. Elâzığ'da varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldik.

Ben ilk ve ortaokulu yine Elazığ'ın Maden ilçesinde okudum. Rahmetli babam iki ayda bir malzeme almaya İstanbul'a gelirdi, İstanbul hakkında bilgisi ve aşinalığı çoktu. Ben ortaokulu bitirdiğim zaman beni de en iyi okullarda okusun diye Kabataş Lisesi'ne gönderdi, bende yatılı lise sınavlarını kazandım ve Kabataş Lisesi'ne kayıt oldum. Babamlar daha önceden İstanbul'a gelmeyi düşünüyorlarmış fakat bir sebep arıyorlarmış. Bende İstanbul'da liseye başlayınca benden bir sene sonra babamlarda ailecek İstanbul'a göçtüler. Babam Ortaköy'den bir daire kiraladı sonrasında ise Beşiktaş'tan bir daire aldı.

On Altı Yaşımda Esnaflığa Başladım. Yaklaşık Elli Sekiz Yıl Bilfiil Bu İş Yürüttüm

Ben Kabataş Lisesi ikinci sınıfa gitmeden ayrıldım okuyamadım, babam da emlak işiyle uğraşmaya başladı, beni de bir manifaturacının yanına işi öğrenmem için çırak verdi. Çeyiz dükkânı olan esnafın yanında ben işi kolayca kavradım, bu arada başarının ve para kazanmanın sırrını da kendi kendime çözdüm. Başarılı olmak ve para kazanmak istiyorsanız, güzel giyineceksiniz yani giydiğiniz kendinize yakıştıracaksınız ve İstanbul'daysanız Türkçeyi akıcı ve güzel konuşacaksınız. Çünkü ilk defa sizi gören insan, üstünüzden etkilenir, sonrasında ise konuşmanıza ve bilginize bakar.

Benim maddi durumum iyi olduğu için giyim konusunda bir sıkıntı çekmedim, güzel konuşmamı ise mağazamın yanındaki kırtasiyeden alıp okuduğum kitaplar sayesinde geliştirdim. Ayrıca benim bulunduğum muhit İstanbul'un sosyetelerinin ve kültürlü zengin insanların uğrak yeri olduğu için çok konuşma pratiği yapma imkânım oldu. Çeyiz dükkânında çalışan bir esnaf olarak ben bu dediklerimi uyguladım ve çokta iyi paralar kazandım. Sonrasında işi öğrendikten sonra babam, o esnafın dükkânını bana satın aldı ve on altı yaşında esnaflığa başladım. Yaklaşık elli sekiz sene bilfiil bu işi yürüttüm. Tabi bunun yanı sıra on yılı da yine Kuruçeşme'de açtığım Taverna işiyle uğraştım. Etiler, Levent, Ulus tarafında tek dükkân bendim ve müşterilerim çok saygındı. Hem kendimi hem de işimi geliştirdim.

Galatasaray Kulübü'nden Teklif Aldım, Ancak Babam İstemediği İçin Çocukluk Hayalimi Gerçekleştiremedim

Hayat böyle devam ederken askere gittim. Biz Elazığ'da çocukken rahmetli Galatasaraylı Metin Oktay'ın maçlarını radyodan dinlerdik. Bende de o zamanlar heves çok, müzik var, futbol var, maç dinlerken derdim ki 'Bir gün Galatasaray'da futbol oynayacağım.'

Çocukluğumdan bu yana müzik gibi futbol oynamayı da hiç bırakmadım. Askerde lisanssız olarak Karagücü Spor'da oynayan tek oyuncu bendim.

Askerde bir yandan futbol oynuyordum, bir yandan da ordu evinde müzik yapıyordum. Askere gitmeden önce arkadaşlarımla her akşam kendi aramızda maç yapardık. Gençken benim düzenli bir hayatım vardı, bakardım kendime, sabah spor yapardım, sonra işime giderdim, iş sonrası akşam ise arkadaşlarla kendi aramızda futbol oynardık, bunu rutin olarak her gün yapardım. Bir akşam yine Beşiktaş'ta açık alanda futbol oynarken İstanbulspor'un başkanı apartmanından beni seyrediyormuş, maçtan sonra yanıma geldi bana İstanbulspor'da oynamayı teklif etti ama ben bir kulübe bağlanmak istemedim.



Askerden geldikten sonra, Elazığlı arkadaşım bir takımın gençlerinde oynuyor. Benim de güzel futbol oynadığımı bildiği için beni hocasına öneriyor ve beni Ali Sami Yen Stadı'na deneme maçına seçmelere çağırdılar. Hoca oynayıp gördü ve hemen maç sonrası nüfus kâğıdımı alıp, sağlık raporumu çıkardılar ve doğru Beyoğlu'na Galatasaray Kulübü'ne kaydımı yaptırdılar. Çocukluk hayalim gerçekleşmişti ama maalesef babamı bu konuda razı edemedik. Babam benim çalıştığım dükkânı kardeşime verdi, bana da yeni bir çeyiz dükkânının anahtarını verdi. Galatasaray Kulübü'ne bunu söylediğimde başka kulübe gitmemem için beş yıl nüfus cüzdanımı vermediler. Böylelikle futbol hayalim babamın bu tutumu yüzünden başlamadan bitmişti.

Müzik Kabiliyetimin Olduğunu da Düşünerek Kuruçeşme'de Bir Taverna Açmıştım

Zaman sonra kardeşimin işlettiği dükkânı kapattık ve kardeşim benim yanıma geldi artık işi iyi öğrenmişti. Bende iş yerinde ve hayatımda bir fark olsun diyerek başka bir iş yapma niyetine girdim. Biraz araştırma yaptıktan sonra müzik kabiliyetimin olduğunu da düşünerek Kuruçeşme'de bir taverna açmaya karar verdim. Benim müzik hayatım yedi yaşında başladı diyebilirim. İlkokulda öğretmenimiz Mandolin çalardı, bende babamdan istedim bana İstanbul'a gittiği zaman mandolin aldı getirdi, kendi başıma çalmayı öğrendim.

Sonra bizim yöremizin meşhur enstrümanı cümbüş çalmasını öğrendim, sonrasında ut çalmasını öğrenerek kendimi müzik alanında da geliştirdim. Kabataş Lisesine gelen kadar Cümbüş çaldım, sonrasında ise ut çalmaya devam ettim.

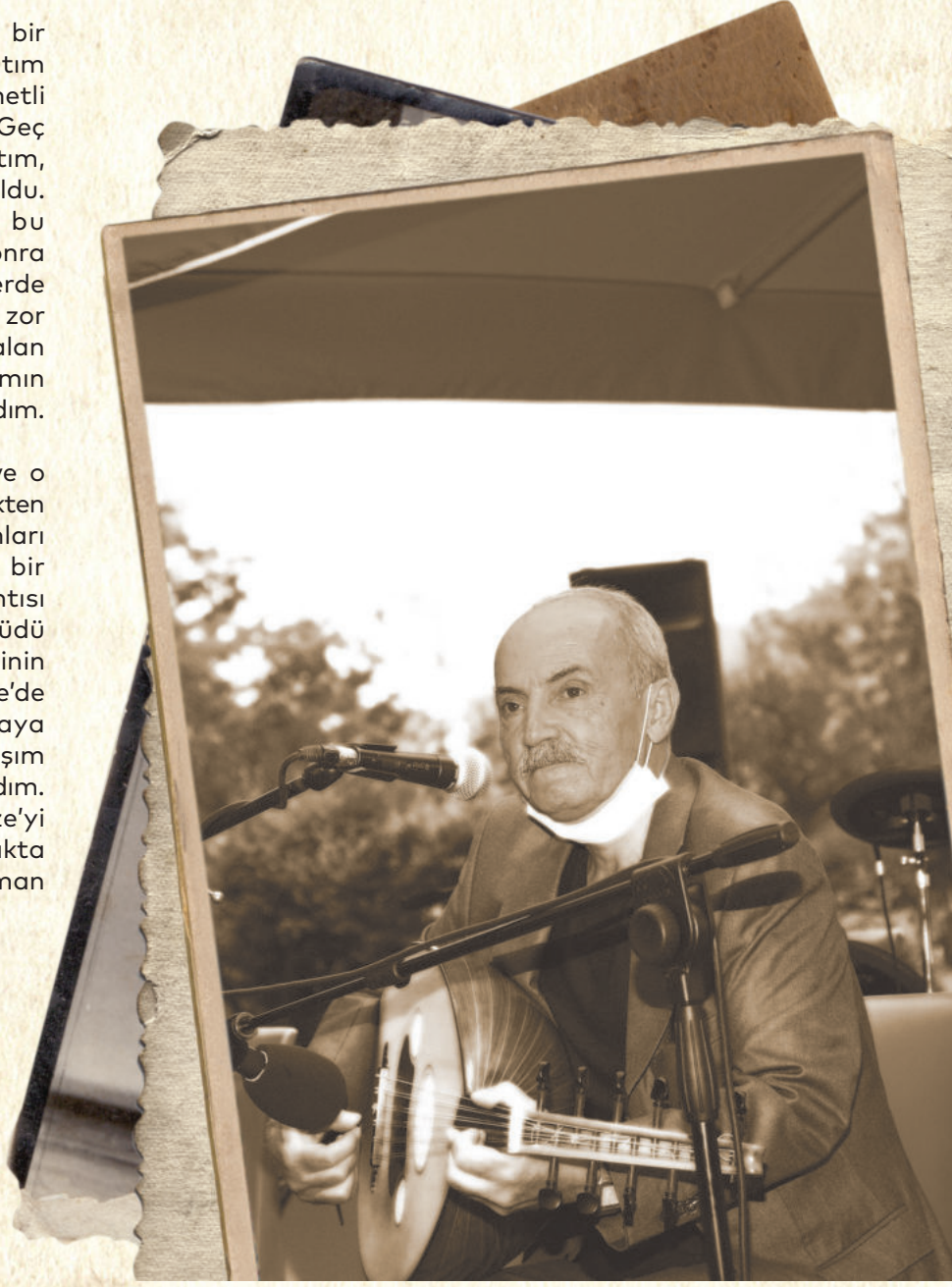
Bir gün bir arkadaşım bana bu müzik yeteneğini ve sesini niye saklıyorsun ben senin yerinde olsam bir taverna açarım hem söylerim, hem çalıştırırım demişti. Benim de birikmiş param vardı ve bu iş aklıma yattı. Eski Beşiktaş Belediye Başkanı Sebahattin Bey ile dostluğum vardı, kendisi de müzisyendir birlikte müzik yapmışlığımız vardır. Onunla istişare ettim o da olumlu görüş bildirmişti.

Kuruçeşme'de yaşlı bir kadının yeri vardı orayı satın aldım gerekli işlemleri yaptırdım ve iki katlı güzel bir taverna yapmıştım. Çok güzel deniz kenarında alt katı salon üstü restoran olan bir yer yapmıştım. Kendi tavernamda on sene bilfiil akşamları sahne aldım, neredeyse sabah yakınlarına kadar performans sergiledim. Sonra baktım ki işletmecilik başka şey, sanatçılık başka şey, önce bir ortak aldım yanıma, sonrasında ise iş beni yıpratıldığı için tavernayı tamamıyla devrettim, yine kendi çeyiz dükkânımın başına geçtim.

Burada Sakinlere Ut Çalıyorum, Kendimce Konserler Veriyorum, Çok Güzel Zamanlar Geçiriyoruz

Evliliğe çok geç adım attım. Elli iki yaşında bir evlilik yaptım. Daha öncesinde galiba yaşantım gereği hiç evliliğe heves duymadım. Rahmetli annem çok isterdi lakin nasip değilmiş. Geç yaşlarda iş yerime gelen bir müşterimle tanıştım, görüştük zaman içerisinde de evliliğimiz oldu. Evlendikten sonra Gültepe'ye yerleştik, bu evliliğimden bir tane kızım oldu. Evlendikten sonra babam bana hiç yardım etmedi, oturduğum yerde bir halı sahanın işletmesini yürüttüm. Çok zor durumda kaldığım zamanda ise dükkândan kalan mallarımı satarak geçimimi sağladım. Babamın vefatından sonra zor zamanlar geçirmeye başladım.

Çünkü bizim aile olarak tek hesabımız vardı ve o hesapta babamın üzerineydi. Babam vefat ettikten sonra bankadaki çıkan bir takım hesap sorunları yüzünden hesabımızda bulunan parayı bir türlü alamadık. Hal böyle olunca geçim sıkıntısı baş gösterdi ve bu sıkıntı günden güne büyüdü ve nihayetinde evliliğimiz bitti. Hanım, annesinin yanına gidince bende yalnız kaldım ve Gültepe'de muhtar olan arkadaşımın yanında kalmaya başladım. Kaldığımız evde satılınca arkadaşım akrabasının yanına yerleşti ben tek başıma kaldım. Muhtar arkadaşım araştırmış ve Darülaceze'yi bulmuş seni oraya göndereyim yoksa sokakta kalacaksın dedi. Bende kabul ettim bir zaman sonra gelip beni aldılar.



Buraya geldiğimde çok zorluk ve yabancılık çekmedim çünkü yapım gereği girdiğim yere kolay uyum sağlayan bir yapım var. Sağ olsunlar buradaki yöneticiler ve arkadaşlar bana çok ihtimam gösterdiler, benim için buranın göz bebeğisin diyorlar onore ediyorlar. Bende burada sakinlere Ut çalışıyorum kendimce konserler veriyorum, çok güzel zamanlar geçiriyoruz. Hala kendimce beste çalışmaları yapıyorum, aklıma bir şey gelse hemen gelip besteye döküyorum. Tek başıma 'Coşkun Sabah' gibi konserler veriyorum.

Asıl Tecrübe ve Deneyimler Yuva Kurduktan Sonra Başlar

Gençlik ve bekârlık dönemleri farklı dönemlerdir. Yirmisinden sonra hayatı tanıma dönemleri başlar asıl tecrübe ve deneyimler yuva kurduktan sonra başlar. Gençlik döneminizde yalnızsınız, hatalarınız, günahlarınız, sevaplarınız hepsi size ait ama evlendikten sonra artık bir sorumluluğunuz var yalnız değilsiniz. Huzurlu ve mutlu olabilmeniz için fedakâr ve özverili olmalısınız, yalnız erkekler için söylemiyorum kadınlar içinde geçerli bu durum.

Televizyonun ve Telefonun Başında Saatlerini Harcama! Her Zaman Vakitlerini Faydalı Değerlendir

Geçlere tavsiyelerim: iyi bir eşinin olması, çocuklarını olması bunlar insanları hayata bağlayan şeylerdir. Bunun yanı sıra iyi bir işin ve gelirin olması lazım. Babaya, anneye güvenip yaşamayacaksın, kendi ayaklarının üzerinde duracaksın. Ben size yaşadıklarımı ve tecrübelerimi anlattım. Hem maddi yönden iyi olacaksınız hem de manevi yönden. Manevi yönde önemlidir hiçbir şey bilmiyorsan 'Kur'an-ı Kerim'in Türkçe anlamını on dakika oku, çok zor bir şey değil. Ne diyor ayet? Ben insanı en mükemmel şekilde yarattım ama onlar çok nankördür diyor. Onun için kimseye bel bağlama, televizyonun ve telefonun başında saatlerini harcama her zaman vakitlerini faydalı değerlendir.



Müziyen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen, küçük yaşıta başladığı sanat hayatını evlenme sebebiyle bırakan, yaşadığı ekonomik sıkıntılar nedeniyle tekrar sahnelerle döndüğünde ise birçok ünlü ismin sahne aldığı yerlerde çalışma fırsatı bulan bir kadının yaşam öyküsü...

Müziyen Bir Babanın Kızıyım

Ben 1944 yılında tarihi Sulukule'de doğdum, üç kız bir erkek dört kardeşiz, bir abim bir ablam, benden küçükte kız kardeşim var. Ben müziyen kızıyım. Babam nara çalardı; mehterlerde de vardır bu müzik aletinden. Ailemde her iki tarafta meşhur müziyenler vardı. Babam uzun yıllar esnafılık yaptı. Benim aklım erdiği seneler babam kesicilik yapardı. Tahtakale taraflarında takılırdı, bir de Rum lokantacı vardı onunla çalışırdı babam. Abim sayacıydı; yani kunduracıydı annem onu o mesleğe vermişti. Eskiden tramvaylar vardı, Edirnekapi'dan kalkar Beyazıt'a giderdi, annem de abimi Gedikpaşa'ya götürdü kunduracı Cemil Bey vardı iyi adamdı, onun yanına çıracı verdi.

Çocukken Müziyenliğe Başladım

Dedem Çanakkale Şehitleri'nden. Amcam, "Sarı amca" derdik ona o da keman çalardı, amcamlar müziyendi, zaten babam annemle evlenince Fatih'e geçtiler. Bir amcam da işkembeciye, teyzemler vardı keman çalarlardı. Ben de çocukken başladı müziyenlik ve sanatçılık. Sulukule dedim mi meşhurdur, sanatçısı, oryantali hepsi temiz insanlardı. Gazeteciler gelip fotoğraf çeker ve haber yaparlardı. Bizim mahallede Sulukule'de meşhur zurnacı vardı. O da babamın amcasıydı; mehter takımında zurna çalmış, yaşlı bir dedeydi, Üsküdar'da otururdu. Biz Edirnekapi Sulukule'deydik. Dedenin evi vardı, oraya meşhur insanlar gelirdi; avukatlar, doktorlar, savcılar eğlenmeye. Eğlence mekânı yeri bizim yerimiz, Sulukule dedim mi yani eğlence mekânıdır orası, yedi dünya tanır orasını.

Çalıştığım Eğlence Mekânlarına Zeki Müren, Müzeyyen Senar Gelirdi Eğlenmek İçin

Bizim yetiştiğimiz zamanlarda düğün çalgı duyduğumuz vakit başlardık oynamaya, çocukken hoşumuza giderdi. Bizim adetimizdir oynamak, on üç yaşlarında sahnelerde oynamaya başlardık. Büyüklerimiz de var erkek olsun kadın olsun onlar çalar biz oynardık. O zamanlar doktorlar, savcılar, zenginler eğlence yapar, biz de onların eğlencelerinde hem çalar hem oynardık. Gazino değil, evdir oralar müzisyenlerin kendi evleri, tarihi evler, tarihi Sulukule oraya. O zamanlar meşhur Zurnacı Emin vardı. Sarı Safinaz, Zahter Hala vardı, Onlar çok tanınırdı misafirleri hiç eksik olmazdı, çok zengin insanları ağırladılar. İstanbul böyle değildi ki o zamanlar, beter insanlar yoktu. Hep zengin insanlar gördüm ben. İstanbul'da tahta binalar, tarihi evler vardı. Zeki Müren ve rahmetli Müzeyyen Senar abla da eğlenmeye gelirdi.

Eğlenceler ve eğlence evi şöyle olurdu; salonun ortasına masa kurulur; bir ortacı vardı, işte ne ikram ederlerse meyve, çerez ve içeceklerle masayı donatırdı. Biz müzisyenin yanına otururuz ut, klarnet keman, ritim, darbuka, iki de kız arkadaş olurduk. Baya güzel elbiseler giyerdik, ipekli herhangi bir elbise, sonra makyaj bile yoktu o zaman, yalnız dudığımızı boyardık, saçlar siyah, gençlik var terliklerimizi elimize alırdık, doğru eve giderdik. Ayakkabılarımızla, terliklerimizle otururduk sazın yanına fasıl yapardık. Fasıldan sonra şarkılar, uşak, hüzzam, hicaz, saba, sırayla okurlardı. Önce ağır fasıllarla başlarlar, sonra iki üç parça ağır okurlardı. Bende yaptım solistlik, ondan sonra da oynak havalara geçilirdi.

Ben hicazı çok severim mesela; "Söyleyemem derdimi kimseye," onunla başlarsın, sonra "Mehtaplı geceler," 'gecenin matemini aşkıma sarayım gittin artık seni ben nerede bulayım...

Uşşak makamıyla "Mehtaplı gecelerden" falan girdin mi bunları sırayla söylersin artık. Aynı makamda o sazlar da öyleydi. Benim kulağımda onlardan kaldı yani. Biz göbekten yetiştik, ders filan almadık. Sonra oryantallık yapardık, tek başımıza eğlenceye giderdik. Beni çok isterdiler, Ankara'dan gelirlerdi, babamı uyandırırıldı evde, 'Kızı istiyorlar oynamaya' derlerdi, hem güzel, hem de oynuyor diye alışmışlar artık nerelerden nerelerden isterlerdi.

O zamanlar güzellik var, gençlik var. Kız arkadaşlarla giderdik eğlenceye bir saat oynardık, gece gelirdik evimize yatardık. Gittiğimiz yerde orkestra hazır olurdu, en çok "Roman havası" oynardık, 'Beyoğlu'nda gezersin gözlerini süzersin...' arkasından 'Bahriye çiftetellisi,' İstanbul derken, biz kalkar oynardık iki kız, tekrar sazın yanına oturur beklerdik. Sonra bizim mahallede bir teyze vardı, kapıda otururdu, mangal yakardı, kış ayları arabalar gelirdi 'Buyurun, buyurun, buyurun' diye bağıırırdı. Orası çok meşhurdu. Ateşi iyi harlardı. Çok kalabalık olurdu, Beyoğlu'nu geçmişti bizim orası, öyle kötülük filan yoktu.

Bulgar Göçmeni Bir Ailenin Torunuyum

Bizim dede tarafları göçmen, Atatürk savaş zamanı Bulgaristan'dan getirmiş. Ninem İstanbul'a bağlı Hadımköy'e gelmiş. İlk, ninem evlenip Sulukule'ye gelin gelmiş, baba tarafı da Üsküdar'a, buralarda tabii ev yer veriliyor. Atatürk o zamanlar 'Tahta bina çakın yapın' demiş, bizimkilerde öyle yapmışlar. Küçük ama güzeldi evler, eski İstanbul evleri, dülgerler vardı tahtaları çakarlardı o zaman, biz orada büyüdük, o tahta binaların içinde. Bizim dedemiz Zurnacı Emin, çok yaşlıydı bize anlatırdı, çok eskiyi bilirdi, Fatih sultan Mehmet dönemini anlatırdı. Babamın amcasının çok geleni gideni olurdu, onlar atalardan bu müzisyenliği öğrenmişler, dedelerimiz İstanbul'da mehter takımında çalmışlar, çok meşhurdular kökten sanatçı olarak yetişmişiz hep.

Mesela annemde tef çalardı, yalnız biz değil o mahallenin hepsi müzisyendi gelenek yani. Okul okumadım ben, babam göndermedi, o zamanlar öyleydi adet demek ki babam öyle muhafazakâr değildi, ama yine de göndermezdi katılardı kız çocuklarını okula göndermezdi. Bana çok fırsat düştü gençken. Metin Erksan vardı, film artisti, görmüş beni mahallede o zaman 'Aysecik'te film çeviriyor, ben ondan büyüktüm ama 'Aysecik on iki-on üç yaşlarında,' o zaman beni görüyor, yanında darbuka çalan çocuğa 'Kim bu kız' diyor, Ufak oğlan da 'O benim komşum' diyor, hemen alıyor Metin'i anneme geliyor. Metin'de anneme diyor 'Bu kızı verin bana artist yapayım, film artisti,' annemde 'Ben babasına sorayım' diyor, babam geliyor 'Yok yollamam, dağlara çıkarırlar, kaçırlar kötülük yaparlar kıza' diyor, izin vermiyor.

On Üç Yaşında Sahne Aldım

Ben on üç yaşında sahne aldım. Trakya'ya pazar günleri kurulan panayır çadırlarına giderdik. Panayırlarda; köylülerin bakır tencereleri, kumaşları, dallı dallı basmaları vardı, çadırların önünü pazar yeri gibi yaparlardı. Hem pazar, hem eğlence, bir de büyük halkacılar vardı, "Sigaralara atarsın halka geçerse alırsın. "Lunapark gibi yerlerde de çalıştım. Edirne'ye kadar giderdik, Edirne'den dönüşte İpsala, en son panayır Çatalca'da biterdi. Sonbahara doğru yapıldı bu panayır. Herkes eğlenirdi, mesire yeri gibiydi yani oraya herkes alışverişe gelirdi. Büyük çadır vardı, oradan bağırlardı 'İki oyuna bir rulet,' diye, müzisyenler, oryantaller, yılanlar ve maymunlar vardı, çadır doluyordu, eğlence ve gezme yeri orası. Nereye gitseniz panayır üç gün sürerdi, üç gün boyunca hep böyle eğlenceli, sabah kalkarsın sahnede matine yaparsın, o çadır boşalır. Biletini alır yerine geçersin, sinema gibi öyle çok vakit sürmez, sahneye; oryantalı, komedyeni, sanatçısı sırayla çıkardı. Önce oryantaller beş altı kişi sırayla çıkar, sonra okuyucu çıkar söyler program biter çadır boşaltılır, tekrar seyirci alınır matine yapılırdı.

Panayır kurulduğunda hep oranın halkı gelir çünkü pazar da vardır, mesela; kovası yok, leğeni yok, bakır kalaylanacak, eteği yok kumaş alacak, elbise diktirecek, millet hem eksiklerini giderecek, hem de panayır yapıp eğlenmek için oraya gelirlerdi. Mikrofonlarla anons yapıldı hep, sinema gibiydi çadırın içi sahne yüksek sıralar var yan yana oturup seyrederdik. Ben on dört on beş yaşında Ankara'ya gittim. Atatürk Orman Çiftliği'ne giderdik yani ekip olarak üç kız. Ankara'da Çiftlik Merkez Lokantası vardı. Oraya paşalar, bakanlar gelirdi 'İnönü' bile geldi. Oranın böyle bir odası vardı, ayrı orada eğlenirdiler. Biz de onlara program yapar, çıkardık.

Evlilik Nedeniyle Ayrıldığım Eğlence Merkezlerine, Eşim Vefat Ettikten Sonra “Geçim Sıkıntısı” Nedeniyle Dönmek Zorunda Kaldım

Ankara'dan İstanbul'a döndüğümde, o çiftlikten kismet çıktı geldiler, annemden istediler bende evlendim. Evlendikten sonrada çektim kendimi eğlence mekânlarından, evlendiğimde on altı yaşındaydım. Eşim kumaş işi yapardı, Eminönü'nden kumaş alırdı arabasıyla götürür mağazalara satardı. Ankara'daki o restoran güzel bir yerde, benim eşimde oraya gelmiş arkadaşlarıyla hem yemek yemeye, hem eğlenmeye parası vardı. Çünkü tüccar adamdı zaten. O merkez lokantası ünlüydü, 'Berkant' orda çıkıyordu. Samanyolu şarkısını da orada çıktı okudu bize.

"Tarihi Sulukule ekibi" diye anons ediyorlardı, beni, orada görmüş, beğenmiş İstanbul'a gelip buldu, istedi annemden öyle oldu evlenmemiz. Eşim Gönenliydi. Evlendikten sonra Bakırköy tarafında oturduk, sonra beni Ankara'ya da götürdü orada da oturduk, hatta büyük oğlum ilkokulu orada okudu. Üç tane oğlum oldu. Sonrasında eşim bir trafik kazasında vefat etti. On altı yaşında evlendim, on yedi yaşında anne oldum, eşim vefat ettikten sonra ortada kaldım, çünkü bırakmışım sanat işlerini. Fakat yine zorluk çekmedim; kardeşlerim, annem hepsi bizi topladılar ortada kalmadım, çocuklarım onların yanında kaldı, bende tekrar elime mikrofonu aldım sahne almaya başladım. Çünkü biz evlendikten sonra oryantallik yapamayız çekeriz kendimizi, ancak okuyuculuk yaparız. 'Sibel Can' nasılsa bizde öyleyiz. Eşim vefat ettiği zaman annemin yanına döndüm.

Sulukule o zamanlar yıkılmıştı, oğlum iki yaşındaydı, eskiden Vatan Caddesi yoktu orası kale ile kapalıydı, bizim ilk mahallemiz orasıydı ortasından yol geçince mahallemiz yarım kaldı.

Abimin kızları da o mahallede yetişti, orada büyüdüler, hepsi ekmek yedi oradan altın bilezik doluydu kolları kendilerine daire aldılar. Orası yıkılınca hepsi dağıldı. Son zamanlarda da oranın yapısı bozuldu, hiçbir şey eskisi gibi değildi, bizim gibi yapamadılar. Ben yeniden İstanbul'da sahne almaya başladım. Beyoğlu o zamanlar menajer doluydu, yirmi bir günlüğüne turnelere gider, Adana'da Antep'te konserlere çıkardım. Çocuklarımı annemden alıp ev tuttum. Üç farklı yerde çalışır, sabaha karşı evime çocuklarımın yanına dönerdim.



Sanatçılık yaptım, çocuklarım büyüdü. Önce büyük oğlum evlendi; iki tane oğlu oldu elinizden öper, yanımda kaldı, ben yardımcı oldum onları büyüttüm. Annem ve ablam rahmetli oldu, çocuklarımla bir başıma kaldım. Çocuklar çalıştı, büyük oğlum demirciye girdi Fatih Çarşamba'da, ortanca oğlum tezgâhtar oldu Zeytinburnu'na gitti, küçük oğlum seyyar telefonculuk yaptı babası gibi.

Hayat Çok Fırsatlar Sundu Bana

Sahnede "Nur Deniz" ismini kullanırdım ismimin afişleri vardı, hatta kıyafetler giyerdim, siyah saçlar filan güzeldi böyle. Bana çok fırsatlar düştü rahmetli 'Fahrettin Aslan' gazinocular kralı teklif etti, ben çıkmadım. Yine rahmetli 'Mustafa Kandıralı' klarnetçi, eniştem olur benim, en büyük teyzemin damadı. Geriye baktığımda çokta güzel hayat sürdüm. Evliliğimde olsun, kendim olsun, parasız kalmadım, bilezik için dedim, altın için dedim, meraklıyız biz altına, ne bileyim çocuklarımı evlendirdim, torunlarımı kucağıma aldım rahatça yani.

En son işte evlerimiz yok mahallede oturamıyoruz artık, yıkıldı ya! Nereye gideyim Balat Fener'den ev tuttum. Büyük oğlan hanımında ayrıldı yanıma geldi, sonra Balat'ta kentsel dönüşüme girdi, kimi evini sattı, kimi kiraya verdi. Oğlum eşiyle barıştı yanına gitti, ben yine tek kaldım. Beni çağırdılar yanlarına, ama ben rahatsız etmek istemedim.

Bir ara Gaziantep'e konserlere gitmişim 'Yudum' diye bir arkadaşım vardı orda, oryantaldi, ben sanatçıydım oraya gideyim dedim. O da evlendi zengin bir adamla emeklisi falan var, birde oğlu var, onun yanına gittim durumumu anlattım. Evler yıkıldı, oğlanlar gitti kaldım tek başıma. İş yerleri kapandı. İş yok güç yok ne yapayım dedim. Oğlu da bana 'Orada yaşam evleri var duymadın mı' dedi, televizyondan seyretmiş o yaşam evlerini, ben duymadım hiç haberim yok ölüm gelir aklıma; ama buraya gelmek aklıma gelmezdi. O zaman dedim 'Beni alırlar mı oraya?' Çocuk gitti hemen bana bilet aldı akşam otobüse bindim sabahleyin Esenlere geldim, Vatan Caddesi'nde ineceğim dedim, mahalleye ve çocuklara görünmek istemiyorum, Edirnekapı Karagümrük'te de tanıdıklarımız var onlara da görünmek istemedim.

Köprü'nün altından doğru belediyeye geçtim bizim orada Edirnekapı Mezarlığı Şehitlik ön tarafta bizim mezarlık, arkada şehitler var, İstanbul Belediyesi Sosyal Hizmetler Müdürlüğü, orayı anlattım, Nalan Hanım bizim oralardan çıktı, Bulgaristan'dan gelmiş onlarda. Oturduk çay içtik sonra akşam araç geldi aldı bizi gece yola çıktık bir geldik ki Kış Hizmetlerine gelmişim...

Darülaceze'ye Geldikten Sora Çok Rahatladım; Birçok Sosyal Aktivite Olanağı Sağlıyor Burası

Sonra Zeynep Hanım 'seni Güven Sitesine verelim ister misin' dedi, bende çocuklarıma giderim diye düşünüyorum onlarda beni arıyorlarmış çünkü Yudum'u aramışlar, o söylemiş 'İstanbul'a gitti' demiş, üzüldüm öyle olunca üç ay kalırım yaza doğru çıkarım diye düşünmüştüm, dört yıl oldu buraya geleli. Kış hizmetlerinden sonra çocuklarımı aradım, 'ben çok rahatım beni merak etmeyin' dedim çok sevindiler. Baktım hemen geldiler ertesi gün buraya dikilmişler kapıya, çok sevindim onlarda sevindiler, burada çok rahatım çok memnunum, arıyorlar geliyorlar sağ olsunlar. Pandemiden önce çocuklarıma gidip geliyordum günü birlik. Burada çok iyiyim koroya katılıyorum, okullara gezmeye gidiyoruz, burayı anlatıyoruz öğrencilere, onlar soruyor biz cevap veriyoruz yani böyle geçiyor günlerimiz.

Günümüzün Gençleri “Para Delisi” Olmuş

Vallahi ben bu zamanın gençlerini beğenmiyorum! Benim görüşüm yani, bu şimdiki gençler çok fettan, biz saftık temiz kalbimiz vardı bizim. Şimdikiler fettan, bilhassa para delisi olmuşlar. Mesela genç bayanları görüyorum ben, aman işe atılalım da, aylık alalım da bilmem ne yapalım da, bu kadar paragöz olmayın yani! Yoksa başlarına çok iş gelir! Biraz düşünceli olsunlar yani! Bu kadar mı parasızsınız? Hep daha fazla daha fazla istiyorlar, bu televizyonlar da çıktı çıkalkı öyle oldu. Yani çok bozuldu şimdi artık bilgisayar var, televizyon var, telefon var ellerinde bilgisayardan karı koca buluyorlar kendilerine! Neyin nesi? Ne bileyim? Sonra evleniyorlar annesinin babasının haberi olmadan, sonra bakıyorsun evlenmiş daha birbirlerini tanımıyorlar, sonra da al sana kavgalar cinayetler her gün izliyoruz televizyonlarda... İnsanlarda bozuldu zamanda çok bozuldu...



Küçük yaşta müziğe olan merakıyla 'Saz sanatçısı' olarak yirmi yıl sahne aldıktan sonra, acı bir kayıp sonrası sanat hayatını bırakan bir müzisyenin yaşam öyküsü...

Babamın Mesleğinden Dolayı Sürekli İl Değiştirdik

Ben 1954 Diyarbakır Silvan doğumluyum. Polis çocuğuyum. Abim ve yeğenim de polis. Babam Diyarbakır'da görevliyken annemle evleniyor. Aslında babam Saraybosna doğumlu; ama babamın Boşnak nüfus kağıdında 'Bosna' yazar. Ben Diyarbakır'da doğdum. Anneannem Diyarbakırlı, çocukluğum Diyarbakır'da geçti. Babamlar Bosna'dan yedi yaşında gelmişler. Kütahya'da kalmışlar derken babam polis olmuş, diğer amcalarım da Kütahya'da. Amcamlar çok varlıklı. İlkokula Isparta'da başladım oradan Yalvaç'a geçtik, sonra tekrar Diyarbakır'a döndük. Orada ilkokulu bitirdim.

Ardından babamın tayini Sivas'a çıktı. Ortaokulu Sivas'ta Atatürk Ortaokulu'nda bitirdim. Sivas'tan babamın tayini Ankara'ya çıktı. Ankara'da Yıldırım Beyazıt Lisesi'ni bitirdim, sekiz sene kaldık orada.

Yirmi Yıl Profesyonel Olarak Saz Çaldım

Ankara'da müzikle uğraşmaya başladım ve yirmi yıl profesyonel olarak saz çaldım. Müziğe şöyle başladım; dayımın oğlu gitar çalıyordu bir ara gitara heveslendim ama ondan sonra saza döndüm, daha çok halk müziği seviyordum ben. Babam ilk başlarda karşıydı saz çalmama; ama daha sonraları bana saz aldı. Ben küçükken Celal Güzelses hayranıydım annemin dayısı da çok güzel ut çalardı hayal meyal hatırlıyorum. Babam sivil polisti. Cebeci de "Saz Evi," bir de "Zeynel Abidin Meşhur Cümbüş Evi" vardı. Babam o civarda görevliydi gidip gelirken ben o sesleri duyuyordum ve böylece saza merak saldim.

Hatta şöyle bir anım var; abim askerden geldikten sonra babamın uzaktan bir akrabası vardı Konya Emniyet Müdürüydü onun sayesinde abim polis oldu. Ben biraz asiydim bu yüzden babam çok kızardı. Bir gün Ankara Maltepe'de 'Kazanova' diye bir gece kulübü var gittim orda saz çalmaya başladım. Bir gün kulübü, ekipler aniden bastı, baktım babam başlarında, beni gördü, yeter senden çektiğim' diyerek sazı kafamda kırdı.

Annemin Ölümünden Sonra Saz Çalmayı Bıraktım

Mehmet Erenler diye bir hoca vardı radyolarda da çıkardı, onun yanına gittim ben on altı yaşındaydım. Musa Eroğlu'yla tanıştım, hatta o zamanlar Gençlik Parkı'nda Orhan Gencebay, Nuri Sesigüzel'de çalıyordu. Acı bir olay yaşadıktan sonra sazı bıraktım. Bir gün turnemiz vardı oraya gidiyorduk, gitmeden önce anneme uğradım, annem de biraz rahatsızdı bana 'Gitme oğlum yanımda kal bak ben hastayım' dedi, ben dinlemedim "Gideyim ne olur bir şey olmaz" dedim gittim turneye, döndüğümde annem ölmüştü! Sazımın tellerini ellerim kanayınca kadar kopardım, ondan sonra yemin ettim sazı bir daha elime hiç almadım. Saz'a baktıkça annemi hatırlıyorum. Bazen buralarda saz çalanlar var onlarla konuşuyorum muhabbet ediyoruz işte, 'Sazın teknesi kiraz ağacından daha iyi olur' falan diyerek kendimi deşifre ettim. Bana çal dediler ama ben çalmadım.

Kaldığım Eve Yıkım Kararı Çıkınca Ekonomik Sıkıntılar Yaşamaya Başladım, Kalacak Yer Arayışına Girdim ve Darülaceze'ye Geldim

Babam başkomiserdi, işi dolayısıyla Ankara'dan, Konya Akşehir'e gittik, iki sene kaldık, orada kiraz festivallerine katılmıştım. Konya'da iken babam emekli oldu, amcamlarla arası iyi olmadığı için Kütahya'ya dönmedik, 1974 yılında İstanbul Kartal'a geldik. Ben Kartal'da iken askere gittim, askerden geldikten sonra bir ara boş boş gezdim daha sonra 30-35 yaşlarında Kartal Lütfi Kırdar Eğitim Araştırma Hastanesine temizlik personel şefi olarak girdim.

Yirmi beş sene temizlik personel şefliği yaptım ve oradan emekli oldum. Sonrasında abimde Konya'da Emniyet Amiri olmuştu olmuştu, onu da kanserden kaybettim. Abimin vefatından altı ay sonra da yengem vefat etti. Kartal'da kaldığımız senelerde babam rahmetli oldu. Biz dört kardeşlik iki kız, iki erkek. Bir kız kardeşim tiroit bezlerinden dolayı engelliydi ama çok zekiymiş, annemden on beşgün sonra da onu kaybetmiştik. Şimdi bir kız kardeşim var Kartal'da oturuyor bir kızı bir oğlu var. İşte bu vefatlar olunca Kartal'da tek başıma evde yaşamaya başladım. Ev kiralıktı, fakat uzun seneler orada oturdum. Miras davasından evin yıkım kararı çıktı, öyle olunca ben ortada kaldım. Kız kardeşimin kızı vardı üniversitede okuyordu onun tüm masraflarını ben karşılıyordum.

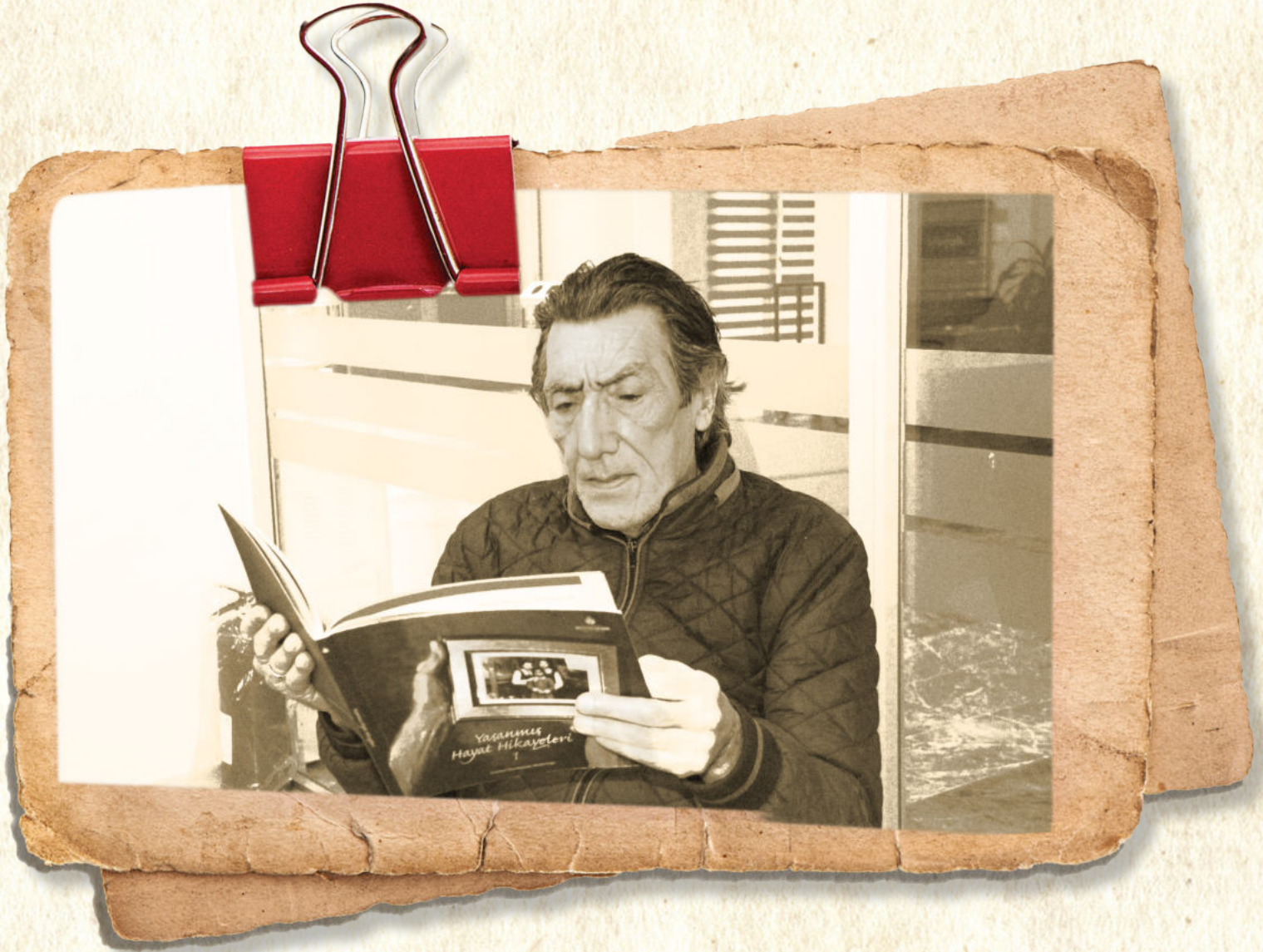
Bu yüzden bankadan 35 bin lira kredi çektim. Nihayetinde üniversiteyi bitirdi. Tabii borçlar ödenmeye başlayınca bana çok az bir para kalıyor, ödemelerim var. Kız kardeşim gel bizde kal diyor ama onu da ben kabul etmedim, çünkü oraya gidersem bende para yok eniştemin eline bakacağız.

Dolayısıyla zor durumda kaldım bir başıma ne yapayım diye düşünürken 153'ü aradım "Kıraç'a Kış Hizmetlerine gideyim" dedim ve gittim. Her ülkeden insan var Kongo'dan bile topluca kalıyoruz. Allah razı olsun her ihtiyacımızı karşıladılar. Sonra Darülaceze'ye geçiş olacağını söylediler bende başvurdum, on üç kişi içinde bende seçildim. Yalnız adamım nihayetinde buraya böyle geldim.

Babama Sevdiğim Kızdan Bahsetmiştim, Ama Onaylamadı Evliliğimizi

Evlilik meselesine gelince abim teyzemin kızıyla evlendi. Onun da bir kız kardeşi vardı, biz çocukluktan beri birbirimizi çok sevdik. Ben askerden geldim o da öğretmen olmuştu ilkokul öğretmeni, babama taziye için Kartal'a eve gelmişlerdi, orda bana dedi ki 'Sen bana bekle demedin ama ben seni bekledim' dedi. Babama zamanında söylemiştim. Annem vefat etmişti babam da 'Ben iki kardeşle uğraşamam' dedi. Bende "Peki baba" dedim.

Anne tarafım Diyarbakırlı olduğu için Diyarbakır'a giderken teyzemin kızı Nuran beni yolcu etmeye geldi. Orada otobüse binerken bana beddua etti 'İki yakan bir araya gelmesin!' dedi, gözlerim doldu bir şeyde diyemedim. Sonra bir teğmenle evlendi, adam sonra albay oldu. Sonradan duydum kız kolon kanserinden vefat etmiş çok üzüldüm. Ondan sonra abimin hanımı beni hiç sevmeydi, hep aramız limonydi kız kardeşi olduğu için.



En büyük pişmanlığımı şöyle yaşadım; 2006'da abim Konya'da vefat etti, yeğenim Otobüsle Nuran Teyzem de gelecek karşılamaya gelir misin?' dedi. Gittik karşılamaya altı yaşında oğlu var otobüsten indi Konya o zaman kıştı ve çok soğuktu, iner inmez bana bir sarıldı o anı hiç unutamıyorum, artık eniştesinin acısından mı yoksa beni sevdiğinden mi hiç anlayamadım. Ondan sonra zaten bir daha görüşemedik. Zaman sonra teyzemin oğlu Diyarbakır'dan telefon etti 'Abi Nuran ablamı kaybettik kanserden' dedi.

Darülaceze'nin Ortamını Hastaneye Benzetiyorum; Hemşire Var, Geceleri Nöbet Tutuyorlar; Muayene Odası Var

İlk geldiğimde karantinaya almışlardı, iki kere test oldum. Sonra buraya geldim, sabah uyandığımda 'Ben neredeyim?' Dedim kendi kendime. hastanede çalıştığım için aynı oraya benziyordu baktım hemşire var, geceleri nöbet tutuyorlar; muayene odası, yoğun bakım hastası gibi bir yer sonra alıştım. İlk zamanlar ben burada durmayacağım dedim, ama sonra düşündüm normale dönünce burada izinler başlıyor, sabah çıkıp akşam geliyorsun, burada altı kişilik odada kalıyorum hastane gibi yani... Her insanın içinde bir ego vardır.

Ben iki kere söyledim buralara düşecek adam mıyım? diye; ama sonra düşündüm burada yatanlar da dokuz aylık, ben de dokuz aylığım, kabullendim. Mesela ben Fransızca da konuşurum. Rahmetli abim Fransa'da konsoloslukta koruma amirliği yapıyordu ondan sonra Cezayir'e gitti. Cezayir'de biliyorsun hem Arapça konuşurlar, hem Fransızca, ondan sonra abim ve ben lisedeyken Fransızca bölümünde okuduk.

Sonra abim Fransa'dan bir kadınla mektuplaşıyordu derken, gel zaman git zaman bende kavradım. Babamdan da Boşnakça öğrenmiştim biraz. Turnelere giderdik küçük bir orkestramız vardı. Ben en son sanatçı Huri Sapan'la çalışmıştım, sonra eski sanatçılardan Muzaffer Alpan' la çalıştım. Bende ara sıra uzun hava girerdim zaten bizim repertuar Türk Halk Müziği'di.

Kız Kardeşim Engelliydi, Çok Zorluklar, Acılar Yaşadı. O Yüzden Engelli Bireyler Konusunda Çok Hassasım

Kız kardeşim doksan santim boyundaydı, çok zeki'di, engelli bir bireydi. Kırk iki yaşında vefat etti, ömrü çok uzun sürmedi Allah rahmet eylesin. Sadece bu değil tabiki, kardeşimin başından çocukken bir olay geçti bir şey... Ben altı-yedi yaşlarındaydım abimde dokuz yaşındaydı Isparta Yalvaç'taydık abimle sokakta misket oynuyoruz kız kardeşimde yeni yeni yürüyor o sırada, karşidan bir at arabası gelmiş derken, araba bunu altına aldı, arabanın altında da kanca var, kız kardeşimin ensesine takıldı sürükleye sürükleye götürdü onu. Koştuk arkasından falan en sonunda kancadan kurtuldu. At şaha kalktı ama çok şükür kardeşimin üstüne basmadı. Ondan sonra o olayın etkisini kardeşim üzerinden bir türlü atamadı, uyurken bile bir gözü açık kalırdı. Onun için şimdi bir engelli birey gördü mü daha hassas olurum.

Hatta bir gün kız kardeşimle kartalda sahilde yürüyoruz karşidan bir çift geliyor kadında hamile, kocasına kız kardeşimi gösterdi, dayanamadım 'Hanımefendi niye gösteriyorsunuz? Yarın sizin çocuğunuzun da böyle olmayacağı ne malum!' dedim.

Çünkü kız kardeşim üzülyordu, 'Abi niye bana böyle bakıyorlar?' diye soruyordu hiç unutmam o hallerini, çokta severdim onu. Kız kardeşim onu yanına aldı. Kız kardeşime demiş ki 'Yarın öleceğim ben abla, annem kollarını açtı beni bekliyor' demiş. Annemin yanına gitmek istemiş, hakikaten de vefat etti. Kendim morga koydum onu, çok acılar yaşadım. Kız kardeşim ve yeğenlerim var onlar geliyor ziyaretime.

"Hayat Silgi Kullanılmadan Resim Çizme Sanatıdır"

Bu zaman ki gençlere şunu tavsiye ederim; Ailevi konudan bakarsan anne babaya çok kıymet vermek lazım. Ben bu yaşta hala annemi babamı arıyorum, 'Keşke' diyorum ve en sevmediğim kelime 'Keşke'dir. Bir Japon atasözünü çok severim "Hayat silgi kullanılmadan resim çizme sanatıdır." Bir de okumak; kendilerini geliştirsınler, çok okusunlar zira okumaktan zarar gelmez. Büyüklerinin sözleri dinlesinler ve onların tecrübelerini yoldaş edinsinler; çünkü yaşlılarımız bizim hayat mekteplerimizdir asla bunu unutmasınlar.

Cahit Sıtkı Diyarbakırlıdır, Otuz Beş Yaş Şiirinde Şöyle Diyor.....

Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.
Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak.
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak,
Taht misali o musalla taşında
Ya gözler altındaki mor halkalar?
Neden böyle düşman görünürsünüz,
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?

Yıllar çok çabuk geçiyor. O yüzden şimdiki haline bak on yıl önceki haline bak. Cahit Sıtkı'nın en büyük özelliği kırk beş yaşında Avusturya'dan geliyor, ölüm korkusuyla yaşıyor, bütün şiirlerinde ölüm vardır. Diyarbakır'da onun müzesi vardır. Ben Cahit Sıtkı hayranıyım, Ahmet Arif'i de severim. Kitap okumayı da çok severim; Balzac, Tolstoy, Cervantes Don Kişot, Dostoyevski, Ernest Hemingway Silahlara Veda, Savaş ve Barış... Abimden kaynaklandı benim okumam, abimin özel kütüphanesi vardı çok güzeldi...





Kadının gelişmesi, kadının kültür bakımından öne çıkması ve bilinçlenmesi adına mesleğini tutkuyla yapan bir gazeteci-yazarın yaşam öyküsü...

1944 Erzurum Doğumluyum

Babam Ankara'da bakanlıkta devlet görevlisi olarak çalışırdı. İşinden dolayı çeşitli yerlere görevli gidiyordu mesela; Adana'da baraj yapılıyordu oraya gittik, Diyarbakır'da hava alanı yapılıyordu oraya gittik. Annem ev hanımıydı, üç kardeşlik, iki abim vardı birde en ufakları olan ben vardım. Diyarbakır'a gittik. Beş yaşındaydım. Okula gitmiyordum. Babam yine Ankara'ya gidip geliyordu. Ben ilkokula orada başladım. İlkokulu bitirdikten sonra Diyarbakır Kız Enstitüsü'ne gittim. Enstitü karışık derslerden oluşuyor; dikiş, nakış, yemek falan gibi eğitimleri vardı. Orada üç-dört sene okudum sonra Adana'ya geçtik orada okulun devamını okudum, daha sonra İstanbul'a geldik. Çağaloğlu Kız Meslek Lisesi'nden mezun oldum. Babamın görevi dolayısıyla üç ilde ancak okulumu bitirebildim.

Ben hep gazeteciliği istiyordum, ama o zaman kız meslek okullarından mezun olanlar için öyle bir imkân yoktu. O yüzden gidemedim. Gazeteciyim aslında, yani lakap olarak 'Gazeteci' derler. Gazeteciliğe 1971 yılında Çağaloğlu Bâbiâli'deki Hayat Mecmuası'nda başladım. Haber yapıyorum, çünkü Hayat Mecmuası bir aktüalite dergisiydi. Yani röportajlar yapardım. Gazeteciliği seçmemin amacı; gazeteci olursam dünyayı gezeceğimi zannediyordum, birde insanları tanımak istiyordum. Sonra Gelişim Yayınları'na geçtim. Sahibi rahmetli Ercan Arıklı idi. Gelişim yayınları çok yayını olan bir yerdi, yirmiye yakın dergisi vardı. Ben 'Kadınca' dergisine transfer oldum. Sonra başka dergilere geçtim. Onların yazı işleri müdürlüğünü yaptım. Sonra dört derginin yayın müdürlüğünü bana verdiler.

Hürriyet Gazetesi'nde çalıştım, Hürriyet'in o zaman yayınevleri vardı kitaplarla ilgili Hürriyet yayınları diye orada da çalıştım, emekli olduktan sonra Sabah ve Vatan Gazetesi'nde de çalışmışlığım oldu. Sonrasında basında el değiştirmeler oldu. Bende emekli oldum. Türkiye zor durumdaydı, kâğıtlara zam geldi, çünkü bizim dergimiz kuşe kâğıda basılıyordu, dışarıdan alınıyordu. Tabii öyle bir sarsıntı yaşandı. Onun üzerine de Ercan Bey bunun altından kalkamadı, çünkü tirajları yüksekti derginin. Tiraj yükseldikçe masrafı yükseliyordu kâğıt masrafı. Sonra bir ara Asil Nadir aldı dergileri bizim şansımıza o ara tutuklandı. İngiltere'de aslında çok iyi bir patron olacaktı, çünkü çok ilgili bir iş adamıydı.

Gazetecilik hayatım bir arkadaşımın eşi aracılığıyla başladı. Arkadaşımın eşi bir gazete de avukattı. Tabii benden deneme yazıları istediler yazılarım kabul gördü ve öyle alındım. Enstitüden beri edebiyat dersim iyiydi birde yazma kabiliyetim vardı. O zamanlar çok zordu gazeteci olmak. Şimdi gazetecilerin şoförleri bile gazeteci kimliği taşıyor. Ben Gazeteciler Cemiyeti üyesiydim. Şimdi gazetecilik kolay, internet sayesinde masa başı bir iş. Bizim zamanımızda direkt habere gidiyorduk.

Benim gazetecilikte yaptığım işler hep kadın üzerineydi; kadının gelişmesi, kadının kültür bakımından öne çıkması, bilinçlenmesi, çünkü kadın olmak; iyi çocuklar, iyi anne babalardan oluyor, çocuk neyi görürse onu taklit ediyor. Kadınların durumu her zaman zor, bir işte çalışsın çalışmasın hiç işi bitmiyor. Sonraları evlendim eşim ticaretle uğraşıyordu, beş sene öncede onu kaybettim. Kardeşlerimden Şükrü Abim iktisadi bitirdi profesör oldu. Yurt dışına gitti geldi.

Sonra Erzurum Üniversitesi'nde profesörlük yaptı. Sonra da Erzincan Üniversitesi'nden istediler oraya da dekan olarak gitti, onu kaybettik maalesef.

Babam mesleğimi onaylıyordu, destekliyordu ve hoşuna gidiyordu. Hep diyordu ki 'Bak gazeteciliğin birinci şartı dürüst olmaktır, yansız yazacaksın insanların dediklerini saptırmadan yazacaksın, çünkü onlar hep önüne gelir' gerçekten de öyleydi.

Beni buraya hayat şartları getirdi böyle bir şeyi hiç düşünmüyordum. Emekli olunca emekli maaşıyla geçiniyorsun ev yok kirada oturuyorum. Hepsini birden karşılamak mümkün değil. Yaşlandıkça sağlığınız bozuluyor, eşiniz yok. O yüzden baş edemedim. Evde yalnız kaldım baypas oldum. Beyin kanaması geçirdim. Yengelerim buraya başvurdu, iki abimde vefat edince yengelerim aradılar, taradılar, burayı buldular.

Burada sağlık durumum çok iyi, çok ilgileniyorlar gerektiğinde hemen hastaneye gönderiyorlar. Her zaman mutlaka tansiyonlar ölçülüyor, şeker hastası varsa insülini yapıyor, o bakımdan çok güzel burası.



Ben evde de gazetecilik yapabileceğimi zannettim yani oturduğum yerden yazarım yazılarımı dedim ama olmadı, şimdi bile hâlâ gazete bulsam okurum hiçbir şey bulamasam prospektüs bulsam bile okurum okumadan duramam.

Kitap okuyorum benim kendi kitaplarımda var, "Aşkın öteki yüzü" roman kitabım, üç tane de şiir kitabım var isimleri şöyle; Bu Kentleri Özleyeceksin, Yine Aldandı Baharlar ve Büyüme Çocuk. Büyüme çocuk isimli şiirim şarkı oldu Nükhet Duru okudu. Buraya gelmeden önce yazmıştım kitaplarımı. Şimdi de burayı yazıyorum kafamda olan notlarımı yazıyorum kitap olarak da yazacağım ismini söyleyebilirim. "Babaevi, Kocaevi, Huzurevi"... Ben buradaki kütüphaneye bir kütüphane olacak sayıda kitap bağışladım. Sonra sergiler açtım şiir sergileri, şiir sergimi açtığımda ben çok gençtim yirmili yaşlarımda. Beyoğlu Olgunlaştırma Enstitüsü galerisi vardı orada açtım, çünkü şiirleri kimse saklamıyor bende şiirleri objelere yazdım yani seramiklere, kupalara, çünkü insanlar onları atamazdı benim sergim ilkti arz talep meselesi.

Sergime bir bey geldi, ilk şiirim "Büyüme Çocuk"tu, sergideki bey bana dedi ki 'Kızım niye büyüme diyorsun? Büyü desene' dedi. Dedim ki "Beyefendi ben onları sizin dediğiniz manada demiyorum şiiri okursanız amacını anlayacaksınız" dedim. Peki dedi gitti. Bir daha okudu şiiri sonra geldi 'Şundan bana üç tane ver' dedi, "Kitabı kime imzalıyayım?" dedim, 'Birini bana diğerlerini de doğacak torunlarıma' dedi.

Gazetecilik yıllarımda bazı anılarım oldu elbette unutamadıklarım. Mesela Celal Bayar çok ilginçti bir sürü badireler atlattı. Röportajda dedim ki "Hiç korktunuz mu? Dedi ki, 'Korkmak insanın doğasında var, ama lider korkarsa bütün halk korkar onun için sizin korkunuzu belli etmeye hakkınız yok' dedi. Birde ondan kalan bir şey var bana dedi ki 'Siz çok iyi bir gazeteci olacaksınız öyle hissediyorum. Size bir tavsiyede bulunayım mı dedi,' "Tabi buyurun dedim", 'Mutlaka röportaj yaptıklarınızla bir fotoğraf çekinin ve onları saklayın ileride çok hoşunuza gidecek' dedi. Müthiş bir hafızası vardı bazı insanları lakaplarıyla söylerdi.

Benim röportajımın konusu "Yaş"tı, ama nasıl soracaksınız bu zamana kadar nasıl yaşadınız diye çünkü ben kendisiyle görüşürken yüz yaşına yakındı ben yaşla ilgili soramasam da kendisi bunu anladı, "Nasıl geçti yaşamınız" dedim. 'Biraz renkli, biraz, siyah beyaz' dedi.

Benim son olarak gazetecilere tavsiyem; kendi emekleriyle gazetecilik yapsınlar, internetten indirmekle gazetecilik olmaz. Şimdi ki gazeteciler objektif olsunlar, gazete basıldığı zaman kendi emeklerini görsünler...



*Sanata adanmış bir yaşam öyküsü...
Ya da Ömrünü sanata adanmış bir adamın yaşam
öyküsü...*

1954 Adana Doğumluyum

Babam muhasebeci, annem ev hanımıydı. Biz dört kardeşiz, en büyükleri benim diğerleri benden küçük kızlar. Babam yüksek ticaret okumuş eğitilmiş bir muhasebeciydi. Biz Özbekistan kökenliyiz. Benim dedelerim Özbekistan'dan Hacca gelmişler, o zaman kabileyle gidilip geliniyor, yolculuk altı ay sürmüş. Çarlık dönemi Özbekistan çarlık işgali altında, önce Moskova'ya Moskova'dan trenle Bakü'ye, Bakü'den sonra vapurla İstanbul'a, buradan tekrar trenle hacca gidiyorlar.

Hac dönemi uzun sürüyor altı ay gibi bir zaman dedem ve babaannem hacdayken Sovyetler Birliği'ndeki Ekim Devrimi patlak veriyor, Sovyetler kuruluyor. Özbekistan'a sınırlar kapandığı için dönemiyorlar orada yaşıyorlar.

Kurtuluş savaşına katılıyorlar ve sonrasında İstanbul'a geliyorlar, geldiklerinde ise padişahlığın son dönemi ve İstanbul işgal altında, dedemler buralar gâvur memleketi olmuş diyorlar ve Afyon'a giderek orada çalışmaya başlıyorlar. Afyon Orduevi'nin bahçesinde bir tane küçük havuz ve aslan başı fıskiye vardır onu büyük babamın yaptığı söylenir. Bana büyükbabamın ismini vermişler. Özbekistan'dan geldiği için, kırmızı sakallı olduğu ve Rusça bildiği için onun lakabı Rus Ahmet'miş. Hatta Mustafa Kemal Atatürk'ün Afyon ordu evinde daktilosu bozulduğunda bir tek tamir edecek büyükbabam çıkmış. Dedem usta, elinden birçok iş geliyormuş. Büyükbabam Afyon'da vefat edince, büyükannem, babam ve küçük halam yalnız kalmışlar ve Tarsus'ta dergâhı bulunan, Kani Karaca'nın da hocası olan Özbek asıllı Abdullah Hocaefendi'nin teşvikiyle Tarsus'a yerleşmişler.

Babamın okul dönemi gelince de Adana'ya yerleşmişler. Babam orada lise, yüksek ticaret falan derken, Zabıt Kâtipliği yapmış bir dönem. Ben ve kardeşlerim de Adana'da doğmuşuz.

Demirköprü Barajı'nı yapan şirketin muhasebecisi oldu babam. Babamın işi gereği Demirköprü Barajı'na geldik Salihli'ye. Fransızlar yaptı o barajı. Benim çocukluk anılarım, hep oradandır zaten. Beş yaşlarındaydım, barajda şantiye vardı, prefabrik evler yapılmıştı. Çalışan işçiler, memurlar, Fransızlar 'da kalıyor bir sürü aile.

Hemen bir anekdot anlatayım rahmetli Sümer Tilmaç'ın annesi de Özbek'tir onlarda memur olarak barajda çalışmaya gelmişler Sümer abi benden büyük o ortaokula gidiyor o zamanlar. Babam onun babasıyla tanışmış bizde bu sebeple ilk defa kendisiyle orada tanıştık. Babamın işi sebebiyle ilkokulu çeşitli illerde okudum ve nihayetinde Kadıköy Bahariye İlkokulu'nda bitirdim, sonrada ortaokula orada devam ettim.

Sonra Kadıköy Ortaokulu'nu da bitirdikten sonra Ortaköy'deki Özel Otelcilik Koleji'ne gittim. Biz okulun ilk öğrencileriydik. O zamanlar talebe yok hatta o dönemlerde otelcilik okulunun yükseği bile yok, bir tek Turizm İşletmeciliği Yüksekokulu vardı iki senelik oda Ankara'daydı. Okulun bitmesine yakın ben tiyatroyla tanıştım. Babam işte gençlik dönemlerinde tiyatroyla ilgilenmiş bir yandan da Orhan Kemal'le ahabplığı falan var. Orhan Kemal de o zamanlar Verem Savaş Derneği'nde memurluk yapıyormuş Adana'da orada tanışmışlar.

Babam tiyatronun yönetmenlik bölümüne merak sarmış. Verem Savaş Derneği'nde birlikte bir iki oyunu sahneye koymuşlar. Benim oyunculuğa başlamam ise şöyle oldu. Babamı ziyarete gelen tiyatrocu Orunbay abinin sesinden, saygılı duruşundan ve babamla olan sohbetinden çok etkilendim sonrasında ise okul biter bitmez babama ben tiyatroya gireceğim dedim hiç tereddütsüz peki dedi.

Orunbay abiler de o zaman Ankara Birlik Tiyatrosu'nu yeni kurmuşlar. Yaşar Ne Yaşar, Ne Yaşamaz'ın provasını yapıyorlardı. Yaşar Ne Yaşar, Ne Yaşamaz'ı Türkiye'de ilk oynayan grup, bu beni çok etkiledi. Bana asıl cazip geleni ise tiyatronun bir adım öncesi turne tiyatrosuyla Türkiye'yi gezecekler olmasıydı. O gruptaki insanlar İstanbul'a gelip zaten provalara başlamışlar sonrasında ise Türkiye turnesine çıkacaklar. İlk oyunumuz Silivri'den başladı. Orada o zamanlar TÖBDER (Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği) onlarla görüştüler, oyunumuzu sergiledik daha sonra Türkiye turnesine çıktık.



Yani hatırlayacağım şehirleri şöyle bir sayayım ben size Samsun'dan başlayın Artvin'e kadar hemen hemen kasaba kasaba gezdik. Yaşar ne Yaşar Ne Yaşamaz'ı oynuyoruz ben oyunda Artist Muzaffer'i oynuyordum, böyle genç, havalı yakışıklı bir tip işte o zaman.

Tam o sıralar on 12 Mart muhtırası patladı. O dönemde bazı yerlerde bizim oyunlarımız yasaklandı, hatta gözaltına bile alındık. Meğerse biz oraya gelmeden yirmi sekiz saat önce Mahir Çayanlar İngilizleri kaçırmışlar. Ünye'de aynı günün sabahı dört tane İngiliz askeri kaçırmışlardı. E şimdi Aziz Nesin oyunu oynuyor bunlar, vay komünistler vay sizi diye bizi içeri attılar. Sonra da hiçbir bilginizin olmadığı anlaşıldı bizi saldırdılar ama oyunu iptal ettiler. Oynayamazsınız burada bizim il sınırimızdan çıkın dediler.

Artvin'den Samsun'a geldik. Samsun'u merkez olarak tuttuk kendimize. Samsun Oda Tiyatrosu kurulmuş; ama lağvedilmiş, salonu filan duruyor. Samsunlu aydınlar bize güzel bir salon var burada bu salonu belediyeye söyleyelim size tahsis etsinler, siz burada kalıcı olarak durun dediler. Çok cazip geldi altı ay Samsun'da kaldık. Bu altı ay içinde Toros Canavarı'nı sahneledik. Oradan Batı Karadeniz'e doğru Zonguldak'a gittik.

O dönemde sendikalar çok güçlüydü, sendikalar kendi aralarında bilet satıyorlardı. Birinci gün maden işçileri geldi seyretmeye. Sendikalar çok faal, işçiler de bilinçli insanlardı o dönemlerde, gazete okuyan gündemi takip eden insanlardı. Biz Zonguldak'ta dört gün arka arkaya oyun oynadık. Şimdi oynayamazsınız. Ben 1972 yılından bahsediyorum. Çünkü o zaman başka eğlence yok, televizyon her evde yok. Bir de televizyonlarda eğlence yok Zonguldak'ta ki insanlar tiyatroya koşuyor.

Biz sıkıyönetim komutanlarına Gölcük Orduevi'nde Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz'ı oynadık. Yani sıkıyönetim ilan edilmiş ama o sıkıyönetim komutanları tiyatroyu yasaklamadılar. Levent Kırca birkaç oyunumuzda bize misafir olarak geldi, işte gardiyan rolünü oynadı birkaç kere. Keza Gelibolu Orduevi'nde oyun oynadık, bakın Kütahya'da bir hava tugayında oyun oynadık. O yıllarda Aziz Nesin'in bir oyununu oynuyorsunuz hem de askeriye oynuyorsunuz Kütahya'da hem de binlerce askere.

İstanbul'a geldim ve üniversite iktisat sınavına girdim, iktisat otelcilik yaygın olmadığı için bitti bir de devamı olmadı.

Tabi okul benim için hikâye, tiyatro benim için önemli artık ben almışım o aşığı. Öğrenciliğin avantajlarını kullanıyorum. Hemen Şehir Tiyatrosu'na başvurduğum önce bir altı ay staj yaptım ücretsiz, okulun zorunluluğu yok sınavdan sınava gidiyorsun o dönemlerde, ben hemen kapağı attım tiyatroya kendimi kapattım zaten. Şehir Tiyatrosu'nda altı ay sonra hemen kadroya geçtim. Sonra ilk Sarı Naciye'yi oynadık.

İstanbul Belediye Başkanı Ahmet İsvan'dı. Şehir tiyatrolarına o dönem Başar Sabuncu, Ali Taygun, Ayla Algan geldi, bayağı bir kalite kazanmaya başlamıştı.

İstanbul'un çeşitli sahnelerinde birçok oyun sergiledik kadromuz çok sağlamdı. Oyunlarımız gazetelere bile çıktı, oynadığım rollerden ötürü çok övgüler aldım.

Bu arada yıl 1976 ve tiyatronun başına Muhsin Ertuğrul geçti. Çok tecrübeli biriydi otuza yakın genci sekiz ay eğitime tabi tuttu. Yerli ve yabancı ustalardan eğitimler aldık. Yani benim o sekiz aylık eğitimim dört konservatuvara değer diyebilirim.

Seksenlere doğru siyasi gündem çok ağırlaştı, Muhsin Bey tiyatroyu bıraktı. Tabii bu olayların etkisi tiyatroya da yansıdı.

Tiyatrodan sonra müzik hayatım başladı diyebilirim. Kendime bir saz alıp tıngırdatmaya başladım. Süreç içerisinde bu ilerledi, babamın arkadaşı Ruhi Su'nun evine bir akşam yemeğine gittik, Ruhi Bey yemekten sonra bize türküler çaldı. O akşam bana saza aşina olabilmem için Ruhi Bey; Âşık Veysel, Nesimi Çimen gibi ünlü ozanları dinlememi önerdi.

Daha önce aldığımız sekiz aylık eğitimlerde müzik dersleri de almıştık. Zamanla tiyatrodan koptum müzikle ilgilendim, okulu bitirdim derken evlendim. 1978 yılında tiyatrodan ayrıldığımda evlenmişim, eşim görüştüğüm bir insandı aile dostumuzdu. Sonra evliliğim sallandı, 2000 yılında resmi olarak ayrıldık.



Otelcilikten gelen bir yemek bilgim var. Otelcilik mutfak bölümünden mezunum, mutfağında İtalyan mutfağı bölümünden. Bu bilgilerle bir Restoran'a girdim ve çalışmaya başladım.

Yemek işlerinde benim her zaman iki tane elbisem oldu. Bir mutfakta giydiğim bir dışarıda. Müşterilerle ilişkilerim iyiydi. Masa masa gezerdim, hoş bir ortam varsa sazı da alırdım ara sıra tıngırdatırdım sevilirdim yani. Çalıştığım yerler alkollüydü bende haliyle alkol kullanmaya başladım zamanla ipin ucunu kaçırdım ve bu da evliliğimin bitmesine sebep oldu. Bu evliliğimden iki çocuğum oldu, ikisi de oğlan birinin adı Özgür diğerinin Çağdaş.

Eşimden ayrılınca ben kalktım Güney'e Antalya'ya gittim kız kardeşimde oradaydı lakin evlilik durumlarından dolayı onunla görüşmedim. Antalya'nın dışında, Örnekköy'de bir yerde gazete ilanından restoran işletmecisi işi bulup orada yatılı olarak işe başladım. Örnekköy küçük yer hemen orada bir çevrem oluştu kendiliğinden. Antalya'dan sonra Kemer, Kaş, Fethiye, Kuşadası gibi turistik yerlerde hem türkü söyledim hem çalıştım. Zamanla alkol benim hayatımda ciddi bir yer kaplamaya başladı. Bir yandan bağımlılığım bir yandan da evliliğimin bitmesi beni çok derinden etkiledi.

Zaman sonra bir evlilik daha yaptım. İkinci evlilikten sonra eski eşim kendisini çekti benden iyice uzaklaştı, bu durum çocuklara da yansdı ve süreç içerisinde benden soğudular. İkinci evliliğimin de iki sene sürmesi ve bende alkol bağımlılığının had safhaya gelmesi beni psikiyatriye kadar götürdü.

Alkolle ilgili ilk tedaviyi ben (Alkol ve Madde Tedavi Merkezi) AMATEM'de gördüm fakat fayda görmedim çünkü kafamda bitiremedim. Doktor bana şunu söylemişti, bakın eğer alkolü kendiniz için bırakmayı istiyorsanız bırakırsınız, fakat yahu etrafa karşı çok mahcup oldum, çevrem için bırakıyorum dersiniz bırakamazsınız. Dediği doğrudu ve ben etrafım için bırakıyordum bu yüzden başarılı olamadım.

Hastane sonrası Dalyan'a gittim ve orada çalışmaya başladım. Yoğun bir şekilde müzikle haşır neşir oldum. Kaldığım evin yanında bir apart otel işletmecisi bayanla tanıştık kısa sürede samimiyetimiz ilerledi ve üçüncü evliliğimi yaptım.

Üçüncü evlilik, sekiz ay sürdü bitiş sebebi ise yine alkol. Son evliliğim beni ruhsal anlamda çökertti diyebilirim. Son eşimin evlenmeden önce borçları vardı evlendikten sonra benim birikmiş paralarım ile onları ödedik, daha haberim olmayan bir sürü borç geldi dolayısıyla maddi anlamda ben tükendim.

Sonra farklı konularda da pürüzler çıktı. Dalyan'daki çevrem beni bu konuda uyardı fakat ben farkına varamadım. Sonraları işin ciddiyetini anlayınca evliliğimi bitirdim. Boşanma sonrası o İzmir'e yerleşti ben ise Dalyan'da kaldım.

Boşandıktan sonra kendimi eve kapattım ve adeta hayattan elimi eteğimi çektim. Tek yaptığım şey içmekti, telefonları kapattım ve kapımı gelen hiç kimseye açmadım. Hayattan koptum resmen ya. Şimdi acaba dedim ya bütün herkes biliyor bazı şeyleri ben şimdi insanların yüzüne nasıl bakacağım dedim, bu çok yanlış bir şey...

Bu durum inanılmaz bir krize soktu beni. Dalyan'da ahababım İlhan Bey her anlamda en büyük destekçimdi bir gün kapıyı kırarcasına çaldı ve evde o perişan halimi gördü. Hemen telefonumu aldı ve ilk eşimin teyzesinin oğlu Doktor Vedat Yıldızhan'ı aradı, derhal İstanbul'a gelmemi söyledi ve İlhan Bey'in yardımıyla hemen İstanbul'a gittim. Farklı branşlardaki doktorlarla konuşmalardan sonra doğru Erenköy Ruh Hastalıkları Hastanesi'ne majör depresyon tanısıyla yatırıldım.

Yetmiş beş gün yattım ve her gün kütüphane de kitaplar okuyup düzenli olarak spor yaptım, hem bedenem hem ruhsal anlamda bir nevi kendimi arıttım. Sonra taburcu oldum çıkarken bana kesinlikle yalnız kalmayacaksın mutlaka birisi olacak yanında dediler. Çıktım oradan Hasanpaşa'da küçük bir yer tuttum zaman sonra alkol yine başladı, tekrar hastane sürecim yeniden başladı. Kısacası alkol benim yakamı bırakmadı bende mücadeleyle bırakmadım. Tedavim bittikten sonra yalnız kalmamak için araştırma yaptım ve belediyenin evsizler kış hizmetlerini öğrendim hemen başvurdum. Beni iyi karşıladılar yer gösterdiler, ilgi iyiydi. Kış hizmetleri bittikten sonra Darülaceze'ye gitmek isteyen varsa bildirsin uygun olanları alıyoruz dediler bende hemen başvurdum. Öncelikle Darülaceze ismi bana çok itici gelmişti, sonra internetten araştırdım kocaman bir yer spor alanları, yürüyüş parkurları ve bir sürü şey harika. Sonra prosedürler işlemler derken buraya yerleştim.

Burada öyle şeyler yapıyorum ki spor, müzik, şiir, adeta zaman bana yetmiyor keşke uyumak zorunda olmasam diyorum. Burada müzik çalışmalarımı sürdürüyorum. Benim eserlerimi birçok kişi dinledi ve dinlemeye de devam ediyor. Mehmet Gümüş'ün Gülümsedik Gökyüzüne adlı albümündeki "Meydanda" isimli şarkı bana aittir. Sadık Gürbüz'ün Turna Telinden isimli albümünde iki tane türküm var. Bir tanesi Ruhsatı'nın sözleri "Turnalar" ismi ikincisi de Âşık Ömer'in sözleri "Neden Sonra" Turnam Yükseklerden Uçar, bunun sözü müziği bana ait.

Benim için Darülaceze; hayatımdaki en önemli dönüm noktası olan yerdir. Klasik bir söz vardır ya yeniden doğmak, işte yeniden doğmuş insanlardan bir tanesiyim ben. Bugünkü gençlere şunu tavsiye ederim: ya öncelikle değerlerimize sahip çıkılması, kendi değerleri neyse ona sahip çıkmasını bir ailesi varsa onu sonuna kadar korumasını, neye ilgi duyuyorsa hangi alanı seviyorsa eğitimini alsın, sonuna kadar peşinden koşsun ve o konuda sebat etsin zaten. Çünkü o verdiği sevgi ve sebat sana karşılık olarak geliyor geriye. Bakın ben buraya gelinceye kadar işte söyledim darmadağın bir yaşamım vardı ama şimdi inanılmaz düzenli bir hayat yaşıyorum.

Yani yeşillikler içinde, doğanın içerisinde, işte yağmuru başka keyifli, karı ve açık havası başka keyifli spor salonuna gidebiliyorsun, açık havada yürüyüş yapabiliyorsun Herhangi bir şeye ilgi duyuyorsan onu çok rahat yönetim tarafından karşılanıyor yeter ki iste. Bir de bir şeyi istesinler ama yürekten istesinler. O bir biçimde kendi karşılığını veriyor zaten.



Parçalanmış bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen, bir ömür anne baba şefkatinden yoksun olarak büyüyen, ömrünü eğitime adanmış bir öğretmenin yaşam hikayesi...

1955 Bilecik Doğumluyum

Babam çiftçi, annem ev hanımıydı. İki kız, bir erkek üç kardeşiz, ben ortancayım. İki yaşında İstanbul'a getirildim, bir aileye evlatlık olarak verildim. Annem ve babam biz küçükken ayrılmışlar. İlk önce beni evlatlık vermişler, benden bir sene sonra da kız kardeşim Güneş'i. Annem ile babam ayrıldıktan sonra babam köyünde kalıyor, annem İnegöl'e dönüyor.

Biz anne ve babamızı fazla bilmedik, parçalanmış bir ailenin çocuklarıyız. Beni önce Ankara'da bir ailenin yanına vermişler, o aileden çok çektim; iki-üç yaşlarındaydım ama yarım yamalak bile olsa hatırlıyorum yaşadığım travmaları, evin kadını beni dövüyordu. Ankara'da ben evlatlıkken kardeşimi de İstanbul'a vermişler. Sosyal bir yaradır aslında ama bilen insan azdır bunu. Evlatlık verilme olayı şöyledir; o zamanlar aracı olan bir kadın var köylerde, böyle zor durumdaki ailelerin çocuklarını alıp aracılık yapıyor ve para karşılığında başka bir aileye veriyor. Benim Ankara'da evlatlık verildiğim ailede üvey annemden çok şiddet gördüm, oturduğumuz evin yakınlarında oturan köylülerimiz bana yapılanlardan haberdar olunca babama "Kızı öldürecek Ömer Efendi! git kızı al oradan!" demişler.

Babam gelip beni Ankara'dan aldı, beş altı ay babamın yanında kaldım, sonra nasıl olduysa babam beni İstanbul'a getirip tekrar Jandarma Hatice lakaplı kadına veriyor. Bu kadın diktatör bir kadındı ve bu işi meslek edinmişti.

O zamanlarda bu kadın biliniyor Anadolu'da, böyle bir durumda olan o kadını çağırıyor, hemen o da geliyor işlem yapıyor, para karşılığında çocukları alıp zengin ailelere veriyor. Çocukları alırken ve satarken pazarlıklar yapılıyor. Çocuğu alacak aileyle bütün bu olaylar ailenin rızasıyla oluyor. Ondan sonra aile diyor ki; "Al götür istediğin yere," üç yere verildim ben.

Kanuni bir durumu yok bunların o zamanlar, nasıl savunabileceksiniz? Genelde çocukları bir-üç yaşlarında ailesinden alıp başka aileye veriyorlar, size de anneniz öldü diyorlar; yani bunu yeni ailesine adapte olsun, onları anası, babası bilsin diye yapıyorlar. Bunun için küçük çocuklar tercih ediliyor. Kardeşim gittiği yerde kaldı, orada büyüdü, orada hanım oldu.

İstanbul'da Jandarma Hatice'nin evinde kalıyoruz. O günlerde beni bir bankacı evlat edinmek istiyor. O da Beşiktaş tarafında oturuyordu, hiç unutmam ahşap bir binaydı. Bankacı kadın bana çok güzel bakıyordu; böyle tertemiz giydiriyor, saçlarımı tarıyor ve benimle çok ilgileniyordu. Hatice Teyze gelmiş kapıya beni balkona çıkardılar, içeride tartışıyorlardı. Yine para konusu dönüyor. Bir eşya gibi bana değer biçiliyor ama benim elimden hiçbirşey gelmiyordu. Hatice kadın benim için çok para isteyince, bankacı kadın veremem deyince üzerimden yeni elbiseleri çıkarıp eskilerini giydirip alıp götürdüler beni. Herhalde üç beş ay mı kaldım? Ne kadar kaldım hatırlamıyorum.

Çocuklara şöyle alıcı buluyorlar; o zaman resim yok, kadın çocukları yanında gezdiriyor çocuksuz insanlar onlara bakıyorlar; eli, yüzü ve yürüyüşü düzgün olan çocukları seçiyorlar. Bankacıdan aldıktan sonra beni getiriyor gene kendi evine, beni orada hâkim olan bir aile görüyor. Onların da akrabası oluyor bir yerden yengeleri oluyor, dayı derlerdi beyine. Kız kardeşim babaanneme anne derdi. O büyüttü onu. Kız kardeşim onun yanında kaldı orada büyüdü, yetişti, çoluk çocuğa karıştı. Bana gelecek olursak hâkimin ailesine verdiler beni. Hanımı onu görünce orada annesi kayınvalidesinin yanında varsa bir tane de bana getir yenge demiş. Yani şöyle insan bir düşündü mü, ya bu kadar kolay mı bu işler diyor, değil mi?

Hâkimin Anadolu'ya çok tayinleri çıkıyordu, beni üstüne falan almadı hanımı diktatördü. Hâkim baba, efendi insandı. Evlat gibi sevdi ama üvey anne çok dövdü, çok işkenceler etti. İşte ben devamlı bilincim biraz daha iyi olduğu için köyümü özleyen bir çocuktum. Resim çizdiğim zaman bile köyevini ,dereyi çizermişim hep öyle derlerdi. Ondan sonra ilkokula başladım. O zaman Anadolu'da çalışıyorlar. Hâkimin tayini çıktı Isparta Yalvaç'a, ilkokula orada başladım ama beni sürekli evde anne dövüyor. Kimse yokken alır başımı tarlalara giderdim, oralarda harman dövmelere bakardım işte araya araya bulurlarmış beni, bana çok kızarlardı, ben yapmayacağım etmeyeceğim derdim ama gene de yapardım. Beni okutmak istemedi, çok engellemek istedi, ben de inatla durdum.

Anadolu'nun dört bir tarafını gezdik, dolaştık. Yalvaç'ta ilkokulu bitiremedim Oradan da tayinleri çıktı. Edirne'ye geldik orada ikinci sınıftaydım. Yaşım da küçük olduğu için çabuk sökmüştüm okumayı, önlüksüz gittiğim yılları bilirim okula. Edirne'ye yerleştiler, sonra orada kaldılar. İstanbul'a gelip gidiliyorduk yakın olduğu için annemi, babamı ve kardeşimi görüyordum, ben biliyordum da onu, o ablası olduğumu bilmiyordu. Kız kardeşimi bir kasaba vermişlerdi, iyi bakıyorlardı. Babası öldüğünde de çok iyi bakmışlardı. Fakat kardeşim ilkokuldan sonra okumadı tahsil hayatına devam etmedi. Okuma güçlüğü vardı. İlkokuldan sonra dikiş nakışa gitti. Yirmi yaşında da evlendi işte şimdi üç kızı var. Üsküdar'da oturuyor. 1960 ihtilalinin olduğu dönemlerde biz sürekli yükümüz sırtımızda geziyorduk adeta. İlk gittiğimiz yer Konya'nın Yunak ilçesiydi, elektrik su falan yoktu o zamanlar, oradan Isparta Yalvaç oradan da Edirne.

İlkokulu ortaokulu Edirne'de bitirdim, beni öğretmen okuluna göndermek istemediler, zorla sınavlara girdim gizli saklı kaydımı yaptılar, ondan sonra sınavlara girdim kazandım sınavları. Ben hep öğretmen olmayı istedim, bir de aileden kurtulmak için tayinim dışarıya çıksın istedim.

1975-1980 yılları arasında özellikle okullarda sıkıntılar vardı. Örgütsel eylemler falan. Okulumuzun müdürü değişti yeni müdür benimde eylemlere katılmamı istedi, ben kesinlikle kabul etmedim. Çok baskı yaptı, bu baskıdan sonra ben hastalandım hastaneye yatırdılar, babamı çağırmışlar, gel kızını al diye. Bir süre köyde kaldım, benden sonra okulu yakmışlar okul kapanmış.

Belli bir süre biraz köyde birazda İstanbul'da kalıp konfeksiyonda çalıştım ve kendimce para biriktirdim. Sonrasında yarım kalan öğretmen okulumun yeniden faaliyete geçtiğini, benim gibi son sınıfta kalanların bir kısmını Aydın'a bir kısmını ise Ankara Hasanoğlu'na topladılar, beni de Aydın Ortaklar Öğretmen Okulu'na vermişler.

Ama orada da karışıklık vardı. Öğretmen okulu, ortaokul, öğretmen lisesi ve bir de eğitim enstitüsü hepsi bir aradaydı. Aynı binada çok muazzam büyük bir araziydi orası. Aydın Ortaklar orada da çok çatışmaların ortasında kaldık. Hele bir tanesini hiç unutmam İstiklal Marşı okunurken bomba patlattılar. O bomba da uçan kollar, bacaklar... Yıl 1978-79... O bombalama da bende yaralandım yanıklar falan, bizi önce Aydın'a hastaneye kaldırmışlar, oradan sonrada İzmir Bornova Tıp Fakültesi'ne naklettiler. Orada bir iki ay tedavi gördüm. Taburcu olduktan sonra tekrar geldik okula başvurduk bu son kalan derslerim için, fakat elim felç olmuş sağ elimi tutamıyordum, yazı yazamıyordum. Orada iki öğretmen yanıma oturdu sınavı verdim, mezun oldum ve diplomamı aldım.

Yatılı olduğum için tayinim çabuk geldi. Tayinim Zonguldak Çaycuma'nın Dağüstüler Demirciler Köyü'ne çıktı. İlk yerim dağın tepesinde köy okuluymdu. Benim mecburi hizmetim iki seneydi. Ben yedi sene orada görev yaptım, sağlık nedenlerinden dolayı yol üzerinde bir okula verildim. İkinci okulum Çaycuma'nın Kayıkçılar köyü ve mahalleleri üç sene yukarıda ki okulda çalıştım daha sonra İstanbul'da Eyüp Otaçlılar İlkokulu'na geldim ve İstanbul'da Pendik'te oturan abimin yanında kaldım. Abim evlenince yengem babamla anlaşamamış İstanbul'a gelmişler ve babamı da Bilecik'te bir huzurevine yerleştirmişler, babam ora da vefat etmiş.

Abimlerde kalabalık bir aileydi orada da sıkıntılar yaşadım. Ailevi sorunların yanında yol sorunumda vardı. Ulaşım yoktu ve yol üç saat sürüyordu.

Zaman sonra Pendik'te ki bir okula tayinimi aldirdim. Kozmopolit bir yerdı ve okula gelen çocukların nüfus kâğıdı yoktu. Bu durumdan dolayı okul kayıtları yapılmadığı için veliler beni hedef gösterdi ve bana okul çıkışında şiddet ve kaçırma eylemi gösterdiler. Bu olay benim kırk yediyaşında malulen emekli olmama sebep oldu. Emekli olunca Üsküdar Küçüksu'da kendime bir ev tuttum, bu arada ön lisans edebiyat bölümünü bitirdim sonrasında Milli Eğitim'e tekrar başvurduğum çalışmak istiyordum diye kabul edildi ve Anadolu Hisarı'ndaki bir ortaokula verdiler beni. Hastalığımdan dolayı oraya ayak uyduramadım, görüşmeler neticesinde Kandilli Kız Lisesi'ne yatılı belletmen olarak geçtim on dört sene çalıştım.



Kandilli Kız Lisesi'nde çalıştığım zamanlarda bir öğretmen arkadaşın arabasındayken kaza geçirdim, çok kötü bir kazaydı; belimden aşağısı platin kaplandı ve kafamdan da çok kötü darbe aldım. Sonrasında ağır ameliyatlara geçirdim. Hastane sonrasında yine çalışmaya devam ettiysem de randıman alamadım. Hastaneden sonra yine kandillide çalışmaya başladım Çengelköy'de evim vardı orada ev tuttum hafta içi eve geliyordum hafta sonu nöbete gidiyordum fakat durumum iyi değildi çelik korselerle dolaşıyordum.

Aslında bu halde çalışmamın sebebi hayata direnmekti meşguliyet beni ayakta tutuyordu. Böyle çalışmasaydım çoktan çökerdim. Komşularım beni görüyordu "Bu böyle gitmez" diyerek belediyeyi aramışlar, durumumu bildirmişler sonra beni okulda görmeye geldiler, daha sonra evime de geldiler beni çelik korselerle gördüler. Sonra heyete girdim ve kabul ettiler. 2005 yılında buraya geldim. Bir süre kaldıktan sonra sıkıldım gittim. Tekirdağ Şarköy'den ev almıştım oraya gittim. Bu aradabeş senede Yakacık Sanatçı Yaşam Evi'nde kaldım oradaki sıkıntılardan dolayı ayrıldım ve Üsküdar'da kendime bir ev tuttum oradan da Şarköy'deki aldığım evde kaldım.

Orada yaşam zordu kış olduğunda daha da zordu sonrasında yine Darülaceze'ye geldim ve güven sitesine yerleştirildim. Burada da boş durmadım soğanlıktaki Darülaceze'de bulunan çocuklara okuma yazma öğrettim bir sene kadar. Buraya geldiğim ilk zamanlarım çok ağır geçti. Çünkü ben her şeyi içine atan bir insanım birçok insanla anlaşılamadım. Belli bir yaştan sonra insanları eğitemiyorsunuz dolayısıyla anlaşmazlıklar oluyor, ben yapım gereği zor adapte oldum. Bu sıkıntılı günler geçtiğinde Şarköy'deki evime gitmek istiyorum biraz kalmak istiyorum ev ortamını özledim.

Annemi bulduğumu anlatmadım size. Annem Bursa İnegöl'de fabrikalarda çalışıyormuş. İlk abim duymuş annemin orada çalıştığını, bana mektup yazdı "Geldiğinde gidelim" dedi. Gittik abimle hatta Jandarma Hatice'nin kocası da vardı yanımda. Yalova'dan gemiyle gittik. Annemi gördüm, annemin o hali beni çok üzdü; çok ağladım, çok üzül müştüm haline o da ağır bir travma oldu benim için. Bizim gittiğimiz sıralar annem evlenecekmiş birisiyle, bizde "Evlen mutlu ol, bizim yüzümüzden mutlu olamamışsın" dedik. Tekstil fabrikasında çalışıyordu, elli beş yaşında vefat etti annem.

Abime sen babamı al bende annemi götürüyem dedim öyle de yaptık. Annemi bana getirdik Üsküdar'a bende okul müdürüyüm o zamanlar Zonguldak'tayım okullar açılmadan bir ay önce gitmeliyim, okulun bakımı kayıtlar vesaire işleri için gittim okulla ilgilendim ben eve döndüğümde annem gitmişti.

Jandarma Hatice'nin yakınında ev tutmuştuk benden sonra onların aralarında anlaşmazlık çıkmış sülalece annemin üstüne yürümüşler bunca zaman evlat bilmedin de şimdi evlat mı biliyorsun diye ağır hakaretler etmişler, ortalık karışmış oda çıkmış evden gitmiş gidiş o gidiş. Nereye gittiğini bilemedim sonrasında bana mektup yazmış kendi yazma bilmez demek ki başkasına yazdırdı. Mektupta bana olayları anlatmış, senin üzülmeni istemedim demiş, sonrasında bir daha göremedim.

Öbür kız kardeşim bayramlarda gelip gidiyor o hâlâ Üsküdar'da. Bende biraz idealistlik var kafama yatmadığı sürece kimse bana bir şey yaptıramaz. İdealistlik iyi bir şey beni ayakta dik tutmaya yaradı, mücadele etmeseydik yapamazdık.

Sabah haberlerde izledim çocuklar LGS sınavına girmişler matematik soruları çok ağırmış, bir senedir Pandemi'de çocuklar eğitim alamadı, hiç okula gitmeyen ders görmeyen çocuklara da havuz problemleri sorulmaz bence. Havuz problemini ne yapacak çocuk gerçek hayatta...

Okullar okumak için okunmuyor ben hop oturup hop kalkıyordum, okul derslerden ibaret değildir. Çocuğa okulu sevdireceksin, çevresini sevdireceksin, büyük bir sabırla bileğinden tutup yazdıracaksın. Her şeyi ders olarak görmemelisin çocuklar makine değildir bir insan var karşınızda ona göre bir hitabınız olacak, ona göre sevginiz saygınız olacak.





**SAĞLIK DAİRESİ
BAŞKANLIĞI
İSTANBUL
DARÜLACEZE
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ**



SAĞLIK DAİRESİ
BAŞKANLIĞI
İSTANBUL
DARÜLACEZE
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ

ibb.istanbul